

การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

วิทยานิพนธ์
ของ
ยุวระธิดา ไตรธรรม

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา
ธันวาคม 2558

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

วิทยานิพนธ์

ของ

ยุวะธิดา ไตรธรรม

เสนอต่อมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา

ธันวาคม 2558

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

Enhance the Students' Disciplines on School Uniform Dressing of Lower
Secondary Students at Ban Huai Hin Lat School under the Office of
Sakon Nakhon Primary Educational Service Area๓

By

YUWATIDA TRITHAM

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of Requirement for
The Master of Education Degree in Educational Administration
At Sakon Nakhon Rajabhat University

December 2015

All Rights Reserved Sakon Nakhon Rajabhat University

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ปริญญา ครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารการศึกษา

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร
เขต 3

ชื่อผู้ทำวิทยานิพนธ์ นางสาวยุวระธิดา ไตรธรรม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการสอบ..... กรรมการสอบและ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไชยา ภาวะบุตร) (รองศาสตราจารย์ ดร.สายันต์ บุญใบ) ประธานที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์

.....กรรมการสอบ..... กรรมการสอบและ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เพ็ญพิศ ธรรมรัตน์) (ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธวัชชัย ไพไธล) กรรมการที่ปรึกษา
วิทยานิพนธ์

.....กรรมการสอบ

(ดร.ประภัสร สุภาสอน) ผู้ทรงคุณวุฒิ

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

คณะกรรมการบริหารหลักสูตรรับรองแล้ว

(ดร.กิตติชัย โสพันนา)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไชยา ภาวะบุตร)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

เมื่อวันที่ 24 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2558

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จได้ด้วยดี ด้วยความกรุณาและช่วยเหลือเป็นอย่างดียิ่งจากรองศาสตราจารย์ ดร.สายันต์ บุญใบ ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธวัชชัย ไพไพหล กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำสนับสนุนช่วยเหลือให้กำลังใจและแนวคิดตลอดจนตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนสำเร็จสมบูรณ์ตลอดระยะเวลาในการดำเนินงาน ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โซยา ภาวะบุตร ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา และคณาจารย์ประจำสาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนครทุกท่าน ที่ได้ให้ความรู้ในหลักการวิจัย และให้คำแนะนำช่วยเหลือผู้วิจัยด้วยดี

ขอขอบพระคุณ นายสุพัฒน์ พรหมวัง รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 นางสาวไบอ่อน แก้วพาดิ ศึกษาพิเศษชำนาญการพิเศษ นายฐิตินันท์ สารเนตร ผู้อำนวยการเชี่ยวชาญ และนายดนตรี งามสิทธิ์ ครูชำนาญการพิเศษ ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องเครื่องมือการวิจัย และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย

ขอขอบพระคุณ นายเสรี พลราชย์ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด ที่ให้การสนับสนุนในการวิจัยในครั้งนี้อย่างมาก คณะครูโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด ทุกคน ที่มีส่วนทำให้งานวิจัยครั้งนี้สำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์

ขอขอบพระคุณ บิดา มารดา ซึ่งเป็นผู้ให้กำเนิด และนางสาวประวีณา ไตรธรรม พี่สาวผู้วิจัย ซึ่งให้การสนับสนุนเอาใจใส่ และเป็นกำลังใจด้วยดีเสมอมา และขอขอบพระคุณท่านอื่นๆ ที่ไม่ได้กล่าวชื่อนามไว้ ณ ที่นี้ได้ให้ความสะดวก ความร่วมมือ ข้อเสนอแนะ และอื่นๆ ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้

ประโยชน์และคุณค่าอันเกิดจากวิทยานิพนธ์ในเล่มนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูบูชา แต่บรรพชนที่ล่วงลับไปแล้ว และบูรพจารย์ที่ได้อบรมสั่งสอน จนผู้วิจัยสามารถดำรงตนและบรรลุ ผลสำเร็จในปัจจุบัน

ยุวธิดา ไตรธรรม

ชื่อเรื่อง	การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3
ผู้วิจัย	นางสาวยุวระธิดา ไตรธรรม
กรรมการที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.สายันต์ บุญใบ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธวัชชัย ไพใหญ่
ปริญญา	ค.ม. (การบริหารการศึกษา)
สถาบัน	มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ปีที่พิมพ์	2558

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาสภาพ และปัญหาควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 2) หาแนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น 3) ติดตามผลการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 กลุ่มเป้าหมายประกอบด้วย กลุ่มผู้ร่วมวิจัย จำนวน 5 คน ประกอบด้วย ผู้วิจัย ครูหัวหน้างานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ครูที่ปรึกษานักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 3 คน กลุ่มผู้ให้ข้อมูล จำนวน 63 คน ประกอบด้วย ผู้อำนวยการโรงเรียน ครูผู้สอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 3 คน ผู้ปกครองนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 26 คน ครูเวรประจำวัน จำนวน 5 คน ตัวแทนคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 2 คน นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 26 คน โดยใช้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม มีขั้นตอน 4 ขั้นตอน คือ การวางแผน การปฏิบัติการ การสังเกตการณ์ และการสะท้อนกลับ เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม แบบสังเกตพฤติกรรม แบบบันทึกรายงานการประชุม และแบบบันทึกการนิเทศภายในแบบการประชุมนิเทศ วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพ และปัญหา ความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 พบว่า 1) สภาพความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ 1.1) ด้านเครื่องแต่งกาย คือ แต่งกายไม่ถูกระเบียบและข้อบังคับของทางโรงเรียน 1.2) ด้านทรงผม คือ ไว้ทรงผม ไม่ถูกต้องตามกฎระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน และ 2) ปัญหา ความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนมีปัจจัยที่เป็นสาเหตุ ได้แก่ 2.1) ปัจจัยด้านโรงเรียน 2.2) ปัจจัยทางครอบครัว และ 2.3) ปัจจัยด้านนักเรียน

2. แนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ประกอบด้วย 1) การประชุมแบบมีส่วนร่วม 2) กิจกรรมเสริมสร้างความมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย ได้แก่ 2.1) กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู 2.2) กิจกรรมอบรมความมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย 2.3) กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย 3) การนิเทศภายใน

3. ผลการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 จากการดำเนินงานตามแนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน พบว่า บุคลากรในโรงเรียนกับชุมชนมีการร่วมมือกันอย่างจริงจัง ผู้ปกครองดูแล เอาใจใส่บุตรหลานมากขึ้น นักเรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญของวินัยด้านการแต่งกาย ทำให้นักเรียนแต่งเครื่องแต่งกาย และไว้ทรงผม ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับของทางโรงเรียน ส่งผลให้คุณลักษณะอันพึงประสงค์เรื่องความมีวินัยด้านการแต่งกายดีขึ้นมาก จากผลหลังการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนสูงกว่าก่อนการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

คำสำคัญ : ความมีวินัยด้านการแต่งกาย

TITLE Enhance the Students' Disciplines on School Uniform Dressing of Lower Secondary Students at Ban Huai Hin Lat School under the Office of Sakon Nakhon Primary Educational Service Area 3

AUTHOR Yuwatida Tritham

ADVISSORS Assoc. Prof. Dr. Sayan Boonbai
Asst. Prof. Dr. Thawatchai pailai

DEGREE M.Ed. (Educational Administration)

INSTITUTION Sakon Nakhon Rajabhat University

YEAR 2015

ABSTRACT

The purposes of this study were to 1) to investigate the current conditions and problems of the students' disciplines on school uniform dressing. 2) to find out the ways for enhancing the of the students' disciplines on school uniform dressing. 3) to monitor the results of the enhancement of the students' disciplines on school uniform dressing in Lower Secondary students at Ban Huai Hin Lat School under the Office of Sakon Nakhon Primary Educational Service Area 3. The target groups were 5 co-researchers consist of : a researcher, head of the Student Care and Support System, 3 homeroom teachers of Mathayomsuksa 1-3. The informants were composed of 63 participants comprise of: the school director, 3 teachers of Mathayomsuksa 1-3, 5 daily secured teachers, 2 School Committee members, 26 parents or guardians, and 26 risk-taking behaviors students from Mathayomsuksa 1-3. This study consist of 4 steps : Planning, Action, Observing, and Reflection. The instruments used in this study were; a form of interview, a questionnaire, a form of behavioral observation, the minutes of meeting and minutes of supervision. The statistics used for data analysis were ; mean, percentage, and standard deviation.

The findings were as follows :

1. The current conditions and problems of students' disciplines on school uniform dressing in Lower Secondary students at Ban Huai Hin Lat School under the Office of Sakon Nakhon Primary Educational Service Area³ issues : 1) In the terms of the current conditions of students' disciplines on school uniform dressing in Lower Secondary students. Those with significant features were : 1.1 The school uniform dressing. Some students did not follow the school rules. 1.2 The hair style. Those did not follow the rules of the school. 2) In the terms of the problems of students' disciplines on school uniform dressing, it was determined that : 2.1 In the school factors. 2.2 In the case of the family factors. 2.3 In the case of the student factors.

2. The proposed way for enhancing students' disciplines on school uniform dressing in Lower Secondary students at Ban Huai Hin Lat School under the Office of Sakon Nakhon Primary Educational Service Area³ are including 1. Cooperative meeting. 2. The activities to enhance students' disciplines on school uniform dressing such as; The welcome activities at the entrance way of school every morning. 2.2 The disciplines on school uniform costumes training. 2.3) The competitions on good school uniform dressing. 3) The Internal supervision meeting.

3. The results of monitoring the enhancement of the students' disciplines on school uniform dressing in Lower Secondary Students at Ban Huai Hin Lat School under the Office of Sakon Nakhon Primary Educational Service Area³ revealed that school personnel and community participated practically in this implementation. The guardians were more take care of and look after their children than ever. The students appreciated and gave precedence to discipline of the school uniform dressing. This implementation helped the students to observe the school rules in school uniform dressing and hair dressing. These lead to help the students obtain the better desirable behaviors and better disciplines. The effects after the implementation were higher than before the applications.

Keywords : Disciplines on school uniform dressing.

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ปัญหาการวิจัย	4
ความมุ่งหมายของการวิจัย	4
ความสำคัญของการวิจัย	5
ขอบเขตของการวิจัย	5
กรอบแนวคิดการวิจัย	8
นิยามศัพท์เฉพาะ	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	15
แนวความคิดเกี่ยวกับวินัย	15
ความหมายของคำว่าวินัย	15
ความหมายของวินัยในตนเอง	16
ประเภทของวินัย	17
ความสำคัญของความมีวินัย	19
ปัญหาเกี่ยวกับความมีวินัยของนักเรียน	20
หลักในการดำเนินการด้านความมีวินัยนักเรียน	22
แนวทางการเสริมสร้างความมีวินัย	25
การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกาย	25
ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยเรื่องเครื่องแบบนักเรียน พ.ศ. 2551	26
ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา	
พ.ศ. 2548	28
แนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน	30
การประชุมแบบมีส่วนร่วม	30

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
กิจกรรมเพื่อการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน	35
การนิเทศภายใน	36
การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม	40
พื้นฐานความเป็นมาของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ	40
แนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยเชิงปฏิบัติการ	41
แนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยแบบมีส่วนร่วม	44
แนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม	45
ขั้นตอนวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม	46
กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม	47
บริบทของโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด	50
สภาพปัจจุบันของชุมชนและสถานศึกษา	50
สภาพชุมชน	50
สภาพสถานศึกษา	51
ข้อมูลจำเพาะ	52
พันธกิจ	52
เป้าประสงค์	53
กลยุทธ์	53
ข้อมูลพื้นฐาน	53
คุณลักษณะอันพึงประสงค์	54
ระเบียบและแนวปฏิบัติของนักเรียน	55
ระเบียบโรงเรียนบ้านห้วยหินลาดว่าด้วยการแต่งกายของนักเรียน พ.ศ. 2556	55
แนวปฏิบัติ โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด ว่าด้วยเรื่องการตัดและเพิ่ม คะแนนความประพฤติ พ.ศ. 2556	61

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	64
งานวิจัยในประเทศ	64
งานวิจัยต่างประเทศ	73
3 วิธีดำเนินการวิจัย	77
กลุ่มเป้าหมาย	77
ขั้นตอนดำเนินการวิจัย	79
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	89
การเก็บรวบรวมข้อมูล	92
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	93
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	94
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	95
การดำเนินการพัฒนาในวงรอบที่ 1	96
ศึกษาสภาพและปัญหาความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3	96
แนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3	102
ผลการติดตามการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3	116
การดำเนินการพัฒนาในวงรอบที่ 2	128

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ศึกษาสภาพและปัญหาควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3	128
แนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3	129
ผลการติดตามการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3	133
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	137
ความมุ่งหมายของการวิจัย	137
กลุ่มเป้าหมาย	138
วิธีดำเนินการวิจัย	139
สรุปผลการวิจัย	143
อภิปรายผลการวิจัย	145
ข้อเสนอแนะ	153
บรรณานุกรม	155
ภาคผนวก	163
ภาคผนวก ก หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ	165
ภาคผนวก ข รายชื่อผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ	173
ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	177

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก ง ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	211
ภาคผนวก จ คู่มือการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ปีการศึกษา 2557	221
ภาคผนวก ฉ โครงการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของ นักเรียน	241
ภาคผนวก ช ภาพกิจกรรม การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกาย ของนักเรียน	247
ประวัติย่อของผู้วิจัย	253

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงข้อมูลบุคลากรในโรงเรียน	53
2 แสดงข้อมูลนักเรียนรายชั้น	54
3 แผนการปฏิบัติเพื่อการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขต พื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3	81
4 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของกิจกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่ง กายของนักเรียน	86
5 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มผู้ร่วมวิจัยที่ตอบแบบสอบถาม	120
6 การประเมินพฤติกรรมนักเรียนก่อนและหลังดำเนินการเสริมสร้างควมมี วินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนก่อน (N=5)	121
7 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มเป้าหมายการพัฒนา (N=26)	123
8 ข้อมูลการขาดควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย ก่อนการเสริมสร้าง ควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยแยกเป็นรายด้าน (N=26)	124
9 การประเมินพฤติกรรมนักเรียนก่อนและหลังดำเนินการเสริมสร้างควมมี วินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน (N=26)	125
10 การประเมินพฤติกรรมควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ด้านทรงผม ในวงรอบที่ 1 และหลังการเสริมสร้างควมมีวินัยในวงรอบที่ 2 (N=26) ..	134
11 ข้อมูลการขาดควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย หลังการเสริมสร้าง ควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนทั้ง 2 วงรอบ โดยแยกเป็นราย ด้าน (N=26)	135
12 สรุปการพิจารณาควมสอดคล้องแบบสัมภาษณ์ สภาพปัญหา และแนวทาง ในการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาดสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3	213

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
13	สรุปรูปการพิจารณาความสอดคล้องแบบสอบถามเพื่อการประเมินการเสริมสร้างควมามีวินัยด้านการแต่งกาย เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างควมามีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 214
14	สรุปรูปการพิจารณาความสอดคล้องแบบสอบถามเพื่อการประเมินการเสริมสร้างควมามีวินัย ด้านการแต่งกาย เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างควมามีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 215
15	สรุปรูปการพิจารณาความสอดคล้องแบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการเสริมสร้างควมามีวินัยด้านการแต่งกาย เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างควมามีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 216
16	สรุปรูปการพิจารณาความสอดคล้องของแบบบันทึกการประชุมเพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างควมามีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 218
17	สรุปรูปการพิจารณาความสอดคล้องของแบบบันทึกการนิเทศภายในแบบการประชุมนิเทศเพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างควมามีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 219

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดการวิจัย	8
2 แบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการตามแนวคิดของ Kemmis and McTaggart	48
3 ประชุมครู ผู้ปกครอง คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน	249
4 การประชุมแบบมีส่วนร่วม	249
5 กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู	250
6 กิจกรรมอบรมความมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย	250
7 กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย	251
8 มอบเกียรติบัตรประกวดการแต่งกายดีมีวินัย	251

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 มาตราที่ 22 การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ ซึ่งเป็นไปตามแนวทางการปฏิรูปการศึกษาที่ได้ชื่อว่าเป็นหัวใจของการจัดการศึกษา ดังนั้นหลักสูตรการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 จึงมีหลักส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาและเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด สามารถพัฒนาตามธรรมชาติอย่างเต็มศักยภาพเป็นแบบองค์รวมของมนุษย์ ทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ให้เยาวชนเป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัย และมีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้กำหนดคุณภาพผู้เรียนด้านการเรียนรู้ ทักษะกระบวนการ คุณธรรม และค่านิยมเป็นจุดมุ่งหมายในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 5)

วินัยเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับเด็ก และโรงเรียนเปรียบเสมือนบ้านหลังที่สองของเด็ก สมาชิกในสังคมจะมาจากครอบครัวที่มีความแตกต่างกัน ซึ่งโรงเรียนจะต้องกำหนดบทบาทหน้าที่ของสมาชิกในสังคมให้เด็กได้ฝึกฝน การที่เด็กจะเจริญเติบโตเป็นผู้ใหญ่ในภายหน้าเด็กจะเอาอย่างการแนะนำ และการนำทาง ผู้ที่จะให้ตัวอย่างที่ดีก็คือ พ่อแม่ ผู้ปกครอง และครู ในการเสริมสร้างวินัยให้เด็กกับเด็กนั้นจะต้องปลูกฝังให้เกิดขึ้นแต่แรก โดยการชี้แจงและตกลงกันด้วยเหตุผลของครูในกระบวนการเรียนการสอนเพื่อให้เด็กยอมรับในข้อตกลงนั้นๆ และเสริมเข้าไปตลอดเวลาที่สอนเนื้อหาวิชานั้นอยู่ และการแต่งกายเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่บ่งบอกถึงความเป็นผู้มีอารยธรรม โดยเฉพาะในสถาบันที่มีเครื่องแบบ ซึ่งระเบียบการแต่งกายได้ระบุชัดเจนให้ยึดปฏิบัติ ในฐานะที่นักเรียนเป็นผู้ที่

อยู่ในวัยที่ต้องฝึกการรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการแต่งกายของนักเรียน เป็น การสร้างบุคลิกภาพที่ดี การแต่งกายตามระเบียบข้อตกลงหรือข้อบังคับของโรงเรียน นักเรียนที่ทำตามระเบียบข้อบังคับถือว่าเป็นนักเรียนที่มีวินัย (กนกวรรณ จันทร์กมล. 2550 : 3)

สังคมไทยปัจจุบันมีความสับสนวุ่นวาย เช่นเดียวกับสังคมทุกส่วนบนโลก การเปลี่ยนแปลงอย่างก้าวกระโดดในเกือบทุกมิติ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม การเมืองการปกครอง ส่งผลกระทบต่อวิถีการดำรงชีวิตของบุคคลอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ก่อให้เกิดปัญหานานัปการ โดยเฉพาะต่อเด็กและเยาวชนในวัยเรียนซึ่งนิยมการเลียนแบบ บุคคล หรือดาราที่ตนเองสนใจ เช่น การแต่งกาย และการไว้ทรงผมตามดาราที่ตนเอง ชื่นชอบ กระทรวงศึกษาธิการตระหนักในความจำเป็นเร่งด่วนในการสร้างภูมิคุ้มกันและ พัฒนาคุณภาพชีวิตของเยาวชนไทยในสังคมให้สามารถดำรงชีวิตด้วยวิถีแห่งปัญญาใช้ชีวิต อย่างมีคุณค่าทั้งต่อตนเอง ต่อสังคมและปลอดภัยจากวิกฤตทั้งหมด (กระทรวงศึกษาธิการ. 2546 : 3)

โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สกลนคร เขต 3 เป็นโรงเรียนขยายโอกาสที่เปิดการสอนตั้งแต่ ระดับชั้นอนุบาล 1 ถึง ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีผู้บริหาร 2 คน ข้าราชการครูสายงานการสอน 16 คน พนักงานราชการ 2 คน อัตราร้าง 1 คน ครูพี่เลี้ยงเด็กพิการ 1 คน ครูธุรการ 1 คน ช่างไม้ 1 คน และมีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 344 คน (โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด. 2557 : 1) จากรายงานผลการประเมินคุณภาพภายนอกจาก สมศ. รอบสอง พบว่า ด้านคุณภาพ ผู้เรียน มาตรฐานที่ 1 ผู้เรียนมีคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ ตัวบ่งชี้ที่ 1.1 ผู้เรียนมีวินัยและความรับผิดชอบ อยู่ในระดับดี(สำนักรับรองมาตรฐานและประเมิน คุณภาพการศึกษา. 2553 : 27) และจากข้อมูลสารสนเทศของโรงเรียนซึ่งได้มาจากการ สังเกต การสัมภาษณ์ และแบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียนในปี การศึกษา 2556 พบว่า มีนักเรียนประมาณร้อยละ 20 มีปัญหาเรื่องการขาดวินัยด้านการ แต่งกาย โดยส่วนมากเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนกลุ่มนี้ควรได้รับการ พัฒนาอย่างเร่งด่วน เพื่อให้ระดับผลการประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านวินัยอยู่ใน ระดับที่สูงขึ้น ดังนั้นจึงต้องมีการพัฒนางานในด้านนี้ โดยผู้อำนวยการโรงเรียนได้มี แนว นโยบาย ให้คณะครู และบุคลากรภายในโรงเรียนให้ความเข้มงวดกวดขัน ร่วมมือช่วยกัน พัฒนาและเสริมสร้างวินัยด้านการแต่งกายให้แก่นักเรียน โดยได้แบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบใน

การปฏิบัติงาน มีคำสั่งแต่งตั้งมอบหมายหน้าที่เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานร่วมกัน ในการกำกับ ดูแล ติดตามให้นักเรียนปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน เพื่อปรับปรุง แก้ไขพฤติกรรมให้ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เพื่อให้ผู้เรียนจบการศึกษา เป็นพลเมืองที่ดีมีคุณภาพของสังคมต่อไป (โรงเรียน บ้านห้วยหินลาด. 2556 : 34)

จากการศึกษาสภาพ และปัญหาความมีวินัยนักเรียนโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 โดยการศึกษาวិเคราะห์ เอกสารที่เกี่ยวข้องและการสัมภาษณ์ผู้ร่วมวิจัย ซึ่งนำเสนอเป็น 2 ประเด็น คือ ประเด็นที่ 1) สภาพเกี่ยวกับวินัยนักเรียน ผู้ร่วมวิจัย พบว่า นักเรียนในระดับมัธยมศึกษาส่วนหนึ่งมี พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในด้านวินัยที่บกพร่องชัดเจน และควรมีการแก้ไขเร่งด่วน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย มีการเอาเสื้อออกนอกกางเกง เหยียบส้นรองเท้า ไม่ใส่เข็มขัด ใส่ชุดพละ มาบ่อยๆ ทั้งที่ไม่มีชั่วโมงเรียนพลศึกษา และด้านทรงผม ไว้ผมยาว รีดผม แต่งทรงตาม แฟชั่น ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน และประเด็นที่ 2) ปัญหาเกี่ยวกับ วินัยด้านการแต่งกายนักเรียน พบว่า 1) ปัจจัยด้านโรงเรียน ยังขาดความร่วมมือจาก บุคลากรในโรงเรียนอย่างจริงจัง ครูที่รับผิดชอบยังไม่มีความรู้แบบคู่มือในการเสริมสร้าง ความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนที่ใช้ในการดำเนินงานไปในทางเดียวกัน และขาด การมีส่วนร่วมระหว่างโรงเรียนกับชุมชน 2) ปัจจัยด้านครอบครัว ผู้ปกครองขาดการดูแล เอาใจใส่อย่างใกล้ชิด 3) ปัจจัยด้านนักเรียน ไม่ตระหนักเห็นความสำคัญของความมีวินัย ขาดแรงจูงใจในการปฏิบัติตนให้ถูกต้องตามกฎหมายระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน(เสรี พลาชัย. สัมภาษณ์, 2557)

ด้วยความสำคัญของสภาพ และปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัย ในฐานะครูผู้ช่วยฝ่าย ระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ได้เห็นความสำคัญของประเด็นปัญหา และผู้ร่วมวิจัยได้ ตระหนักถึงความจำเป็นร่วมกัน จึงมีความสนใจในการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่ง กายของนักเรียน โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 เพื่อให้ นักเรียนเกิดค่านิยมที่ดีด้านวินัยให้บรรลุผลสำเร็จ คงสภาพการพัฒนาไปอย่างต่อเนื่องและมีประสิทธิภาพ โดยการประสานความร่วมมือกับ ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ทั้งครูที่ปรึกษา ครูผู้สอน นักเรียน ผู้ปกครองนักเรียน และ คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ช่วยกำกับ ติดตามให้ความช่วยเหลือนักเรียนที่มี ปัญหาให้กลับมามีพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยใช้หลักการวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

(Participatory Action Research:PAR) ซึ่งการวิจัยครั้งนี้จะนำไปสู่การเสริมสร้างให้นักเรียนมีวินัยด้านการแต่งกาย และจะส่งผลให้นักเรียนเกิดคุณลักษณะที่พึงประสงค์คือเป็นผู้มีวินัย และอยู่ร่วมกับสังคมได้อย่างมีความสุข

ปัญหาการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดปัญหาของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. สภาพ และปัญหาความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 เป็นอย่างไร
2. แนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 มีอะไรบ้าง
3. ผลการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 เป็นอย่างไร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพ และปัญหาความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3
2. เพื่อหาแนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3
3. เพื่อติดตามผลการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ความสำคัญของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดความสำคัญของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ทำให้ทราบสภาพ และปัญหาความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3
2. ทำให้ทราบแนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3
3. ผลการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ในด้าน อื่นๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเลือกกลุ่มเป้าหมายโดยการเลือกแบบเจาะจงพิจารณาจากผู้เกี่ยวข้องในการเสริมสร้างควมมีวินัยนักเรียน ซึ่งมีกลุ่มเป้าหมาย เป็น คณะครู นักเรียน ผู้ปกครองนักเรียน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ปีการศึกษา 2557 จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1.1 กลุ่มผู้ร่วมวิจัย จำนวน 5 คน ประกอบด้วย

1.1.1 ผู้วิจัย	จำนวน 1 คน
1.1.2 ครูหัวหน้างานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน	จำนวน 1 คน
1.1.3 ครูที่ปรึกษานักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1	จำนวน 1 คน
1.1.4 ครูที่ปรึกษานักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2	จำนวน 1 คน
1.1.5 ครูที่ปรึกษานักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3	จำนวน 1 คน

1.2 กลุ่มผู้ให้ข้อมูล จำนวน 63 คน ประกอบด้วย

1.2.1 ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด

1.2.2 กลุ่มครูสายผู้สอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 3 คน
จากทั้งหมด 7 คน

1.2.3 กลุ่มตัวแทนผู้ปกครองนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
โดยเป็นผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา ที่ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง
จำนวน 26 คน ประกอบด้วย

1.2.3.1 ผู้ปกครองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1
จำนวน 6 คน

1.2.3.2 ผู้ปกครองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2
จำนวน 8 คน

1.2.3.3 ผู้ปกครองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3
จำนวน 12 คน

1.2.4 ครูเวรประจำวัน จำนวน 5 คน

1.2.5 คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 2 คน คือ
ประธานคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และกรรมการซึ่งเป็นตัวแทนของผู้นำชุมชน

1.2.6 กลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา เป็นนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีพฤติกรรมกระทำผิดวินัยด้านการแต่งกาย โดยได้จากบันทึกของ
ฝ่ายระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 26 คน
เป็นนักเรียนหญิง 7 คน นักเรียนชาย 19 คน

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

2.1 ด้านเนื้อหาในการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของ
นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3 โดยผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยได้มีการประชุม
ปรึกษาหารือ และวิเคราะห์ร่วมกันถึงสภาพ และปัญหา เกี่ยวกับวินัยนักเรียน และสรุป
กรอบความต้องการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยยึดตาม
ระเบียบโรงเรียนบ้านห้วยหินลาดว่าด้วยเรื่องการแต่งกายของนักเรียน พ.ศ. 2556
(โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด. 2556 : 1) ไว้จำนวน 2 ด้าน ประกอบด้วย

2.1.1 ด้านเครื่องแต่งกาย

2.1.2 ด้านทรงผม

2.2 แนวทางที่ใช้ในการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ประกอบด้วย

2.2.1 การประชุมแบบมีส่วนร่วม

2.2.2 กิจกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

2.2.2.1 กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู

2.2.2.2 กิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย

2.2.2.3 กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย

2.2.3 นิเทศภายใน

3. ขอบเขตด้านระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ใช้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research:PAR) โดยผู้วิจัยได้นำหลักการและขั้นตอนตามแนวคิดของ เคมมิส และ แมกแทคการ์ต (Kemmis and McTaggart, 1988 : 11, อ้างถึงใน องอาจ นัยพัฒน์. 2551 : 301-303) เป็นกระบวนการในการศึกษาค้นคว้าเพื่อการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศกนนคร เขต 3 โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติ 4 ขั้นตอน คือ การวางแผน (Planning) การปฏิบัติการ (Action) การสังเกตการณ์ (Observation) และการสะท้อนกลับ (Reflection)

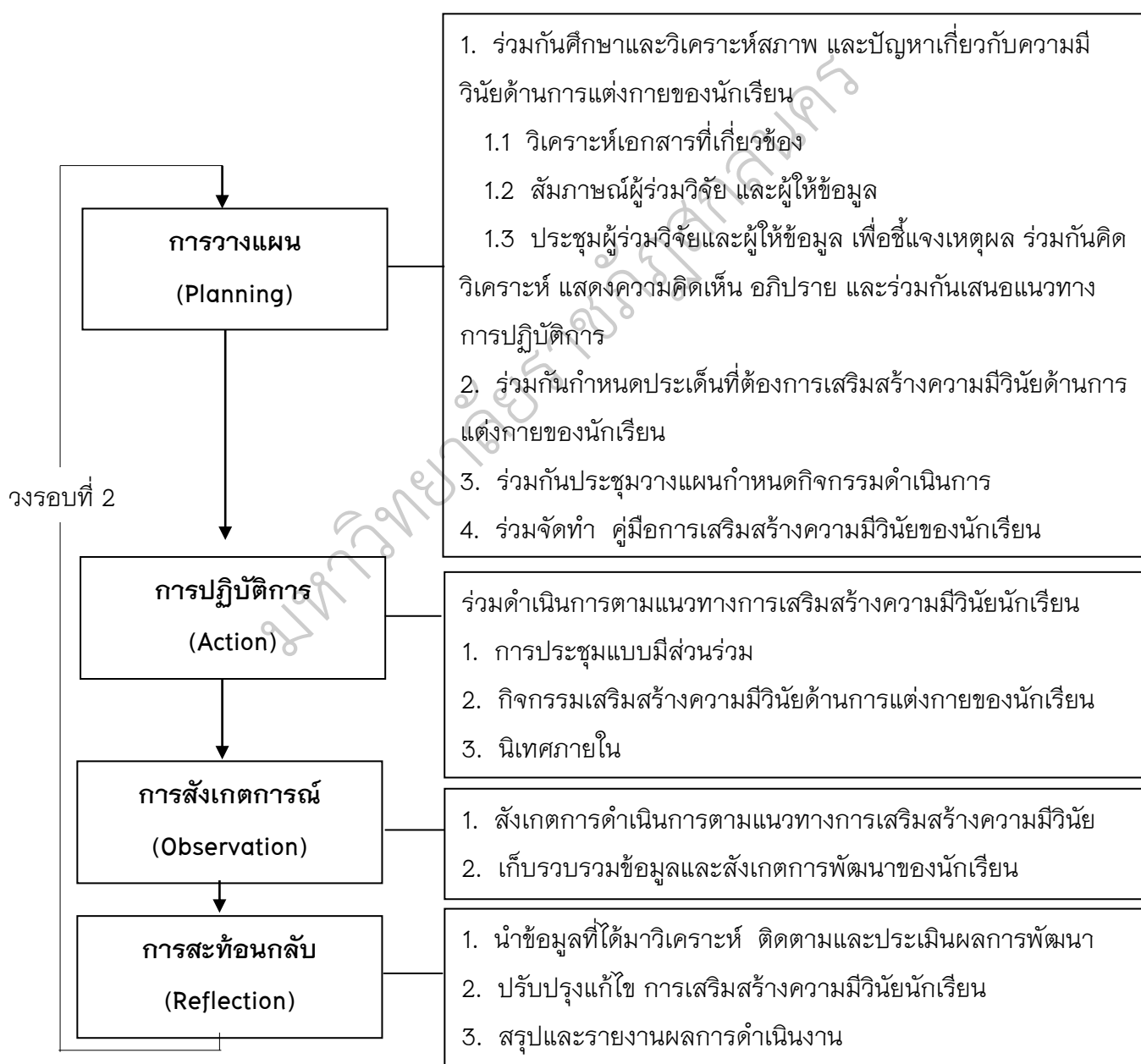
4. ขอบเขตด้านระยะเวลาในการวิจัย

4.1 วงรอบที่ 1 ระหว่างวันที่ 17 พฤศจิกายน 2557-6 กุมภาพันธ์ 2558

4.2 วงรอบที่ 2 ระหว่างวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2558-28 กุมภาพันธ์ 2558

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการศึกษาครั้งนี้เป็นการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3 ผู้วิจัยได้ทำการสรุปกรอบแนวคิดการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Participatory Action Research: PAR) ตามแนวคิดของ เคมมิส และ แมกแทกการ์ต (Kemmis and McTaggart, 1988: 11, อ้างถึงใน องอาจ นัยพัฒน์. 2551 : 301-303) ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

นิยามศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้งานวิจัยมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น จึงได้กำหนดคำศัพท์เฉพาะ ดังนี้

1. ความมีวินัยด้านการแต่งกาย หมายถึง การแต่งเครื่องแต่งกาย และการไว้ทรงผม ของนักเรียนที่ถูกต้องตามระเบียบว่าด้วยเรื่องการแต่งกายของนักเรียน โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

2. การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน หมายถึง การให้ความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องแก่นักเรียน ตลอดจนการจัดกิจกรรม เพื่อปลูกฝังค่านิยมให้นักเรียนมีนิสัย และจิตสำนึกในการปฏิบัติตนที่ถูกต้องตามระเบียบโรงเรียน ซึ่งส่งผลดีต่อความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนในภาพรวมทั้งโรงเรียน และเป็นการส่งเสริมให้มีความร่วมมือของบุคลากรในการจัดกิจกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยนักเรียน ที่มุ่งเน้นการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ดังนี้

2.1 เครื่องแต่งกาย หมายถึง การสวมชุดเครื่องแบบที่ถูกต้อง ตามแบบและตามวันที่กำหนด ตามระเบียบ ข้อบังคับและแนวปฏิบัติของโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 โดยสวมตามวันที่กำหนด คือ

วันจันทร์	ชุดเครื่องแบบนักเรียน
วันอังคาร	ชุดเครื่องแบบนักเรียน
วันพุธ	ชุดเครื่องแบบลูกเสือ เนตรนารี
วันพฤหัสบดี	ชุดพลศึกษา
วันศุกร์	ชุดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

2.2 ทรงผม หมายถึง ทรงผมที่ถูกต้องตามระเบียบ ข้อบังคับ และแนวปฏิบัติของโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

3. สภาพความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน หมายถึง สภาพที่เกิดขึ้น ณ ปัจจุบันใน โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ที่เกี่ยวข้องกับควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

4. ปัญหาความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน หมายถึง สิ่งที่เป็นปัจจัย อุปสรรค ต่างๆ ที่ขัดขวางต่อการดำเนินกิจกรรมของกลุ่มผู้ร่วมวิจัย เพื่อส่งเสริม

ความประพฤติของนักเรียนให้อยู่ในถูกต้องตามระเบียบว่าด้วยเรื่องการแต่งกายของนักเรียน โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

5. แนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน หมายถึง การจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ตลอดจนการจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้นักเรียนได้เป็นผู้มีวินัยด้านการแต่งกาย เพื่อดำเนินการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน โดยใช้กิจกรรมในการดำเนินงาน ดังต่อไปนี้

5.1 การประชุมแบบมีส่วนร่วม หมายถึง การวางแผนแบบมีส่วนร่วมในการดำเนินงานกิจกรรมการเสริมสร้างวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยประสานกับผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครู ผู้ปกครองนักเรียน และคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ในการจัดประชุมเพื่อสร้างความเข้าใจ ร่วมกันวางแผน แสดงความคิดเห็น ระดมความคิด และหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น และการติดตามผลการดำเนินงานกิจกรรมต่างๆ

5.2 กิจกรรมเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน หมายถึง กิจกรรมที่จัดขึ้นเพื่อเป็นการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามโครงการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยดำเนินงานเป็นไปตามแผนปฏิบัติการ การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ประกอบด้วยกิจกรรม ดังต่อไปนี้

5.2.1 กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู หมายถึง การดำเนินงานเพื่อการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยกิจกรรมที่จัดขึ้นทุกเช้าของทุกวันทำการ โดยกลุ่มผู้ร่วมวิจัย และครูเวร ปฏิบัติหน้าที่ร่วมกันในการรับนักเรียนหน้าประตูโรงเรียน เพื่อสำรวจควมถูกต้องในการแต่งกายและทรงผมของนักเรียน

5.2.2 กิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย หมายถึง การดำเนินการอบรมคุณธรรมจริยธรรม และชี้แจงระเบียบ และแนวทางการปฏิบัติตนของนักเรียน เพื่อให้เกิดควมรู้ ความเข้าใจ และเกิดทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับวินัยนักเรียน เป็นผู้ที่มีวินัยในด้านการแต่งกาย โดยจัดกิจกรรมในคาบเรียนที่ 7 เวลา 14.40–15.30 น. ซึ่งเป็นคาบเรียนจริยธรรม จัดกิจกรรมทุกวันศุกร์ ในวันทำการ

5.2.3 กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย หมายถึง การดำเนินงานเพื่อการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยใช้เทคนิคการเสริมแรงซึ่งเป็นวิธีการสำหรับใช้ในการเสริมสร้างพฤติกรรมใหม่ของนักเรียน โดยใช้การเสริมแรงหรือการใช้สิ่งเร้าหลังจากนักเรียนมีพฤติกรรมด้านวินัยเชิงบวก เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีพฤติกรรมและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่โรงเรียนกำหนด เพื่อยกย่องเชิดชูเป็นนักเรียนตัวอย่าง การคัดเลือกนักเรียนตัวอย่างในกิจกรรมนี้ จะแยกนักเรียนออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา และกลุ่มนักเรียนปกติ โดยนำเอาผลการเปลี่ยนแปลงเฉพาะกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา มาวิเคราะห์ตามขั้นตอนวิธีการวิจัย เพื่อมอบเกียรติบัตร และรางวัล

5.3. การนิเทศภายใน หมายถึง การส่งเสริม สนับสนุน การปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครูในโรงเรียน เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปตามวัตถุประสงค์จนเกิดผลดีต่อองค์กรและส่วนรวม ให้ประสบความสำเร็จในการปฏิบัติงานตามภารกิจ โดยการให้ข้อมูลป้อนกลับแก่ผู้รับการนิเทศเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นการประชุมร่วมกันระหว่างผู้นิเทศและผู้รับการนิเทศ โดยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการนิเทศแต่ละครั้ง ซึ่งอาจจะเป็นการสอบถามสภาพการดำเนินงาน การหาแนวทางแก้ไขปัญหาร่วมกันระหว่างผู้นิเทศและผู้รับการนิเทศ โดยมีลักษณะของการศึกษาหาข้อสรุป ระดมความคิด มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นแล้วรวบรวมข้อสรุปที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้นๆ

6. การติดตามผลการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน หมายถึง การนิเทศ การติดตาม และการประเมินผลการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ มีเป้าหมายเพื่อให้คำแนะนำช่วยเหลือการดำเนินเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

7. การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research : PAR) หมายถึง กระบวนการศึกษาค้นคว้าของคณะผู้วิจัย เพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยการระบุปัญหาหรือความต้องการในงานที่รับผิดชอบ เพื่อแก้ไขปัญหาหรือพัฒนางานให้มีประสิทธิภาพสูงสุด เป็นการวิจัยที่ทำอย่างรวดเร็ว นำผลไปใช้ทันทีและสะท้อนข้อมูลเกี่ยวกับการปฏิบัติงานด้านต่างๆ โดยให้ผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย

เข้ามามีส่วนร่วมในการวางแผน การปฏิบัติการการสังเกตการณ์ และการสะท้อนกลับ ร่วมกัน เพื่อนำไปสู่การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ให้ดีขึ้น มีขั้นตอน ดังนี้

7.1 การวางแผน (Planning) หมายถึง การศึกษาสำรวจสภาพปัญหา ควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน และร่วมกันวางแผนแก้ปัญหาควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

7.2 การปฏิบัติการ (Action) หมายถึง การปฏิบัติงานตามแผนการ เสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู กิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย

7.3 การสังเกตการณ์ (Observation) หมายถึง การสังเกตพฤติกรรม การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการดำเนินงานตามแผนปฏิบัติการในการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน มีลักษณะและพฤติกรรมอย่างไร

7.4 การสะท้อนกลับ (Reflection) หมายถึง การแสดงผลการดำเนินงานในการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ตามแผนปฏิบัติการ ที่วางไว้เพื่อนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์ เพื่อเป็นพื้นฐานการวางแผนในวงรอบต่อไปหากการดำเนินงานในวงรอบแรกยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้

8. ผู้ปกครองนักเรียน หมายถึง บิดา มารดาหรือผู้รับผิดชอบอบรมเลี้ยงดู นักเรียนกลุ่มเป้าหมายที่กำลังเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศกนคร เขต 3

9. ครูผู้สอน หมายถึง ครูที่ทำการสอนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศกนคร เขต 3

10. ครูที่ปรึกษา หมายถึง ครูที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งเป็นผู้ให้คำปรึกษาแนะนำกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศกนคร เขต 3

11. นักเรียน หมายถึง เด็กที่มีอายุระหว่าง 13 – 15 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศกนคร เขต 3

12. คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน หมายถึง ประธาน
คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และกรรมการซึ่งเป็นตัวแทนของผู้นำชุมชน
ที่แต่งตั้งตามคำสั่งของโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ครั้งนี้มีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวความคิดเกี่ยวกับวินัย
2. แนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัย
3. การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม
4. บริบทของโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

แนวความคิดเกี่ยวกับวินัย

1. ความหมายของคำว่าวินัย

การที่บุคคลจะมีวินัยนั้น ทางจิตวิทยาและสังคมวิทยาเชื่อว่าต้องมีพื้นฐานมาจากวัยแรกเริ่มของชีวิต โดยเฉพาะในวัยเรียน ควมมีวินัยในตนเองเป็นลักษณะที่มีความสำคัญต่อการแสดงออกทางพฤติกรรม โดยเฉพาะทางด้านจริยธรรมและคุณธรรม คำว่า “วินัย” มีความหมายที่อธิบายไว้หลากหลาย ดังต่อไปนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (ราชบัณฑิตยสถาน. 2546 : 1077)

ให้ความหมายของคำว่า “วินัย” ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Discipline หมายถึง ระเบียบแบบแผน และข้อบังคับข้อปฏิบัติ

พัชรินทร์ จันทรดาประดิษฐ์ (2553 : 23) ได้สรุปว่า วินัย หมายถึงระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อตกลงที่กำหนดขึ้น เพื่อให้บุคคลประพฤติ ปฏิบัติในการดำรงชีวิตร่วมกัน เพื่อให้อยู่อย่างราบรื่น มีความสุข และความเป็นระเบียบในสังคม วินัยจึงเป็นสิ่งที่ใช้ควบคุมให้คนเราใช้ความรู้ความสามารถไปในทางที่ถูกที่ควร คือทำคนให้เป็นคนนั่นเอง

เพชรฤภา สุริยะกาญจน์ (2553 : 21) ได้สรุปว่า วินัย หมายถึง กฎเกณฑ์ ระเบียบ แบบแผน ข้อบังคับที่สังคมหรือบุคคลกำหนดขึ้นอย่างสอดคล้องกัน และเมื่อปฏิบัติร่วมกันแล้วจะนำมาซึ่งความสันติสุข

สมบูรณ์ อรรถอุดม (2556 : 23) ได้สรุปว่า วินัย คือ มาตรการ ระเบียบ แบบแผน กฎเกณฑ์ ข้อบังคับ ที่สังคมกำหนดขึ้นภายใต้กฎหมายและบริบทของสังคมนั้นๆ เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติสำหรับบุคคลในสังคมและเป็นสิ่งควบคุมให้บุคคลอยู่ในระเบียบและแบบแผนเดียวกันทั้งนี้เพื่อการดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างปกติสุข

สิริกร ไชยราช (2556 : 16) ให้ความหมายของคำว่า วินัย หมายถึง การควบคุมพฤติกรรมตนเองให้ประพฤติ ปฏิบัติ ตามกฎเกณฑ์ ระเบียบ แบบแผน ข้อบังคับ หรือข้อตกลงทางสังคมที่กำหนดขึ้นเป็นข้อปฏิบัติร่วมกัน เพื่อความสงบสุขของตนเองและ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม ดังนั้นการเสริมสร้างวินัยนักเรียนจึงครอบคลุมถึงการเสริมสร้างให้นักเรียนมีความประพฤติ ปฏิบัติตนในกฎระเบียบ แบบแผนข้อบังคับของ โรงเรียนและสังคมได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เพื่อให้การปฏิบัติงานและการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนบรรลุเป้าหมายอย่างมีคุณภาพ

จากความหมายของวินัยที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า วินัย หมายถึง กฎระเบียบ แบบแผน ข้อบังคับหรือข้อตกลง ที่กำหนดขึ้นเพื่อเป็นข้อปฏิบัติร่วมกันของ บุคคลในสังคม และเป็นสิ่งที่ควบคุมให้บุคคล ประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบแบบแผน เดียวกัน อันจะทำให้สังคมนั้นๆ เกิดความเรียบร้อยและสงบสุขในการดำเนินชีวิต

2. ความหมายของวินัยในตัวเอง

มีนักวิชาการได้นำเสนอความหมายของวินัยในตนเองไว้ดังนี้

อัลซุเบล (Ausubel, 1965: 189-190 อ้างถึงใน มารศรี กลางประพันธ์. 2550 : 318) กล่าวว่าความมีวินัยในตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออกมาทางจิตสำนึกของตน ซึ่งจะมีหน้าที่ คือ

1. เป็นการอบรมนิสัยและฝึกตนให้มีวินัยและเป็นมาตรฐาน
2. ทำให้บุคคลนั้นมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับวุฒิภาวะของตน คือสามารถปฏิบัติตนตามกฎระเบียบของสังคม เชื่อมั่นในตนเอง ฟังตนเองได้ รู้จักควบคุมอารมณ์ และความอดทน
3. เกิดจากมโนธรรมในจิตที่มาจาก การสะสมประสบการณ์และมีการพัฒนามาเป็นลำดับ
4. สร้างความมั่นคงทางอารมณ์ให้แก่ผู้ปฏิบัติเพราะกฎเกณฑ์ต่างๆที่สังคมยอมรับเป็นกรอบแนวความคิดที่บุคคลนั้นใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติตนให้เหมาะสมกับแนวคิดที่บุคคลนั้นใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติตน ให้เหมาะสมกับแนวคิดนี้ก็จะพัฒนาจนกลายเป็น “วินัยในตนเอง” และมองเห็นคุณค่าของการปฏิบัติอีกทั้งสามารถรู้จักควบคุมการปกครองตนเองเป็นสำคัญ ทั้งเพื่อความสงบเรียบร้อยทำให้เกิดความสงบสุขสำหรับตนเองสมาชิกและสังคมส่วนรวม

ทรงศักดิ์ สารรัตน์ (2553 : 20) ได้สรุปความหมายของวินัยในตนเอง หมายถึง การบังคับควบคุมพฤติกรรมของบุคคล ไม่ใช้การบังคับจากภายนอก แต่เป็นการบังคับโดยอำนาจภายในบุคคลนั่นเอง บุคคลใดที่มีจิตใจที่ตั้งงาก็สามารถบังคับตนให้แสดงพฤติกรรมที่ตนมุ่งหวังโดยไม่ขัดกับ ระเบียบ กฎเกณฑ์ ข้อบังคับสังคม

ภักธิชา เร่มรัมย์ (2553 : 22) ได้สรุปไว้ว่า วินัยในตนเอง คือ ความสามารถ ความเต็มใจ ความสมัครใจที่จะควบคุมตนเองให้เป็นไปตามระเบียบ ข้อบังคับที่สังคมกำหนดขึ้น

โดยสรุปวินัยในตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกทางจิตสำนึก ซึ่งเป็นการมุ่งพัฒนาตนเองเพื่อให้สามารถปรับตัวให้สอดคล้องกับแนวปฏิบัติ ข้อบังคับ ด้วยความเต็มใจ

3. ประเภทของวินัย

นักจิตวิทยาและนักการศึกษา ได้แบ่งประเภทของวินัยออกเป็น 2 ประเภท คือ (ชวณิชกุล วงษ์. 2547 : 12-13)

1. วินัยในตนเอง (Self Discipline) หมายถึง กระบวนการหรือวิธีการปฏิบัติ เพื่อใช้บังคับตัวเอง ถ้านักเรียนมีวินัยในตัวเองแล้ว ก็จะลดปัญหา ในด้านการปกครองนักเรียนได้อย่างมาก โรงเรียนไม่จำเป็นต้องออกระเบียบ ข้อบังคับให้มากมาย

การควบคุมและการปกครองก็สะดวกสบายเพราะตัวเองรู้จักการควบคุมพฤติกรรมของตนเองโดยตนเองให้บรรลุจุดหมายปลายทางได้อย่างสุขสบายรู้จักรับผิดชอบ ปฏิบัติหน้าที่ของตนเอง

2. วินัยส่วนรวม หรือวินัยสำหรับหมู่คณะ (External Authority Discipline) หมายถึง วินัยที่ออกมาจากอำนาจภายนอก เพื่อบังคับให้ส่วนรวมปฏิบัติตาม ให้เกิดความ เป็นระเบียบเรียบร้อย วินัยส่วนรวมนี้จะต้องตั้งกฎเกณฑ์เป็นแนวทางกลางๆ ให้ทุกคน สามารถปฏิบัติตามได้ เช่น วินัยในการแต่งกาย และวินัยในเรื่องความเคารพ

รุจිර์ ภูสาระ และคนอื่นๆ (2547 : 17) ได้แบ่งวินัยออกเป็น 3 ประเภท ซึ่งแต่ละประเภทต่างก็มีแนวทางปฏิบัติแตกต่างกันออกไป ดังนี้

1. ระเบียบวินัยส่วนตัว หมายถึง กฎเกณฑ์ แนวปฏิบัติ หรือคติประจำใจ ซึ่งแต่ละคนจะแตกต่างกันไปเพราะแต่ละคนมีลักษณะเฉพาะตัวไม่เหมือนกัน สิ่งที่ทำให้ วินัยส่วนตัวแตกต่างกันออกไป ได้แก่ เพศ วัย สถานะทางสังคม ระดับการศึกษา หน้าที่การงาน หรือค่านิยม เช่น การตรงต่อเวลาไม่ประพฤติดิฉิฉิล เป็นต้น

2. ระเบียบวินัยในหน้าที่ หมายถึง กฎเกณฑ์หรือแนวปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง กับหน้าที่การงาน เช่น วินัยของครอบครัวที่ทุกคนในบ้านต้องปฏิบัติในฐานะบิดา มารดา ลูกหลานหรือผู้อาศัย วินัยของโรงเรียนเกี่ยวกับเรื่องต่างๆ เช่น การแต่งกาย การทำ ความเคารพ เป็นต้น

3. ระเบียบวินัยทางสังคม ได้แก่ แนวปฏิบัติอันดีที่ทุกคนในสังคมยึดถือ ปฏิบัติเหมือนกันมีลักษณะเหมือนกันกับวินัยส่วนตัวและวินัยในหน้าที่ แต่วินัยทางสังคม มีความหมายที่กว้างกว่า ทั้งนี้วินัยทั้งสองเกี่ยวข้องกับกลุ่มเล็กกว่าวินัยทางสังคม ตัวอย่าง ของวินัยทางสังคม เช่น มารยาท กฎหมาย จารีตประเพณี หลักปฏิบัติทางศาสนา เป็นต้น

หวน พิณรุพันธ์ (2548 : 96-97) ได้กล่าวถึง วินัยที่ใช้กันอยู่ในสถานศึกษา แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. วินัยเฉียบขาดแบบทหาร ใช้ในกรณีที่ถือว่านักเรียนไม่รู้จักรับผิดชอบ ชั่วดี จึงต้องมีการควบคุมให้ปฏิบัติตามคำสั่งและระเบียบ ผู้กระทำผิดจะต้องได้รับโทษ ผู้ปฏิบัติไม่ใช่ผู้ออกระเบียบปฏิบัติ ข้อดีคือ ผู้ถูกบังคับให้ประพฤติในทางที่ดีก็เกิดเป็นนิสัย และมีความประพฤติดีติดตัวไปภายภาคหน้า ข้อเสียคือ ผู้ที่ถูกบังคับให้ปฏิบัติตาม จะไม่เห็นคุณค่าของการประพฤติดีจะรู้สึกปราศจากเหตุผลและไม่เต็มใจ

2. วินัยแบบดำเนินงานให้สอดคล้องกับความสนใจของนักเรียน นักศึกษา ยึดหลักว่า ถ้าได้ในสิ่งที่สนใจแล้วผู้ได้จะรู้สึกสบายใจ ผู้ปฏิบัติมีส่วนร่วมในการกำหนด กฎ ระเบียบ ข้อดี คือ ผู้ปฏิบัติพร้อมที่จะปฏิบัติตนในทางที่ตนสนใจ ข้อเสีย คือ สถานศึกษาไม่สามารถดำเนินการตามความสนใจและความต้องการของนักเรียนได้มากนัก

3. วินัยที่เกิดจากการรู้จักความรับผิดชอบ รู้จักเกียรติของตนเอง และ สังคม สถานศึกษาจะช่วยให้เกิดวินัยได้โดยการหาวิธีการก่อให้เกิดความรักนับถือเกียรติ และการรู้จักรับผิดชอบต่อตน

ณัฐนิชา สมฤาแสง (2554 : 21-22) ได้สรุปว่า วินัยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. วินัยในตนเอง ซึ่งเป็นจิตสำนึกภายในของตนเองทำให้สามารถคุม จิตใจและพฤติกรรมของตนเองได้ วินัยในตนเองเป็นความสามารถของแต่ละบุคคลในการ ควบคุมตนเองทั้งด้านอารมณ์และพฤติกรรมให้สามารถประพฤติปฏิบัติตนได้ในทางที่ ถูกต้อง โดยไม่มีใครบังคับและไม่ได้เกิดจากกฎเกณฑ์หรือข้อบังคับของสังคม แต่เกิดจาก ตนเองที่เห็นคุณค่าในการกระทำ และไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ตนเองและสังคม บุคคลที่มีวินัยในตนเองย่อมเป็นประโยชน์ต่อตนเองทั้งในปัจจุบันและอนาคต

2. วินัยทางสังคม ซึ่งเป็นวินัยที่เกิดขึ้นจากการควบคุมของอำนาจ ภายนอกส่งผลต่อการควบคุมจิตใจ และพฤติกรรมของบุคคลซึ่งกระทบต่อสังคมที่อาศัย เช่น การประพฤติปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และกฎหมาย เป็นต้น

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องข้างต้น สรุปได้ว่า วินัยแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ วินัยใน ตนเอง ซึ่งเป็นจิตสำนึกภายในของตนเอง ทำด้วยความเต็มใจ ทำให้สามารถควบคุมจิตใจ และพฤติกรรมของตนเองได้ โดยไม่ต้องมีกฎ ระเบียบข้อบังคับที่มากมาย และวินัยทาง สังคม ซึ่งเป็นวินัยที่เกิดจากการควบคุมของอำนาจจากภายนอกส่งผลต่อการควบคุมจิตใจ และพฤติกรรมของบุคคล วินัยส่วนนี้จะต้องตั้งกฎเกณฑ์เป็นแนวทางกลางๆ ให้ทุกคน สามารถปฏิบัติตามได้

4. ความสำคัญของความมีวินัย

สังคมประกอบด้วยสมาชิกที่หลากหลาย และแตกต่างกันหลายด้าน หาก สมาชิกยึดหลักของตัวเองในการดำเนินชีวิต อาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนวุ่นวายได้ มี นักการศึกษาและนักบริหารการศึกษา ได้กล่าวถึงความสำคัญของวินัยไว้ดังนี้

ทรงศักดิ์ สารรัตน์ (2553 : 21) สรุปถึงความสำคัญของระเบียบวินัย ได้ว่า วินัยช่วยเสริมสร้างให้ผู้ปฏิบัติตามเกิดความรู้สึกสำนึกเคยชินที่จะประพฤติปฏิบัติตนไปในทางที่ดีงาม เป็นมาตรฐานระหว่างความประพฤติของกลุ่มบุคคลที่ปฏิบัติงานในองค์การ

พัชรินทร์ จันทร์ดาประดิษฐ์ (2553 : 24) สรุปไว้ว่า วินัยเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นที่จะต้องปลูกฝัง และเสริมสร้างให้เกิดกับสมาชิกทุกคนในสังคม และการเสริมสร้างวินัยแก่คนในชาติจะต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องและเริ่มตั้งแต่วัยเด็ก

สิริกร ไชยราช (2556 : 16) ได้สรุปความสำคัญของวินัยว่า วินัยเป็นสิ่งจำเป็น มีความสำคัญและเป็นประโยชน์ ต่อตนเองและสังคม เนื่องจากวินัยมีความสำคัญต่อบุคคลทุกชนชั้น ทุกระดับ ทุกสถานการณ์ เพราะวินัยเป็นสิ่งที่ควบคุมให้บุคคลประพฤติตามกฎระเบียบที่สังคมกำหนดขึ้น หรือเป็นสิ่งที่คอยควบคุมให้ทุกคนสามารถอยู่ร่วมกันได้ วินัยช่วยเสริมสร้างให้ผู้ปฏิบัติตามเกิดความรู้สึกสำนึก ประพฤติปฏิบัติตนมิให้ทำผิดกฎ ระเบียบ ที่สังคมได้กำหนดไว้ กลายเป็นบุคคลที่สังคมยอมรับ และที่สำคัญเป็นคนที่ไม่สร้างปัญหาให้กับสังคมไทยได้อีกด้วย

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 7) ได้เห็นความสำคัญของวินัยจึงได้บรรจุเอาไว้ในคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของผู้เรียน ข้อที่ 3 จากทั้งหมด 8 ข้อ คือ 1) รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์ 2) ซื่อสัตย์สุจริต 3) มีวินัย 4) ใฝ่เรียนรู้ 5) อยู่อย่างพอเพียง 6) มุ่งมั่นในการทำงาน 7) รักความเป็นไทย 8) มีจิตสาธารณะ เพื่อมุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องข้างต้นสามารถ สรุปความสำคัญของวินัย ได้ว่า วินัยเป็นสิ่งสำคัญที่จำเป็นจะต้องปลูกฝังอย่างต่อเนื่องตั้งแต่เด็ก เป็นสิ่งที่ช่วยเสริมสร้างให้ผู้ปฏิบัติตาม เป็นบุคคลที่ได้รับการยอมรับจากคนในสังคม สามารถอยู่ร่วมกันกับคนในสังคมนั้นได้ ไม่สร้างปัญหาให้กับสังคม

5. ปัญหาเกี่ยวกับความมีวินัยของนักเรียน

การรักษาวินัยในโรงเรียนนั้น เป็นสิ่งที่ทุกคนที่มีความเกี่ยวข้องพึงตระหนักอย่างยิ่ง เพื่อค้นหาสาเหตุแห่งปัญหาให้ได้ว่า ปัญหาต่างๆ ที่ส่งผลให้นักเรียนไม่มีวินัยนั้น

มีสาเหตุมาจากอะไร เพราะเมื่อทราบสาเหตุแห่งปัญหาดังกล่าวแล้ว ก็จะได้หาวิธีการแก้ปัญหาได้ถูกต้อง

มาลี จุฑา (2542 : 287-288, อ้างถึงใน ภัทรทิศา เริ่มรักษ์. 2553 : 40)

ได้กล่าววว่า พฤติกรรมทุกอย่างย่อมมีสาเหตุ การที่นักเรียนประพฤติผิดวินัยนั้น อาจมีสาเหตุมาจากสิ่งต่อไปนี้

1. สภาพเกี่ยวกับตัวนักเรียน นักเรียนอาจมีปัญหาในด้านต่อไปนี้
 - 1.1 สภาพทางร่างกาย เช่น สุขภาพไม่ดีก็นั่งหลับในห้องเรียน ทิวบ่อบย จึงชอบรับประทานขนมในห้องเรียน อารมณ์หงุดหงิดบ่อบยๆ
 - 1.2 สภาพส่วนตัว อาจจะไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เช่น เตะฟุตบอล ไปโดนกระจกแตก ชอบทำอะไรตามใจตนเอง โยววายขณะเรียนหนังสือ ต้องการแสดง พฤติกรรมเด่นและดั่ง แต่งกายผิดระเบียบ ชอบเลียนแบบความประพฤติที่ไม่ดีของผู้อื่น พุดจาไม่สุภาพ
 - 1.3 สภาพทางจิต เช่น เป็นนักเรียนที่อยู่ในครอบครัวที่หย่าร้างกัน หรือ ทะเลาะกันเป็นประจำ ทำให้นักเรียนสุขภาพจิตเสีย จึงชอบแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวอยู่เสมอ
2. สภาพแวดล้อม นักเรียนอาจมีปัญหาสืบเนื่องมาจากสภาพสิ่งแวดล้อมได้แก่
 - 2.1 สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนไม่ดี เช่น โรงเรียนไม่น่าอยู่ แออัดเกินไป อากาศไม่ดีมีสิ่งรบกวนต่างๆ ทั้งเสียงและกลิ่น
 - 2.2 เพื่อนๆ ไม่ดี เช่น นักเรียนถูกเพื่อนๆ รังแก
 - 2.3 สิ่งแวดล้อมนอกโรงเรียน เช่น สภาพการจราจรติดขัดทำให้นักเรียนมาสาย
3. ครู ครูเป็นตัวการสำคัญทำให้นักเรียนเกิดปัญหาทางวินัย ได้แก่
 - 3.1 ครูมีบุคลิกภาพไม่ดี พุดจา วางตัว และแต่งกายไม่เหมาะสม
 - 3.2 ครูไม่เตรียมการสอน เข้าห้องเรียนแล้วเริ่มต้นด้วยการดุค่านักเรียน
 - 3.3 ครูขาดความชำนาญในการสอน สอนตะกุกตะกัก ทำให้เป็นที่น่าเบื่อ นักเรียนไม่สนใจ
 - 3.4 ครูไม่ยุติธรรมและมีอคติต่อนักเรียน ทำให้นักเรียนเสื่อมศรัทธาในตัวครู
 - 3.5 ครูขาดเทคนิควิธีในการสอนที่ดี เช่น สอนไม่เข้าใจ

3.6 ครูขาดเทคนิควิธีการอบรมนักเรียน เช่น ครูอบรมนักเรียนไม่เป็น วิชาภาฯ จำนวนศกแกว (2552 : 13) ได้กล่าวถึงปัญหาเกี่ยวกับการรักษาวินัย ของนักเรียนไว้ว่า ระเบียบวินัยของนักเรียน กฎเกณฑ์ ขอตกลงที่กำหนดขึ้น เพื่อใช้เป็นแนว ทางในการให้บุคคลประพฤติปฏิบัติในการดำรงชีวิตรวมกันเพื่อให้อยู่อย่างราบรื่นมีความสุข ความสำเร็จ โดยอาศัยการฝึกใหญ่จักปฏิบัติตน รู้จักควบคุมตนเอง มีปัจจัยหลายอย่างส่งผล ต่อพฤติกรรมของนักเรียน เช่น สภาพเกี่ยวกับตัวนักเรียน สภาพแวดล้อม ครู ฯลฯ

เพชรยูภา สุริยะกาญจน์ (2553 : 31) ได้สรุปสาเหตุของปัญหาด้าน วินัยนักเรียนว่า เกิดจากนักเรียนเอง อันเกิดจากพันธุกรรม ความพิการ หรือโรคภัยไข้เจ็บ ภาวะแห่งจิต สติปัญญา และการศึกษา สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับทางบ้าน ความสัมพันธ์ ระหว่างสมาชิกในครอบครัวหละหลวม ขาดความอบอุ่น ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว ยากจน เด็กขาดผู้ปกครองดูแลอย่างแท้จริง สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนผู้บริหารโรงเรียนใช้ ระบบบริหารอย่างเคร่งครัด หรือหย่อนยานจนเกินไป สาเหตุที่เกี่ยวข้องกับชุมชน สภาพ สังคม สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลชักจูงให้นักเรียนยอมรับนับถือค่านิยมที่ไม่เหมาะสมมาปฏิบัติ และสาเหตุที่เกี่ยวข้องกับทางบ้าน โรงเรียน และชุมชน ผสมผสานกัน คือ พ่อแม่เลี้ยงลูกแบบ ตามใจ แบบเข้มงวดจนเกินไป แบบไม่คงเส้นคงวา โรงเรียนเคร่งครัดในกฎระเบียบ เด็ก ชอบทำตามกลุ่มเพื่อน ลักษณะสังคมและสภาพแวดล้อมไม่เหมาะสม

จากเอกสารที่กล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า สาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาความมี วินัยของนักเรียน คือ เกิดจากตัวนักเรียนเอง ได้แก่สภาพทางด้านร่างกาย สภาพส่วนตัว สภาพทางจิตใจ เกิดจากสภาพแวดล้อมรอบตัวของนักเรียนไม่ว่าจะเป็น ผู้ปกครอง ชุมชน กลุ่ม เพื่อน เกิดจากครู ทุกสาเหตุล้วนเป็นปัจจัยที่ทำให้ให้นักเรียน มีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ เกี่ยวกับการวินัยของนักเรียน

6. หลักในการดำเนินการด้านความมีวินัยนักเรียน

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างวินัยความมีวินัยด้าน การแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3 ได้ดำเนินการตามกรอบ แนวคิด ทฤษฎีต่างๆ ซึ่งนักการศึกษาได้ให้แนวคิด และหลักการดำเนินการด้านวินัย ไว้ ดังต่อไปนี้

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ , 2551 : 7) และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธ ศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 หมวด 4 แนวการจัดการ ศึกษา มาตรา 24 (3) จัดการเรียน การสอน โดยผสมผสานสาระความรู้ด้านต่างๆ อย่างได้สัดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝัง คุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ไว้ในทุกรายวิชา รวมถึงมาตรฐาน และการประกันคุณภาพการศึกษา ในส่วนที่เกี่ยวข้อง ชองกับมาตรฐานด้านผู้เรียนนั้น มาตรฐาน ที่ 1 มุ่งให้ผู้เรียนเป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยมที่พึงประสงค์ ตัวบ่งชี้ที่ 1 มีวินัย มี ความรับผิดชอบ และปฏิบัติตามระเบียบ และหลักธรรม เบื้องต้นของแต่ละศาสนา มาตรฐาน ที่ 2 ผู้เรียนเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว สังคมและปฏิบัติตามระบอบประชาธิปไตย รู้จักตนเองพึ่งตนเองได้ มีบุคลิกภาพที่ดี ตัวบ่งชี้ที่ 3 รู้กาลเทศะในการใช้คำพูดกิริยามารยาท และการแต่งกาย จะเห็นได้ว่าความมุ่งหมายของพระราชบัญญัติการศึกษา ได้กำหนดให้ ผู้เรียนมีวินัยในตนเองและส่วนรวม ซึ่งเป็นการเน้นให้เห็นถึงความจำเป็นถึงการมีวินัยของ นักเรียน และเป็นวินัยขั้นพื้นฐานของคุณลักษณะอันพึงประสงค์ 8 ประการ ที่กำหนดไว้ใน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

อุดมวิทย์ วันกุมภาพันธ์ (2551) รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต กล่าวไว้ว่า วินัยนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา ครอบคลุมถึง แบบประพฤตินในจารีตประเพณีการเคารพ กฎกติกา ข้อบังคับ กาลเทศะ มารยาททางสังคม การแสดงบทบาทที่เหมาะสม การพึ่งพาตนเอง ความสามารถในการควบคุมตนเอง การแสดง ออกถึงความรับผิดชอบทั้งต่อตนเองและสังคม มิใช่สิ่งใดสิ่งหนึ่งเพียงอย่างเดียว การเรียนรู้ ทำความเข้าใจต่อวินัยนักศึกษาเป็นเรื่องดี เพราะฉะนั้นการเรียนรู้ทำความเข้าใจความคิด ของอาจารย์และนักศึกษาต่อวินัยนักศึกษานั้น จะเป็นข้อมูลเพื่อพัฒนาการดำเนินงานที่ สอดคล้องกับความต้องการของยุคสมัยในสภาวะธรรมชาติแห่งวัย สภาวะทางสังคม วินัย นักศึกษานั้นมีความสำคัญสำหรับอาจารย์และนักศึกษาทุกคน สามารถสะท้อนความคิดใน เรื่องวินัยนักศึกษา เช่น เครื่องแต่งกายที่เข้ายุคสมัย ปัจจัยในการแต่งกายของนักศึกษา การใช้ชีวิตของนักศึกษาในสังคมเมือง สัมมาคารวะ กาลเทศะ มารยาททางสังคม ความ ซื่อสัตย์สุจริตและความรับผิดชอบ ระเบียบข้อบังคับด้านวินัยนักศึกษา แต่ที่สุดแล้วคำว่า “วินัย” มีความสำคัญที่สุด เพราะเป็นกรอบในการดำเนินชีวิตของตน ทำให้มีความเป็น มนุษย์ที่สมบูรณ์ ทำให้ชีวิตมีแบบแผน ทำให้บุคลิกภาพ ภาพลักษณ์ดูดี มีความน่าเชื่อถือ

สร้างคุณค่าให้ตน สังคมมีระเบียบ การเกิดขึ้นของวินัยนักศึกษา เกิดจากการอบรมปลูกฝัง การมีโอกาสปฏิบัติซ้ำๆ

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2536 : 26- 27, อ้างถึงใน วุฒิไกร ไชยช่วย. 2552 : 21)

กล่าวถึงหลักการดำเนินงานตามวินัยนักเรียน ไว้วา การดำเนินงานตามวินัยนักเรียนเป็นสิ่ง ที่ต้องอาศัยความละเอียดอ่อนและจะต้องดำเนินการให้รัดกุมอย่างมากโดยยึดหลักการ ดังนี้

1. หลักการป้องกัน (Prevention) หลักการข้อนี้ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการ ประพฤติผิดวินัยขึ้น มีแนวความเชื่อพื้นฐานว่า การป้องกันดีกว่าการแก้ไขเยียวยา โดย ดำเนินการป้องกันด้วยวิธีการหลายๆ อย่าง

2. หลักการควบคุม (Control) หลักการข้อนี้ เพื่อควบคุมให้นักเรียน ประพฤติปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน โดยดำเนินการควบคุมดูแล หรือชักจูง ให้นักเรียนประพฤติตามสิ่งที่กำหนดไว้

3. หลักการแก้ไข (Correction) หลักการข้อนี้ เพื่อแก้ปรับปรุงการประพฤติ ผิดวินัยของนักเรียน ดำเนินการโดยการลงโทษ หรือแก้ไขปรับปรุงพฤติกรรมตามความ เหมาะสม

4. หลักการพัฒนาและส่งเสริม (Development) หลักการข้อนี้ เพื่อส่งเสริม พฤติกรรมที่พึงประสงค์ขึ้นอีก ให้นักเรียนประพฤติดียิ่งขึ้นและมากขึ้น โดยโรงเรียนจัดสภาพ แวดล้อมหรือกิจกรรมต่างๆ ที่เอื้อต่อการพัฒนาและการส่งเสริมพฤติกรรมที่พึงประสงค์

5. หลักการจูงใจ (Induction) หลักการนี้ เพื่อเป้นแรงจูงใจให้เกิดการ กระตุนจากภายในของนักเรียน ดำเนินการโดยใช้สิ่งตอบแทนเรื่องคะแนนความประพฤติ คำชมเชยหรือรางวัลที่สำคัญกว่าทรัพย์สินที่ตราค่าไม่ได้ ก่อให้เกิดประสิทธิภาพต่อการพัฒนา

6. หลักการประเมินผลการปฏิบัติงาน (Performance) เปนการประเมินผล การปฏิบัติหน้าที่ เปนการประเมินสมรรถภาพที่พัฒนานักเรียน ปรับปรุงให้เปลี่ยนแปลงไป ตามระเบียบแบบแผนที่กำหนดการพัฒนาไว้และติดตามงานต่อไป

จากแนวคิดหลักการที่เกี่ยวข้องกับวินัยนักเรียนที่กล่าวมา ผู้มีวิจัยได้สรุปว่า วินัยมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นกรอบในการดำเนินชีวิตของตน ทำให้มีความเป็นมนุษย์ ที่สมบูรณ์ ทำให้ชีวิตมีแบบแผน วินัยด้านการแต่งกายจะทำให้บุคลิกภาพ ภาพลักษณ์ดูดี มี ความน่าเชื่อถือ สร้างคุณค่าให้ตนเอง ครูสามารถใช้ระเบียบวินัยเป็นเครื่องมือหรือหลักใน การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนักเรียนตั้งแต่การป้องกัน การควบคุม การแก้ไข การพัฒนา

การส่งเสริม การจูงใจและการประเมินผลการปฏิบัติงานของนักเรียน ทั้งยังเป็นการสร้างนักเรียนให้เป็นผู้มีวินัยใน ทำให้นักเรียนเกิดประสบการณ์ตรง การมีวินัยเป็นพื้นฐานของชีวิต เป็นสิ่งสำคัญ สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน ในการดำรงชีวิตในอนาคต

แนวทางการเสริมสร้างความมีวินัย

ความมุ่งหมายของพระราชบัญญัติการศึกษา ได้กำหนดให้ผู้เรียนมีวินัยในตนเองและส่วนรวม ซึ่งเป็นการเน้นให้เห็นถึงความจำเป็นถึงการมีวินัยของนักเรียน และเป็นวินัยขั้นพื้นฐานของคุณลักษณะอันพึงประสงค์ การเสริมสร้าง และการปลูกฝังให้ผู้เรียนมีวินัยในตนเอง ประพฤติ ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับของโรงเรียนจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งมีแนวทางดังนี้

1. การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกาย

การแต่งกายถือเป็นวินัยอย่างหนึ่ง การแต่งกายที่ถูกกาลเทศะเป็นการบ่งบอกให้ผู้อื่นรู้ว่าเป็นคนเช่นไร เครื่องแต่งกายจะบ่งบอกให้ผู้พบเห็นรู้ว่า เขาคนนั้นเป็นบุคคลเช่นไร ถ้าแต่งกายดีเรียบร้อยก็จะทำให้ตนเองเกิดความเชื่อมั่น มีความภาคภูมิใจ การแต่งกายให้ถูกกาลเทศะก็เป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญยิ่ง และเมื่อเวลาใดแต่งกายไม่เรียบร้อย ก็จะทำให้ตนเองขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ขาดความภาคภูมิใจ หากแต่งกายดีก็จะรู้สึกมั่นใจ ทั้งยังทำให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง

นักวิชาการและนักการศึกษา ได้นำเสนอความหมายและความจำเป็นของวินัยด้านการแต่งกาย ไว้ดังนี้

วิจิตร อวระกุล (2546 : 123-124) อธิบายว่า การแต่งกายเป็นการเสริมสร้างบุคลิกภาพให้แก่ตนเอง ผู้ที่แต่งกายดีย่อมดึงดูดความสนใจให้ผู้อื่นอยากคบหาสมาคมด้วย เครื่องแต่งกายช่วยเสริมสร้างและสามารถเปลี่ยนบุคลิกภาพของตนเองได้ การแต่งกายดีทำให้มีเสน่ห์ ไม่จำเป็นต้องใช้ของแพงหรือหรูหราแบบทันสมัย ไม่ต้องถึงกับนำสมัย เป็นการสิ้นเปลือง สิ่งสำคัญแต่งกายให้เหมาะสมกับรูปร่างบุคลิกของตน การแต่งกายของคนเรา ย่อมบ่งบอกอะไรหลายอย่างว่าผู้แต่งนั้นมีรสนิยม นิสัย ฐานะความรู้สึกนึกคิด การศึกษา อารมณ์ จิตใจ ว่าเป็นอย่างไร ผู้ที่แต่งกายเป็นจะช่วยเสริมสร้างบุคลิกให้เด่น เก๋ มีเสน่ห์

ดูเรียบร้อย และงามสง่า การแต่งกายที่เหมาะสมนั้นควรคำนึงว่าเหมาะสมกับวัย โอกาส สถานที่ สถานการณ์ หรือเหตุการณ์ และส่วนผู้ที่แต่งกายดีประพาศดีมีเสน่ห์ ผู้คนอยาก ใกล้ชิดสนิทสนม

ณัฐนิชา สมฤาแสง (2554 : 36) ได้สรุปถึง ระเบียบวินัยด้านการแต่งกายว่า คือ การที่นักเรียนประพฤติปฏิบัติตนไม่ขัดต่อระเบียบของทางโรงเรียนที่กำหนด เช่น นักเรียนจะต้องแต่งกายให้เป็นไปตามระเบียบของโรงเรียน แลที่ทางราชการกำหนด รวมทั้งให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นนักเรียน ตามโอกาส และตามสถานที่การแต่งกาย เป็นการแสดงออกถึงความมีวินัยอย่างหนึ่ง การแต่งกายที่ถูกระเบียบและถูกต้องตาม กาลเทศะ จะบ่งบอกถึงลักษณะนิสัยของบุคคลได้เป็นอย่างดี และจะทำให้เกิดความเชื่อมั่น มีความสง่างาม และสร้างความภาคภูมิใจแก่ตนเอง ซึ่งจะเป็นการให้เกียรติแก่บุคคล โอกาส และสถานที่ด้วย

สมบุญ ธรรมอุดม (2556 : 56-57) ได้สรุปไว้ว่า การแต่งกายให้ถูก กาลเทศะ เป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญยิ่ง เพราะเครื่องแต่งกายจะบอกผู้อื่นว่า ผู้แต่ง เป็นคนอย่างไร เครื่องแต่งกายจะบอกความรู้สึกแก่ผู้พบเห็น และเมื่อเวลาใดแต่งกายไม่ เรียบร้อยจะทำให้ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ขาดความภาคภูมิใจ ซึ่งผิดกับเมื่อแต่งกายดี จะรู้สึกพึงพอใจ และมีความมั่นใจในตนเอง

สิริกร ไชยราช (2556 : 36) ได้สรุปวินัยด้านการแต่งกายไว้ว่า ระเบียบ วินัยด้านการแต่งกายในโรงเรียนเป็นสิ่งจำเป็นที่มีประโยชน์ต่อนักเรียนและโรงเรียน ในการ พัฒนาบุคลิกภาพของนักเรียนให้เป็นคนที่มีประสงค์ของสังคม เป็นการเสริมสร้าง คุณลักษณะที่ดีให้กับบุคคล และเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งในการสร้างมนุษยสัมพันธ์กับคนอื่น การแต่งกายเป็นการเพิ่มบุคลิกลักษณะ และการจะเป็นผู้มีบุคลิกลักษณะที่ดี จะต้องรู้ ศิลปะในการแต่งกายเพื่อเพิ่มพูนบุคลิกลักษณะ การแต่งกายที่ถูกต้อง เหมาะสมกับ บุคลิกภาพ จะสร้างความมั่นใจในตนเองมากยิ่งขึ้น

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียน พ.ศ. 2551

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียน พ.ศ. 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 4-9) ได้กำหนดระเบียบเกี่ยวกับเครื่องแบบนักเรียน ไว้ ดังนี้

ข้อ 8 เครื่องแบบนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

นักเรียนชาย

1. เสื้อ ผ้าสีขาว แบบคอเชิ้ต หรือคอปกกลม แขนสั้น

2. เครื่องหมาย ใช้ชื่ออักษรย่อของสถานศึกษาปักที่อกเสื้อเบื้องขวา บนเนื้อผ้าด้วยด้ายหรือไหม โดยสถานศึกษารัฐใช้สีน้ำเงิน สถานศึกษาเอกชนใช้สีแดง

3. กางเกง ผ้าสีดำ สีน้ำเงิน สีกรมท่า หรือแบบสุภาพ ขาสั้น

4. เข็มขัด หนัง สีดำหรือสีน้ำตาล หัวเข็มขัดเป็นโลหะรูปสี่เหลี่ยม ผืนผ้า ชนิดหัวกลัด นักเรียนที่เป็นลูกเสือจะใช้เข็มขัดลูกเสือแทนได้

5. รองเท้า หนังหรือผ้าใบสีดำ แบบหุ้มส้นปลายเท้า ชนิดผูกหรือมีสายรัดหลังเท้า

6. ถุงเท้าสั้น สีขาว

นักเรียนหญิง

1. เสื้อ ผ้าสีขาว แบบคอเชิ้ต คอบัว หรือคอปกกลาสีผูกด้วยผ้า ผูกคอชายสามเหลี่ยมเงื่อนกลาสี สีดำหรือสีกรมท่า แขนสั้น

2. เครื่องหมาย ใช้ชื่ออักษรย่อของสถานศึกษาปักที่อกเสื้อเบื้องขวา บนเนื้อผ้าด้วยด้ายหรือไหม โดยสถานศึกษารัฐบาลใช้สีน้ำเงิน สถานศึกษาเอกชนใช้สีแดง

3. กระโปรง ผ้าน้ำเงิน สีกรมท่าหรือสีแดง แบบจีบรูป รอบตัว หรือยาวเพียงใต้เข่า แบบจีบทบรอบเอว หรือพับเป็นจีบ ข้างละสามจีบทั้ง ด้านหน้าและด้านหลัง เมื่อสวมแล้วชายกระโปรงคลุมเข่า

4. รองเท้า หนังหรือผ้าใบสีดำ แบบหุ้มส้นหุ้มหลายเท้า ชนิดผูกหรือมีสายรัดหลังเท้า

5. ถุงเท้าสั้น สีขาว

ข้อ 13. ให้สถานศึกษาโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ สถานศึกษากำหนดให้รายละเอียดเกี่ยวกับการแต่ง วิธีการ และเงื่อนไขในการแต่ง เครื่องแบบนักเรียนดังนี้

1. ชนิดและแบบของเครื่องแบบ รวมทั้งจัดทำรูปเครื่องแบบตามระเบียบนี้ไว้เป็นตัวอย่าง

2. เครื่องหมายของสถานศึกษา

การกำหนดรายละเอียดตามวรรคหนึ่ง ให้สถานศึกษาขอความเห็นชอบ จากผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง หรือผู้กำกับดูแลสถานศึกษานั้น แล้วแต่กรณี และประกาศให้นักเรียนและผู้ปกครองนักเรียนทราบ

ข้อ 14. สถานศึกษาใดมีความประสงค์จะขอใช้เครื่องแบบเป็นอย่างอื่น นอกจากที่กำหนดในระเบียบนี้ให้ขออนุญาตต่อผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปอีกชั้นหนึ่งหรือผู้กำกับดูแลสถานศึกษานั้นแล้วแต่กรณี

ข้อ 15. สถานศึกษาใดจะกำหนดให้นักเรียนแต่งเครื่องแบบ ลูกเสือ เนตรนารี ยุวกาชาด นักศึกษาวิชาทหารหรือแต่งชุดพื้นเมือง ชุดไทย ชุดลำลอง ชุดฝึกงาน ชุดกีฬา ชุดนาฏศิลป์ หรือชุดอื่นๆ แทนเครื่องแบบนักเรียนตามระเบียบนี้ในแต่วันใด ให้เป็นไปตามที่สถานศึกษากำหนดโดยคำนึงถึงความประหยัดและเหมาะสม

ข้อ 16. ในกรณีมีเหตุจำเป็นหรือมีเหตุพิเศษให้สถานศึกษาพิจารณา ยกเว้นหรือผ่อนผันการแต่งเครื่องแบบนักเรียนได้ตามความเหมาะสม

ข้อ 17. นักเรียนซึ่งศึกษาในสถานศึกษาที่จัดการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยให้แต่งกายสุภาพ

ข้อ 18. นักเรียนผู้ใดไม่แต่งเครื่องแบบนักเรียนโดยไม่ได้รับยกเว้นตามระเบียบนี้ให้สถานศึกษาพิจารณาลงโทษทางวินัยตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนตามความเหมาะสม

ข้อ 19. สถานศึกษาใดที่ใช้เครื่องแบบนักเรียนอยู่แล้วตามระเบียบเดิม หรือใช้เครื่องแบบเป็นอย่างอื่นโดยได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการก่อนวันที่ระเบียบนี้ใช้บังคับให้คงใช้ได้ต่อไป

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา

พ.ศ. 2548

ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548 (2548 : 18) ได้กำหนดระเบียบว่าด้วยการลงโทษนักเรียน ดังนี้

ข้อ 5 โทษที่จะลงโทษแก่นักเรียนหรือนักศึกษาที่กระทำความผิด มี 4 สถาน ดังนี้

5.1 ว่ากล่าวตักเตือน

5.2 ทำทัณฑ์บน

5.3 ตัดคะแนนความประพฤติ

5.4 กิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

ระเบียบโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด ว่าด้วยการแต่งกายของนักเรียน พ.ศ. 2556 โรงเรียนได้กำหนดกรอบการแต่งกาย 2 ด้าน คือ (โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด. 2556 : 1-6)

1. ด้านเครื่องแต่งกาย

การสวมใส่ชุดเครื่องแต่งกายต้องถูกต้องตามแบบและตรงตามวันที่กำหนด โดยการแต่งกายประจำวัน ให้แต่งกาย ดังนี้

วันจันทร์	สวมชุดเครื่องแบบนักเรียน
วันอังคาร	สวมชุดเครื่องแบบนักเรียน
วันพุธ	สวมชุดเครื่องแบบลูกเสือ เนตรนารี
วันพฤหัสบดี	สวมชุดพลศึกษา
วันศุกร์	สวมชุดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

2. ด้านทรงผม

นักเรียน ชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ตัดทรงนักเรียน สั้นเกรียนรองศีรษะจนเห็นขาว ให้ด้านหน้าและด้านบนศีรษะ ยาวไม่เกิน 5 เซนติเมตร ห้ามแต่งทรงผมด้วยเครื่องสำอางใดๆ มาโรงเรียน
นักเรียน หญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ตัดตรงธรรมดา ตัดสั้นเสมอรระดับตึงหู ด้านหลังยาวเสมอรระดับต้นคอ ห้ามชอยผม-รัดผม ไม่ติดเครื่องประดับทรงผม ห้ามโกนทาสีผมและแต่งทรงผมด้วยเครื่องสำอางใดๆ มาโรงเรียน

สรุปว่า ความมีวินัยด้านการแต่งกายเป็นสิ่งจำเป็น และมีความสำคัญยิ่ง จึงต้องแต่งกายให้เป็นไปตามระเบียบของโรงเรียน และที่ทางราชการกำหนด รวมทั้งให้เหมาะสมกับสภาพความเป็นนักเรียน ตามโอกาส และตามสถานที่การแต่งกายเป็นการแสดงออกถึงความมีวินัยอย่างหนึ่ง การแต่งกายที่ถูกระเบียบและถูกต้องตามกาลเทศะจะบ่งบอกถึงลักษณะนิสัยของบุคคลได้เป็นอย่างดี และจะทำให้เกิดความเชื่อมั่น มีความสง่างาม และสร้างความภาคภูมิใจแก่ตนเอง การแต่งกายสามารถแสดงให้เห็นถึงการ

ประพจน์ในจารีตประเพณี การเคารพกฎกติกา ข้อบังคับ กาลเทศะ มารยาททางสังคม ทั้งยังเป็นการแสดงบทบาทที่เหมาะสมของที่สวมใส่

2. แนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

การเสริมสร้างให้นักเรียนซึ่งเป็นผลผลิตของการจัดการศึกษาของโรงเรียน มีวินัย และสามารถปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับที่เป็นแนวทางเดียวกันได้นั้น จะต้องมีความร่วมมือจากผู้ที่เกี่ยวข้องของหลายฝ่ายอย่างจริงจัง มีการดำเนินการตามแนวทางที่วางไว้อย่างเป็นลำดับขั้นตอน โดยการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 มีแนวทางในการเสริมสร้าง 3 แนวทาง ได้แก่ 1) การประชุมแบบมีส่วนร่วม 2) กิจกรรมเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายนักเรียน 3) การนิเทศภายในแบบการประชุมนิเทศ มีรายละเอียดดังนี้

2.1 การประชุมแบบมีส่วนร่วม

การประชุมแบบมีส่วนร่วม เป็นแนวทางหนึ่งที่ใช้ในการดำเนินการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยการประสานกับผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครู ตัวแทนผู้ปกครองนักเรียน และคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานในการจัดประชุมเพื่อสร้างความเข้าใจ ร่วมกันวางแผนแสดงความคิดเห็น ระดมความคิดและหาแนวทางแก้ไขปัญหที่เกิดขึ้น และร่วมกันกำหนดกิจกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยยึดตามหลักการ ดังนี้

2.1.1 กระบวนการมีส่วนร่วมอย่างสร้างสรรค์ (AIC)

ประเวศ วะสี (2542 : 6, อ้างถึงใน พัชรินทร์ จันทร์ดาประดิษฐ์. 2553 : 40) กล่าวว่า กระบวนการ (Appreciation Influence Control : AIC) มีการใช้สมองทั้งซีกซ้ายและซีกขวามีการใช้ธรรมชาติ วิทยาศาสตร์ และการบริหารจัดการ กล่าวคือ ใช้วิธีการอันเป็นองค์รวม (Holistic Method) และสิ่งที่เป็นองค์รวม (Holism) การรับฟังคนอื่นและเห็นคุณค่าคนอื่น ต้องการธรรมะอย่างยิ่ง คือ ต้องใช้ทั้งเมตตา กรุณา อุเบกขา ขันติ โสรัจจะ ซึ่งมุทิตาก็คือ Appreciation นั่นเอง เมื่อใช้มากก็ทำให้เกิดความสุขและพลังสร้างสรรค์ในองค์การ ดังนั้นวิธี AIC จึงเป็นการปฏิบัติธรรมไปด้วย ถ้ามีการเจริญสมาธิเป็นเบื้องต้น ยิ่งทำให้กระบวนการ AIC ได้ผลยิ่งขึ้น

ธีระพงษ์ แก้วหาวงษ์ (2545 : 16-18, อ้างถึงใน อนุพงศ์ วุฒิจูการ. 2552 :33) ได้กล่าวไว้ว่า การพัฒนาชุมชนที่นำไปสู่การพัฒนาที่ยั่งยืนคือ การเปิดโอกาสให้บุคคล และผู้แทนกลุ่มองค์กรต่างๆ ที่อยู่ในชุมชนท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วม และรับผิดชอบในการ กำหนดทิศทางในการพัฒนาชุมชน ร่วมกันตัดสินใจอนาคตของชุมชน ร่วมดำเนินกิจกรรม พัฒนา และร่วมรับผลประโยชน์ที่เกิดขึ้น กระบวนการ AIC จะช่วยให้ชุมชนเข้าไปมีส่วนร่วมในการวางแผนและการตัดสินใจ ร่วมสร้างความเข้าใจในการดำเนินงาน สร้างความยอมรับ ความรับผิดชอบในฐานะสมาชิกของชุมชนเกิดความต่อเนื่อง และก่อให้เกิดความสำเร็จสูงจาก ประสบการณ์ในการพัฒนา มีข้อสรุปที่ได้จากการนำเอากระบวนการนี้มาใช้ ซึ่งพบว่า

1. กระบวนการ AIC ช่วยให้ประชาชนและกลุ่มองค์กรต่างๆ ทั้งในและนอกชุมชนที่เข้ามามีส่วนร่วม มีความกระตือรือร้น ในการเข้าร่วมพัฒนาชุมชนท้องถิ่นมากขึ้น
2. การวางแผนแบบมีส่วนร่วมเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้แทนกลุ่มต่างๆ ประชาชนโดยเฉพาะผู้รู้ กลุ่มคนจน ผู้ด้อย โอกาส ผู้หญิง และเยาวชน เข้ามามีส่วนร่วมในการร่วมคิด กำหนดแนวทางการพัฒนา และจัดสรรทรัพยากร การมีส่วนร่วม ในกิจกรรม และเสริมสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นการรวมพลังเชิงสร้างสรรค์
3. ประชาชน กลุ่มองค์กรต่างๆ มีความรู้สึกเป็นเจ้าของทั้งกิจกรรม โครงการ ผลของการพัฒนา และความเป็น เจ้าของชุมชนท้องถิ่น ทำให้เกิดความมีพลัง รู้ถึงศักยภาพในการพึ่งตนเอง
4. องค์กรต่างๆ ทั้งภาครัฐ และเอกชนเรียนรู้ที่จะเข้าร่วมมือกันในการพัฒนาอย่างประสานสอดคล้องนับได้ว่ากระบวนการ AIC ช่วยให้เกิดการระดมแนวคิดที่สร้างสรรค์ มีส่วนร่วม และเสริมพลังของชุมชนท้องถิ่น ในการพัฒนากระบวนการ AIC เป็นการประชุมที่ก่อให้เกิดการทำงานร่วมกันเพื่อจัดทำแผน โดยเป็นวิธีการที่เปิดโอกาส ให้ผู้เข้าร่วมประชุมได้มีเวทีพูดคุยแลกเปลี่ยน ความรู้ประสบการณ์ นำเสนอข้อมูลข่าวสารที่จะทำให้เกิดความเข้าใจ ถึงสภาพปัญหา ความต้องการข้อจำกัด และศักยภาพของผู้ที่เกี่ยวข้องต่างๆ เป็นกระบวนการที่ช่วยให้มีการระดมพลัง สมอบในการศึกษา วิเคราะห์พัฒนาทางเลือก เพื่อใช้ในการแก้ไขปัญหาและพัฒนา เกิดการตัดสินใจร่วมกัน เกิดพลังของการสร้างสรรค์และรับผิดชอบต่อการพัฒนาชุมชน ท้องถิ่น เพราะกระบวนการ AIC มีขั้นตอนสำคัญ คือ
 - 4.1 ขั้นตอนการสร้างความรู้ (Appreciation : A) คือ ขั้นตอนการเรียนรู้ และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ขั้นตอนนี้จะเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมประชุมทุกคน แสดงความคิดเห็น รับฟังและหาข้อสรุปร่วมกันอย่างสร้างสรรค์เป็นประชาธิปไตย ยอมรับในความคิดของ

เพื่อนสมาชิก โดยใช้การ วาดรูปเป็นสื่อในการแสดงความคิดเห็น และแบ่งเป็น 2 ส่วน

A1 : การวิเคราะห์สภาพการของหมู่บ้าน ชุมชน ตำบล ในปัจจุบัน

A2 : การกำหนดอนาคตหรือวิสัยทัศน์ อันเป็นภาพพึงประสงค์ในการพัฒนาว่าต้องการอย่างไร โดยการวาดภาพมีความสำคัญ คือ

1. การวาดภาพจะช่วยให้ผู้เข้าร่วมประชุมสามารถสร้าง

จินตนาการ คิด วิเคราะห์ จนสรุปมาเป็นภาพ และช่วยให้ผู้ไม่ถนัด ในการเขียน สามารถสื่อสารได้

2. ช่วยกระตุ้นให้ผู้เข้าร่วมประชุมคิดและพูด เพื่ออธิบายภาพซึ่งตนเองวาด นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้ผู้เข้าร่วมประชุม อื่นๆ ได้ซักถามข้อมูลจากภาพ เป็นการเปิดโอกาสให้มีการพูดคุย แลกเปลี่ยน และกระตุ้นให้คนที่ไม่ค่อยกล้าพูด ให้มีโอกาสนำเสนอ

3. การรวมภาพของแต่ละบุคคล เพื่อเป็นภาพรวมของกลุ่ม จะช่วยให้มีความง่าย ต่อการรวบรวมแนวคิดของผู้เข้าร่วม ประชุม และสร้างความรู้สึกเป็นเจ้าของภาพ(ความคิด) และส่วนร่วมในการสร้างภาพพึงประสงค์ของกลุ่ม

4. จะช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการประชุมให้มีความสุข และเป็นกันเอง ในบางครั้งผู้เข้าร่วมประชุม มักมองว่าการ วาดภาพเป็นกิจกรรมสำหรับเด็ก ดังนั้นวิทยากร กระทบการจำเป็นต้องสร้างความเข้าใจ และนำเกมต่างๆ เกี่ยวกับการ วางแผน การละลายพฤติกรรมกลุ่ม หรือการวาดภาพเพื่อการแนะนำตนเอง หรือวาดภาพสิ่งที่ตนเองชอบ ไม่ชอบ มาใช้อุ่นเครื่องเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมของผู้เข้าร่วมประชุม

4.2 ขั้นตอนการสร้างแนวทางการพัฒนา (Influence : I) คือขั้นตอนการหาวิธีการและเสนอทางเลือกในการพัฒนา ตามที่ได้สร้างภาพพึงประสงค์ หรือที่ได้ช่วยกันกำหนด วิสัยทัศน์ (A2) เป็นขั้นตอนที่จะต้องช่วยกันหามาตรการ วิธีการ และค้นหาเหตุผลเพื่อกำหนดทางเลือกในการพัฒนา กำหนดเป้าหมาย กำหนดกิจกรรม และจัดลำดับความสำคัญของกิจกรรม โครงการโดยแบ่งเป็น 2 ช่วง คือ

I1 : การคิดเกี่ยวกับกิจกรรมโครงการที่จะทำให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามภาพพึงประสงค์

I2 : การจัดลำดับความสำคัญของกิจกรรม โครงการ โดย

1. กิจกรรม หรือโครงการที่หมู่บ้าน ชุมชน ต้องถิ่นทำเองได้เลย

2. กิจกรรมหรือโครงการที่บางส่วนต้องการความร่วมมือ หรือ การสนับสนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานที่ร่วมทำงานสนับสนุนอยู่

3. กิจกรรมที่หมู่บ้าน ชุมชน ตำบล ไม่สามารถดำเนินการได้เอง ต้องขอความร่วมมือ เช่น ดำเนินการจากแหล่งอื่น ทั้งภาครัฐและเอกชน

4.3 ขั้นตอนการสร้างแนวทางปฏิบัติ (Control : C) คือ ยอมรับและ ทำงานร่วมกันโดยนำเอาโครงการหรือกิจกรรมต่างๆ มาสู่การปฏิบัติ และจัดกลุ่มผู้ดำเนินการ ซึ่งจะรับผิดชอบโครงการ โดยขั้นตอนกิจกรรมประกอบด้วย

C1 : การแบ่งความรับผิดชอบ

C2 : การตกลงใจในรายละเอียดของการดำเนินการจัดทำแผนปฏิบัติ นอกจากนี้ผลลัพธ์ที่ได้จากการประชุม คือ

1. รายชื่อกิจกรรม หรือโครงการที่กลุ่ม องค์กรชุมชนดำเนินการ ได้เอง ภายใต้ความรับผิดชอบ และเป็นแผนปฏิบัติการ ของหมู่บ้าน ชุมชน

2. กิจกรรม โครงการที่ชุมชน หรือองค์กรชุมชน เสนอขอรับการ ส่งเสริม สนับสนุนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหน่วยงานภาครัฐที่ทำงาน หรือสนับสนุน ชุมชน

3. รายชื่อกิจกรรม โครงการที่ชาวบ้านต้องแสวงหาทรัพยากร และประสานงานความร่วมมือจากภาคีความร่วมมือต่างๆ ทั้งจากภาครัฐหรือองค์กรพัฒนา เอกชน เป็นต้น

การวางแผนแบบมีส่วนร่วม หรือ AIC ย่อมาจาก Appreciation Influence Control เป็นกลไกสำคัญในการพัฒนาองค์กร หรืออีกนัยหนึ่งอาจจะเรียกว่าเป็นกระบวนการ ทัศน์ใหม่ในการพัฒนาเทคนิคการระดมความคิด โดยใช้กระบวนการ AIC ที่นำมาใช้กันอย่าง แพร่หลาย และได้ผลดี มีผลให้เห็นอย่างชัดเจนใน 2 ด้าน ด้านที่หนึ่ง ก่อให้เกิดกระบวนการ เรียนรู้ของคน ด้านที่สอง การเรียนรู้เกิดขึ้นระหว่างประชุมวางแผน ผู้เข้าประชุมจะเกิดการ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นที่แตกต่างกัน รู้จักอดกลั้นใช้หลักประสพการณ์กับคนอื่น ยอมรับ ความคิดเห็นที่แตกต่างกัน รู้จักอดกลั้นใช้หลักประนีประนอมด้วยเหตุผลในการตัดสินใจ ร่วมกัน

2.1.2 การประชุมแบบระดมสมอง

สมคิด บางโม (2553 : 88) ได้กล่าวถึงลักษณะของการระดมสมอง (brainstorming) ว่าเป็นการประชุมกลุ่มเล็ก เปิดโอกาสให้ทุกคนแสดงความคิดเห็นอย่างเสรี

โดยปราศจากข้อจำกัดหรือกฎเกณฑ์ใดๆ ในหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งหรือปัญหาใดปัญหาหนึ่ง โดยไม่คำนึงว่าจะถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดี ความคิดหรือข้อเสนอทุกอย่างจะถูกจดไว้แล้วนำไปถกกันกรองอีกชั้นหนึ่ง ดังนั้นพอเริ่มประชุมต้องมีการเลือกประธานและเลขานุการของกลุ่มเสียก่อน วิธีการ ผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคนเสนอความคิดเห็นแล้วช่วยกันสรุปข้อดี ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีส่วนร่วมโดยตรง ช่วยกันคิด ช่วยกันเสนอ ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ สามารถแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ได้ ทำให้ได้ความคิดหลากหลายในเวลาจำกัด สามารถสร้างความสนใจของผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ดี บรรยายภาคเป็นกันเอง สถานที่และเวลาจัดที่นั่งแบบตัวอู หรือแบบวงกลม หรือแบบตัววี ให้เวลาแสดงความคิดเห็นไม่เกิน 15 นาที ใช้เวลาทั้งหมดรวมทั้งสรุปไม่ควรเกิน 1 ชั่วโมง 30 นาที

เพ็ชรี ฐปะวิเชตร์ (2554 : 152) ได้กล่าวถึงลักษณะการประชุมแบบระดมสมอง ว่าเป็นการประชุมที่มุ่งเน้นทำให้สมาชิกที่มาเข้าร่วมประชุมได้ร่วมกันแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์ ความคิดเห็น อันเป็นความต้องการให้เกิดความคิด ทางออก แนวทางการปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งทันทีทันใด บางทีเรียกว่า การประชุมระดมความคิด การระดมความคิด การประชุมระดมสมอง การระดมพลังสมอง การประชุมระดมสติปัญญา การประชุมแบบระดมสมองนี้ มักมีสมาชิกที่เข้าร่วมประชุมจำนวนไม่มากเกินไป (5-10 คน) เพราะผู้ดำเนินรายการจะสามารถเชิญชวนให้สมาชิกได้เข้าร่วมกัน แสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันได้อย่างทั่วถึงและสมาชิกที่เข้าร่วมประชุมนี้มักมีบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์หรือมีความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์มาก่อน หรือเป็นที่ยอมรับกัน หรือมีมุมมองที่ไม่เหมือนใคร หรืออาจเป็นบุคลากรที่ยังหนุ่มสาว มีระดับการศึกษาสูง หรือมีประสบการณ์แบบสมัยใหม่ในบางประเด็น ที่เรียกว่าเป็นคนยุคใหม่ก็ได้ เพื่อให้ได้ความคิดเห็นที่หลากหลายและกว้างขวาง อันจะนำไปสู่การผสมผสานระหว่างของเก่าและของใหม่ หรือบูรณาการความรู้ได้

สรุปการประชุมแบบระดมสมอง คือ เป็นการประชุมที่มุ่งเน้นให้สมาชิกร่วมกันแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกันได้อย่างทั่วถึงและสมาชิกที่เข้าร่วมประชุมนี้มักมีบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์หรือมีความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์มาก่อนหรือเป็นที่ยอมรับกัน จุดประสงค์ของการระดมสมองเพื่อจะนำไปสู่การที่สามารถแก้ปัญหาได้

จากการศึกษาหลักและกระบวนการวางแผนแบบมีส่วนร่วมอย่างสร้างสรรค์ (Appreciation Influence Control : AIC) และการประชุมแบบระดมสมอง เพื่อนำรูปแบบและ

กระบวนการมาใช้ในการพัฒนา สรุปได้ว่า การประชุมแบบมีส่วนร่วม หมายถึง การวางแผนแบบมีส่วนร่วมในการดำเนินงานเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยนำกระบวนการมีส่วนร่วมอย่างสร้างสรรค์มาใช้ หรือ AIC และการประชุมระดมสมอง โดยมีการประสานกันระหว่างผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครู ตัวแทนผู้ปกครองนักเรียน และคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ในการจัดประชุมเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจร่วมกัน วางแผน แสดงความคิดเห็น ระดมความคิดหาแนวทางในการแก้ปัญหา และร่วมกัน กำหนดกิจกรรมในการเสริมสร้างควมมีวินัยและติดตามการดำเนินงาน

2.2 กิจกรรมเพื่อการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

เพื่อเป็นการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนทั้ง 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม จึงมีกิจกรรมดังต่อไปนี้

2.2.1 กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู หมายถึง การดำเนินงานเพื่อการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยกิจกรรมที่จัดขึ้นทุกเช้าของทุกวันทำการ โดยกลุ่มผู้ร่วมวิจัย และครูเวร ปฏิบัติหน้าที่ร่วมกันในการรับนักเรียนหน้าประตูโรงเรียน เพื่อสำรวจความถูกต้องในการแต่งกายและทรงผมของนักเรียน

2.2.2 กิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย หมายถึง การดำเนินการอบรมคุณธรรมจริยธรรม และชี้แจงระเบียบ และแนวทางการปฏิบัติตนของนักเรียน เพื่อให้เกิดควมรู้ ความเข้าใจ และเกิดทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับวินัยนักเรียน เป็นผู้มมีวินัยในด้านการแต่งกาย โดยจัดกิจกรรมในคาบเรียนที่ 7 เวลา 14.40-15.30 น. ซึ่งเป็นคาบเรียนจริยธรรม จัดกิจกรรมทุกวันศุกร์ ในวันทำการ

2.2.3 กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย หมายถึง การดำเนินงานเพื่อการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยใช้เทคนิคการเสริมแรง ซึ่งเป็นวิธีการสำหรับใช้ในการเสริมสร้างพฤติกรรมใหม่ของนักเรียน โดยใช้การเสริมแรงหรือการใช้สิ่งเร้าหลังจากนักเรียนมีพฤติกรรมด้านวินัยเชิงบวก เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมีพฤติกรรมและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่โรงเรียนกำหนด เพื่อยกย่องเชิดชูเป็นนักเรียนตัวอย่าง การคัดเลือกนักเรียนตัวอย่างในกิจกรรมนี้ จะแยกนักเรียนออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา และกลุ่มนักเรียนปกติ โดยนำเอาผลการเปลี่ยนแปลงเฉพาะกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา มาวิเคราะห์ตามขั้นตอนวิธีการวิจัย เพื่อมอบเกียรติบัตร และรางวัล

2.3 การนิเทศภายใน

การนิเทศภายใน เป็นการส่งเสริม สนับสนุน หรือให้ความช่วยเหลือ ปฏิบัติงานร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องให้ประสบความสำเร็จในการกิจการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีรายละเอียดดังนี้

2.3.1 ความหมายของการนิเทศภายใน

การนิเทศภายในเป็นการจัดกิจกรรมให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอน และผู้นิเทศ เพื่อเชื่อมโยงวิธีการเรียนรู้เนื้อหาทักษะพื้นฐาน สิ่งแวดล้อมปัจจุบัน และแนวโน้มในอนาคต ทำให้มีความรู้ ความเข้าใจลึกซึ้ง ชัดเจน และไปใช้ในชีวิตประจำวัน และสังคมได้อย่างมีการสังเกต การพิจารณา การวางแผน การปฏิบัติจริง ตามด้วยการวิเคราะห์ปรับปรุงแนวทาง จนเกิดผลตามความต้องการ การสรุปนำไปใช้ พฤติกรรม การจัดการเรียนรู้ เพื่อมุ่งสู่การจัดการกระบวนการเรียนรู้ มีนักวิชาการนำเสนอความหมายของการนิเทศภายใน ดังนี้

ฐราณีย์ ไทยดี (2552 : 58) กล่าวว่า การนิเทศภายในโรงเรียน หมายถึง กระบวนการพัฒนาบุคลากรในโรงเรียน โดยผู้บริหารและบุคลากรทุกคนในโรงเรียนร่วมมือกันโดยใช้เทคนิควิธีการนิเทศแบบต่างๆ เพื่อพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ ความสามารถ เต็มตามศักยภาพของแต่ละบุคคล มีการประสานสัมพันธ์ และเสริมสร้างขวัญกำลังใจ โดยมีเป้าหมายร่วมมือกันคือ คุณภาพของคน คุณภาพของงาน คุณภาพการจัดการศึกษาของโรงเรียน และคุณภาพของนักเรียน

อาษา เขมะวิบูลย์ (2553 : 19) สรุปไว้ว่า การนิเทศภายในโรงเรียน หมายถึง กระบวนการทำงานร่วมกันของบุคลากรภายในโรงเรียนในการปรับปรุงแก้ไขการดำเนินงานกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ

สิริกร ไชยราช (2556 : 59) สรุปไว้ว่า การนิเทศภายใน หมายถึง กระบวนการพัฒนาบุคคลในโรงเรียนโดยผู้บริหารและบุคลากรทุกคนในโรงเรียนร่วมมือกัน โดยใช้เทคนิควิธีการและกิจกรรมนิเทศแบบต่างๆ เพื่อพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ ความสามารถ เต็มศักยภาพของแต่ละบุคคล มีการประสานสัมพันธ์และเสริมสร้างขวัญกำลังใจ โดยมีเป้าหมายร่วมกันเพื่อให้มีประสิทธิภาพบรรลุตามวัตถุประสงค์

สรุปแล้วการนิเทศภายใน หมายถึง กระบวนการพัฒนาบุคลากรในโรงเรียน โดยผู้บริหารและบุคลากรทุกคน โดยใช้เทคนิควิธีการและกิจกรรมการนิเทศแบบ

ต่างๆ เพื่อให้บุคลากร มีความรู้ความสามารถในการจัดกิจกรรม เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ บรรลุตามวัตถุประสงค์

2.3.2 ความจำเป็นและความสำคัญการนิเทศภายใน

บรรลุ นนทะมาตย์ (2547 : 27) ได้สรุปความสำคัญและความจำเป็นของการนิเทศภายในโรงเรียนไว้ว่า การนิเทศมีความจำเป็นที่จะต้องให้มีขึ้นในโรงเรียน โดยความร่วมมือของทุกคน และเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้บริหารโรงเรียนที่จะช่วยให้ประสบผลสำเร็จในการบริหารและพัฒนาครูให้มีความรู้ และประสบการณ์ที่ได้รับจากการนิเทศภายในใช้ในการปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของตนให้ดีขึ้น และมีความมั่นใจ มีความภูมิใจที่ประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติงาน

สิริกร ไชยราช (2556 : 60) ได้สรุปความสำคัญของการนิเทศภายใน ไว้ว่า การนิเทศภายในมีความจำเป็นที่จะต้องจัดให้มีขึ้นในโรงเรียน โดยความร่วมมือของครูทุกคน โดยมีผู้บริหารโรงเรียนเป็นผู้นิเทศ และเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้บริหารโรงเรียนที่จะช่วยให้ประสบผลสำเร็จในการบริหารและการพัฒนาครูให้มีความรู้และประสบการณ์

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปความสำคัญของการนิเทศภายใน ได้ว่า การนิเทศภายในเป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องจัดให้มีในโรงเรียน โดยจะต้องได้รับความสนับสนุนร่วมมือจากผู้บริหารและครูทุกคน จึงจะส่งผลให้ประสบผลสำเร็จในการดำเนินกิจกรรม

2.3.3 หลักการนิเทศภายใน

กมล ภูประเสริฐ (2545 : 59-70) ได้กล่าวถึง หลักการนิเทศในสถานศึกษาไว้ว่า

1. มุ่งที่คุณภาพของผู้เรียนเป็นสำคัญ แม้การนิเทศจะเป็นการพัฒนาบุคลากร สิ่งที่จะพัฒนาจะต้องโยงไปสู่คุณภาพผู้เรียน
2. การนิเทศภายในต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายในสถานศึกษาเพื่อการพัฒนาตนเองได้อย่างมีคุณภาพ
3. อาศัยเทคนิควิธีการที่หลากหลายที่กระตุ้นความสนใจ และความร่วมมือในการดำเนินการแต่ละวิธีมีจุดเด่น จุดด้อยที่เสริมประสิทธิภาพของตนเองได้
4. กระทำอย่างต่อเนื่องเป็นกระบวนการและมีประสิทธิภาพ โดยให้การนิเทศเป็นส่วนหนึ่งของการปฏิบัติงาน

5. ต้องจัดระบบเป็นกระบวนการ ระบบที่นิยมใช้อยู่ คือ เดมมิง (Deming Cycle) หรือวงจร PDCA ได้แก่ การวางแผน การปฏิบัติตามแผน การตรวจสอบกับแผน การแก้ไขปรับปรุงให้เกิดการวางแผนใหม่

กรອງทอง จิรเดชากุล (2550 : 5) กล่าวถึง หลักการนิเทศภายใน โรงเรียนไว้ดังนี้

1. การดำเนินการนิเทศ จะต้องดำเนินการอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง ตามขั้นตอนกระบวนการนิเทศภายในโรงเรียน
2. บุคลากรที่เป็นหลักสำคัญในการดำเนินการพัฒนาระบบนิเทศภายในโรงเรียน คือ ผู้บริหารโรงเรียน
3. การนิเทศภายในโรงเรียน จะต้องสอดคล้องกับความต้องการ/จำเป็นในการพัฒนาครูและนักเรียน

สรุปได้ว่า หลักการนิเทศภายในโรงเรียนจะต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้บริหารโรงเรียนที่เป็นหลักสำคัญในการดำเนินการพัฒนาระบบนิเทศ ให้เป็นไปตามขั้นตอนและมีความต่อเนื่อง

2.3.4 กิจกรรมการนิเทศภายใน

กิจกรรมนิเทศภายในโรงเรียน มีหลากหลายกิจกรรมให้เลือกใช้ให้เหมาะสมกับปัญหา ความต้องการและความจำเป็น โดยการนิเทศภายในโรงเรียนที่ผู้วิจัยและผู้ให้ข้อมูล มีความคิดเห็นร่วมกันให้ใช้เพื่อดำเนินการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน คือ กิจกรรมการนิเทศภายในแบบการประชุมนิเทศ

กรອງทอง จิรเดชากุล (2550 : 68) ได้เสนอกิจกรรมการประชุมนิเทศไว้ดังนี้

1. ความหมาย

การประชุมนิเทศหมายถึง การให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้รับการนิเทศเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้น โดยผู้นิเทศเป็นผู้ศึกษาหาแนวทางในการแก้ไขปัญหา แล้วนำมาแนะนำแก่ผู้รับการนิเทศ หรือผู้นิเทศและผู้รับการนิเทศศึกษาและหาข้อสรุปที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ปัญหานั้นๆ
2. วัตถุประสงค์

เพื่อให้ผู้รับการนิเทศ ได้แนวทางในการแก้ปัญหที่เกิดขึ้น และนำไปปรับปรุงแก้ไขได้อย่างมีคุณภาพ

3. ขั้นตอนการประชุมนิเทศ

รายละเอียดขั้นตอน การนิเทศแบบการประชุมนิเทศ

ขั้นที่ 1 ขั้นเริ่มต้น

ขั้นเริ่มต้นของการนิเทศแบบประชุมนิเทศ มีขั้นตอน ดังนี้

1.1 ผู้นิเทศรับทราบปัญหาจากผู้รับการนิเทศ แล้วสนทนา

สอบถามถึงเรื่องราวที่เป็นปัญหานั้นๆ

1.2 ผู้นิเทศศึกษาปัญหาและแนวทางแก้ไขจากเอกสาร

ตำรา หรือจากประสบการณ์ หรือผู้นิเทศและผู้รับการนิเทศศึกษาปัญหาร่วมกัน

ขั้นที่ 2 ขั้นอภิปรายและแสดงความคิดเห็น

ขั้นอภิปรายและแสดงความคิดเห็น มีขั้นตอน ดังนี้

2.1 ผู้นิเทศนำอภิปรายถึงปัญหาของผู้รับการนิเทศ

2.2 ผู้รับการนิเทศร่วมอภิปรายและแสดงความคิดเห็น

ขั้นที่ 3 ขั้นสรุป

ขั้นสรุปมีขั้นตอน ดังนี้

ผู้นิเทศและผู้รับการนิเทศ ร่วมกันสรุปเกี่ยวกับการแก้ไข

ปัญหา และผู้นิเทศตัดสินใจแก้ไขปัญหาแก่ผู้รับการนิเทศ หรืออาจร่วมกันตัดสินใจทั้งผู้
นิเทศและผู้รับการนิเทศเพื่อนำไปดำเนินการต่อไป

สิริกร ไชยราช (2556 : 62) การนิเทศภายในจะประสบผลสำเร็จได้
อย่างมีประสิทธิภาพ จะต้องดำเนินการอย่างมีขั้นตอน จากขั้นตอนแรกไปขั้นตอนสุดท้าย
จะต้องต่อเนื่องกัน โดยเริ่มจากการสำรวจสภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการการ
วางแผนและการกำหนดทางเลือก การสร้างสื่อเครื่องมือที่จะใช้ในการนิเทศ การ
ปฏิบัติการนิเทศตามแผนงาน โครงการ ขั้นการประเมินผลและรายงานผล ซึ่งกิจกรรม
นิเทศภายในมีหลายวิธีให้เลือกตามความเหมาะสมกับปัญหา ความต้องการและความ
จำเป็นในการพัฒนาบุคคลในสถานศึกษา

ดังนั้นสรุปได้ว่า กิจกรรมนิเทศภายใน มีหลากหลายกิจกรรมให้เลือกใช้
ให้เหมาะสมกับปัญหา ความต้องการและความจำเป็น โดยการนิเทศแบบการประชุมนิเทศ
เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับแก่ผู้รับการนิเทศเกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้น เพื่อให้ผู้รับการนิเทศ
ได้แนวทางในการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้น และนำไปปรับปรุงแก้ไขได้อย่างมีคุณภาพ โดยมีลำดับ
ขั้นตอนที่ต่อเนื่องกัน

การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

1. พื้นฐานความเป็นมาของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

ในช่วงเวลาที่ผ่านมาความรู้ทางด้านสังคมศาสตร์ ได้มีความก้าวหน้าอย่างมากมาโดยความรู้เป็นจำนวนมากได้ถูกนำไปใช้ในการกำหนดนโยบายทางสังคมและการพัฒนาในหลายประเทศ แต่การค้นคว้าหาความรู้ต่างๆ ดังกล่าวดำเนินการโดยบรรดานักวิชาการผู้เชี่ยวชาญ หรือสถาบัน ทางวิชาการ ความรู้ที่เพิ่มพูนขึ้นดังกล่าวจึงมุ่งเพื่อรักษาสถานภาพเดิมในสังคมให้คงเดิมหรือไม่เปิดโอกาสให้ผู้ที่เสียเปรียบหรือด้อยโอกาส เข้ามามีส่วนร่วมในการผลิตและเผยแพร่องค์ความรู้ หรือเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาวิชาการในด้านต่างๆ ในระยะไม่นานมานี้ นักวิชาการและผู้ปฏิบัติงานจำนวนหนึ่งได้เข้าไปทำงานในสลัมและชนบทในประเทศ โลกที่สามได้เริ่ม ตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับความคิดเบื้องหลังของกระบวนการวิจัยที่ใช้กันอยู่ ข้อสงสัยดังกล่าวนำไปสู่การพัฒนาแนวคิดและหลักการในเรื่องการวิจัยแบบมีส่วนร่วมและการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมในระยะต่อมา รวมทั้งในช่วงที่ผ่านมา นักวิชาการและนักพัฒนาในหลายพื้นที่ได้ดำเนินการอย่างเป็นระบบ ประสบการณ์จากการดำเนินการดังกล่าวได้พัฒนาขึ้นเป็นทฤษฎีและหลักการของการวิจัยแบบมีส่วนร่วมและวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมขึ้น ในกระบวนการดังกล่าวไม่ว่าจะเรียกชื่ออย่างไรก็ตามได้กลายเป็นรากฐานของการต่อสู้เพื่อการมีชีวิตรอดและการมีสภาพชีวิตที่ดีขึ้นของประชาชนเป็นจำนวนมาก การวิจัยแบบมีส่วนร่วมจึงได้กลายเป็นความพยายามของผู้ที่เสียเปรียบและผู้ด้อยโอกาสในสังคมในการดำเนินงานเพื่อ (ประวิต เอรารวรรณ. 2545 : 5)

1. เข้าใจบทบาทของความรู้ในฐานะที่เป็น เครื่องมือสำคัญของอำนาจและการต่อสู้
2. เห็นคุณค่าของประสบการณ์ทั้งที่เป็นส่วนตัว และของกลุ่ม กับความรู้ที่มีอยู่ในท้องถิ่นที่มีความหมายน่าเชื่อถือ
3. สามารถที่จะปรับใช้ความรู้ที่ผู้อื่นผลิตขึ้นให้เหมาะกับพื้นฐานของตนเอง
4. มีความเชื่อมั่น และมีเครื่องมือในการผลิตความรู้ด้วยตัวเอง
5. ประยุกต์ใช้ความรู้เหล่านี้เพื่อความสนใจร่วมของทุกคนโดยการปฏิบัติการร่วมกันจากหลักการและแนวทางดังกล่าวทั้งการวิจัยแบบมีส่วนร่วมและการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม จึงเป็นกระบวนการทางการศึกษาและการพัฒนาที่จะ

ช่วยผู้ที่เสียเปรียบ และผู้ที่ยากไร้ในการจัดการกระทำกับความรู้อื่นๆ จากแนวทางและจุดยืนของตนเอง การวิจัยแบบมีส่วนร่วมจึงมีความคิดความเชื่อเฉพาะที่แตกต่างไปจากการวิจัยที่รู้จักกันทั่วไป ดังนี้

5.1 กระบวนการวิจัยสามารถก่อให้เกิดประโยชน์แก่ชุมชนโดยตรงทันที ตรงข้ามกับการสร้างผลงานทางวิชาการและการวิเคราะห์เชิงนโยบายที่ไกลตัว

5.2 กระบวนการวิจัยควรเปิดโอกาสให้ชุมชนหรือประชาชนเข้าร่วมกระบวนการวิจัยทั้งหมด นับตั้งแต่การกำหนดปัญหาไปจนถึงการอภิปรายแนวทางในการแก้ปัญหาและการตีความผลการศึกษา

5.3 กระบวนการวิจัยควรจะเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ทางการศึกษาทั้งหมดเพื่อตอบสนองความต้องการของชุมชนสร้างความรู้สึกระหนักและผูกพันในการแก้ปัญหา ในชุมชน

5.4 กระบวนการวิจัย ควรจะเป็นกระบวนการแลกเปลี่ยนกัน เป็นการตอบโต้กันอย่างต่อเนื่องตลอดเวลา ไม่ใช่เป็นเพียงการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเฉพาะช่วง เวลา หนึ่ง ๆ

5.5 เนื้อหาของกระบวนการวิจัย คล้ายกับเนื้อหาของการศึกษา ที่ควรจะทำให้มนุษย์มีศักยภาพ ในเชิงสร้างสรรค์ และเป็นการระดมทรัพยากรมนุษย์เพื่อแก้ปัญหาทางสังคม

6. กระบวนการวิจัยมีนัยทางอุดมการณ์ (ทางการเมือง) เกี่ยวข้องด้วยจากการศึกษาข้อมูลข้างต้นสรุปได้ว่า จากที่นักวิชาการและนักพัฒนาในหลายพื้นที่ได้ดำเนินการอย่างเป็นระบบ ประสบการณ์จากการดำเนินการดังกล่าวได้พัฒนาขึ้นเป็นทฤษฎีและหลักการของการวิจัยแบบมีส่วนร่วมและวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมขึ้น และได้กลายเป็นรากฐานของการต่อสู้เพื่อการมีชีวิตรอด และการมีสภาพชีวิต ที่ดีขึ้นของประชาชนเป็นจำนวนมาก

2. แนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

การวิจัยเชิงปฏิบัติการคืออะไร มีวิธีการดำเนินการอย่างไร ตัวอย่างของการนำมาใช้วิจัยทางการศึกษามีอะไรบ้าง เป็นที่น่าสนใจ จะทำความรู้จักและความเข้าใจ เพื่อให้ให้นักการศึกษาไทย (รวมถึงครูไทยทั้งหลายด้วย) ได้ตระหนักถึงประโยชน์และ

ความสำคัญ และนำวิธีวิจัยเชิงปฏิบัติการมาใช้ในชั้นเรียนมากขึ้นมีนักวิชาการได้ให้ความหมายการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ดังนี้

ประวิต เอราวรรณ์ (2545 : 3) ได้ให้ความหมายของการวิจัยเชิงปฏิบัติการไว้ว่าการวิจัยเชิงปฏิบัติการ หมายถึง กระบวนการศึกษาค้นคว้าร่วมกันอย่างเป็นระบบของกลุ่มผู้ปฏิบัติงานเพื่อทำความเข้าใจต่อปัญหาหรือข้อสงสัยที่เผชิญอยู่และให้ได้แนวทางการปฏิบัติหรือวิธีการแก้ไขปรับปรุงที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นในการปฏิบัติงาน ซึ่งกล่าวในบริบทของโรงเรียน ก็คือ การวิจัยที่เกิดขึ้นในโรงเรียนและชั้นเรียน การหาข้อสรุปเพื่อแก้ปัญหาที่กำลังเผชิญอยู่รวมทั้งการใช้ความเข้าใจและมโนทัศน์ของตนเองมากกว่าของผู้เชี่ยวชาญ การวิจัยเชิงปฏิบัติการ จึงเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ปฏิบัติงานและผู้เกี่ยวข้องได้ใช้ความสามารถหรือควบคุมสภาพการณ์ที่เป็นอยู่ด้วยตนเอง

กิตติพร ปัญญาภิญาผล (2549 : 15) กล่าวว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการ หมายถึง การศึกษาค้นคว้าอย่างมีระบบถึงการปฏิบัติงานของผู้ปฏิบัติงานเอง เพื่อเข้าใจดีขึ้น หรือแก้ปัญหาเกี่ยวกับงานที่ทำอยู่ มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น ซึ่งได้จากการรวบรวมการร่วมมือ การสะท้อนตนเองและการใช้วิจารณ์ญาณประกอบภายใต้กรอบจรรยาบรรณที่ยอมรับกัน

บุญชม ศรีสะอาด (2553 : 180) ได้กล่าวถึงความหมายของการวิจัยปฏิบัติการ(Action Research) ว่าเป็นการวิจัยเพื่อนำผลมาใช้ในการแก้ปัญหาอย่างรีบด่วนหรือเพื่อปรับปรุงการปฏิบัติงาน

Johnson, C.S. และ Kromann-Kelly (1995 อ้างถึงใน สุวิมล ว่องวาณิช, 2551: 17) กล่าวว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการ หมายถึงการรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์และตีความหมายโดยมีแผนงานกำหนดและแลกเปลี่ยนผลกับเพื่อนร่วมวิชาชีพ กระบวนการวิจัยปฏิบัติการต้องตอบคำถาม 5 ข้อ ดังต่อไปนี้ 1. คำถามที่ต้องการศึกษา คืออะไร 2. ข้อมูลที่เกี่ยวข้องมีอะไรบ้าง 3. ข้อมูลที่ต้องจัดเก็บคืออะไร 4. จะวิเคราะห์ข้อมูลอย่างไร และ 5. จะแปลความหมายนั้นว่าอย่างไร การตอบคำถามเหล่านี้ต้องใช้เวลาวางแผน และในทุกขั้นตอนต้องอภิปรายกับเพื่อนร่วมงาน

Dick, B. (2000 อ้างถึงใน สุวิมล ว่องวาณิช, 2551 : 19) กล่าวว่า การวิจัยปฏิบัติการ ประกอบด้วยวิธีวิทยาการการวิจัยที่ทำให้เกิดผลของการปฏิบัติ และผลของการวิจัย ในเวลาเดียวกัน โดยมีขั้นตอนการวิจัยที่เป็นวงจรต่อเนื่อง ประกอบด้วย

ผู้มีส่วนร่วมในกระบวนการ ใช้ข้อมูลเชิงคุณภาพ ซึ่งส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นข้อความที่เป็นภาษามากกว่าตัวเลข นอกจากนี้ยังมีการสะท้อนผลซึ่งครอบคลุมทั้งส่วนที่เป็นกระบวนการและผลลัพธ์ การวิจัยปฏิบัติการจึงเป็นกระบวนการที่มีความยืดหยุ่นตอบสนองต่อความต้องการจำเป็นที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งนี้ Dick มีความเห็นว่าการวิจัยปฏิบัติการเป็นการวิจัยที่มีการสร้างสมมติฐานการวิจัยจากข้อมูลที่รวบรวมได้ระหว่างการทำวิจัย และสามารถใช้กระบวนการดังกล่าวเป็นเครื่องมือสำหรับการวิจัยนำร่อง การนำไปใช้เป็นเครื่องมือวินิจฉัยจุดบกพร่องต่างๆ หรือใช้เพื่อการประเมินผล อย่างไรก็ตาม Dick เห็นว่าการมีส่วนร่วมไม่จำเป็นต้องมีตลอดการวิจัย อาจให้ผู้อื่นมีส่วนร่วมเพียงแต่ผู้ให้ข้อมูล ลักษณะสำคัญ

Kemmis and McTaggart (2000 อ้างถึงใน องอาจ นัยพัฒน์, 2551 : 286) ให้ความหมายการวิจัยเชิงปฏิบัติการว่าเป็นเพียงรูปแบบหนึ่งของการสืบเสาะค้นหาความจริงแบบสะท้อนกลับความคิดไปมาด้วยตนเอง ที่กระทำภายใต้การระบิดชอบของบุคคลผู้มีส่วนร่วมที่อยู่ในหน่วยงานหรือสถานที่ต่างๆ ทางสังคม โดยมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อปรับปรุงเหตุผลและความถูกต้องของการปฏิบัติงานตลอดจนสภาพการณ์ที่แวดล้อมการปฏิบัติงานต่างๆ

จากการศึกษาแนวคิดของนักวิชาการทั้งในประเทศและต่างประเทศที่มีความหมายของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ สามารถสรุปได้ว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการ คือ การศึกษาค้นคว้า รวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ และตีความหมายอย่างมีระบบ และยืดหยุ่นเพื่อตอบสนอง ต่อความต้องการจำเป็นที่เกิดขึ้นในสถานการณ์เฉพาะ ถึงการปฏิบัติงานเพื่อเข้าใจดีขึ้น หรือแก้ปัญหาเกี่ยวกับงานที่ทำอยู่ ของผู้วิจัยและผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยมีขั้นตอนการทำงานเป็นวงจรต่อเนื่อง 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1. การวางแผนกลยุทธ์ 2. การปฏิบัติ (นำแผนไปปฏิบัติ) 3. การสังเกต (โดยมีการประเมินตนเอง) และ 4. การสะท้อนผลเชิงวิพากษ์จากตนเองและเพื่อนร่วมงาน ผลที่ได้นำไปปรับแผนเข้าสู่วงจรใหม่จนกว่าจะได้ข้อสรุปที่แก้ไขปัญหาได้จริง หรือพัฒนาสภาพการณ์ของสิ่งที่ศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ภายใต้กรอบจรรยาบรรณที่ยอมรับกัน

ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการ คือ กระบวนการศึกษาค้นคว้าของครูผู้สอนในฐานะที่เป็นผู้ปฏิบัติงานในชั้นเรียน เพื่อแสวงหาวิธีการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานจริงและปรับปรุง เปลี่ยนแปลง พัฒนาคุณภาพการเรียนการสอน

อย่างเป็นระบบในลักษณะของบันไดเวียน ซึ่งข้อมูลที่รวบรวมได้จะใช้วิจารณ์ญาณประกอบ ภายใต้กรอบจรรยาบรรณที่ยอมรับกัน

3. แนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยแบบมีส่วนร่วม

อมรา พงศาพิชญ์ (2544 : 29-30) กล่าวว่า โดยทั่วไปการวิจัยแบบมีส่วนร่วมจะเน้นการค้นหาข้อมูลร่วมกันระหว่างนักวิจัยและกลุ่มเป้าหมาย เพื่อใช้ในการอธิบายปัญหาต่างที่เกิดขึ้น แต่ถ้ามีการนำเอาการวิจัยแบบมีส่วนร่วมไปประยุกต์เพื่อการพัฒนา โดยบูรณาการไปพร้อมๆ กับการวิจัยเชิงปฏิบัติการที่มุ่งเน้นการค้นหาวิธีการแก้ปัญหาหรือพัฒนา และนำไปปฏิบัติการจริง ลักษณะการวิจัยดังกล่าวเรียกว่าการวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

สำราญ กำจัดภัย และคณะ (2547 : 11) กล่าวว่า การวิจัยแบบมีส่วนร่วมเป็นกระบวนการค้นหาข้อมูลร่วมกันระหว่างนักวิจัยและกลุ่มเป้าหมาย เพื่อใช้ในการอธิบายปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชุมชนหรือองค์กรที่น่าสนใจศึกษา การวิจัยประเภทนี้จะไม่เรียกกลุ่มเป้าหมายในการทำวิจัยว่ากลุ่มตัวอย่าง หรือกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเหมือนการวิจัยทั่วไป แต่จะเรียกว่า “นักวิจัยภายใน หรือนักวิจัยร่วม” เพราะบทบาทของกลุ่มเป้าหมายไม่ใช่เพียงแค่ผู้ให้ข้อมูล แต่เป็นผู้มีส่วนร่วมในการวิจัย ในขณะที่นักวิจัยเอง (นักวิจัยภายนอก) ก็ไม่ใช่เพียงผู้สังเกตการณ์ภายนอกเท่านั้น แต่จะเข้ามามีส่วนร่วมในปัญหาของกลุ่มเป้าหมายที่นักวิจัยทำงานร่วมอยู่ด้วย

พ่องพรรณ ตรียมมงคลกุล และ สุภาพ ฉัตรภรณ์ (2555 : 264) กล่าวว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม หรือ PAR เป็นการวิจัยที่เกิดขึ้นอย่างสอดคล้องกับความต้องการที่จะช่วยให้คนหลุดพ้นจากภาวะถูกครอบงำ และพยายามที่จะฟื้นฟูสังคมเป็นการวิจัยที่ทดแทนการวิจัยแบบเดิมซึ่งถูกวิจารณ์ว่าไม่เคยแก้ปัญหาทางสังคมและเศรษฐกิจของกลุ่มที่ด้อยโอกาสกว่าได้อย่างแท้จริง โดยเฉพาะในประเทศโลกที่สามที่ถูกครอบงำมาอย่างยาวนานตั้งแต่ยุคอาณานิคม

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การวิจัยแบบมีส่วนร่วม เป็นการวิจัยที่ค้นหาข้อมูลร่วมกันของนักวิจัยกลุ่มเป้าหมายเพื่อแก้ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชุมชนหรือองค์กร ซึ่งต้องแก้ปัญหาดังกล่าวด้วยการปฏิบัติจริง

4. แนวคิดเกี่ยวกับการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

กิจกรรมของการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม มีลักษณะ 3 ประการ ที่เชื่อมโยงเข้าด้วยกันอย่างกลมกลืน คือ (เจเลียว บุรีภักดี และคณะ. 2545 : 238)

1. เป็นการค้นคว้าวิจัยเพื่อให้ได้คำตอบที่จำเป็น เช่น ข้อมูล ความเป็นจริงปัญหาเชิงพัฒนาที่จะต้องแก้ไขสมมติฐานสำหรับการทดสอบต่อไป แผนการดำเนินงานสำหรับการพัฒนาหรือแก้ปัญหา และการติดตามประเมินผลการพัฒนาแก้ไข ปัญหา

2. เป็นการมีส่วนร่วมของสมาชิกในกลุ่มเป้าหมาย ผู้ซึ่งเป็นทั้งผู้ร่วม ดำเนินการวิจัยและได้รับผลลัพธ์ของการวิจัย

3. เป็นการปฏิบัติการในการดำเนินชีวิตจริง มิใช่เป็นการจำลองจากชีวิตจริงมาเพื่อการศึกษา และผู้เข้ามามีส่วนร่วมในการวิจัยจะเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในกิจกรรม

รัตนา บัวสนธ์ (2540 ; อ้างถึงใน สมบัติ ท้ายเรือคำ. 2547 : 43) ได้ให้ความหมายไว้ว่าการวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม หมายถึง การวิจัยที่มุ่งแก้ไขปัญหา หรือพัฒนางานของหน่วยงาน องค์กร หรือชุมชนตามแนวทางที่บุคคลหลายฝ่ายซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องเข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมการวิจัยทุกขั้นตอน นับตั้งแต่ขั้นตอนแรกเริ่ม จนกระทั่ง สิ้นสุดการดำเนินงานวิจัย

อรุณรุ่ง บุญรัตน์ตพงศ์ (2549 : 19-26) กล่าวไว้ว่า การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเป็นรูปแบบของการวิจัยที่ประชาชนซึ่งเคยเป็น ประชากรของการวิจัย กลับบทบาทมาเป็นผู้ร่วมในการทำวิจัย โดยเข้ามามีบทบาทส่วนร่วม ตลอดกระบวนการวิจัย

ไพโรจน์ ชลารักษ์ (2549 : 17-19) จึงให้ความหมายของการวิจัยเชิง ปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมไว้ว่าเป็นการวิจัยที่จัดกระทำโดยผู้ปฏิบัติการเพื่อนำผลการวิจัย มาใช้ในการแก้ไขปัญหาโดยทันที และต้องกระทำเป็นหมู่คณะร่วมกัน ขยายความอีกได้ว่าเป็นการวิจัยที่ต้องอาศัยกระบวนการทำงานร่วมกันที่จะต้องสืบสวนสอบสวนหาปัญหาและ ข้อโต้แย้งร่วมกันเป็นกลุ่ม วิเคราะห์สาเหตุแห่งปัญหา โดยเป็นกระบวนการที่ค่อนข้างจะ ลำเอียงไปในทางทางกระบวนการประชาธิปไตย

กล่าวโดยสรุป การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมหมายถึงความถึง การ ร่วมกันดำเนินกระบวนการวิจัยโดยผู้ปฏิบัติงานในพื้นที่ ทั้งที่เป็นชาวบ้านและนักพัฒนา กับ

ผู้วิจัยภายนอก เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสภาพความจริงของสังคมนั้น และเพื่อให้เห็นภาพแห่งคุณลักษณะสำคัญของการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมที่เด่นชัด

5. ขั้นตอนวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

ไพโรจน์ ชลารักษ์ (2549 : 20-21)อธิบายไว้ว่า หากพิจารณาในรูปของกระบวนการวิจัย การมีส่วนร่วมของฝ่ายต่างๆ สามารถระบุได้ตามลำดับขั้นหรือกระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมได้หลายขั้นตอน ซึ่งช่วยให้เห็นบทบาทหน้าที่ของผู้เข้าร่วมการวิจัยแต่ละฝ่ายได้อย่างชัดเจน และในทางปฏิบัติแล้ว กระบวนการวิจัยก็ตั้งองค์ดำเนินไปโดยความร่วมมือกับทำกิจกรรมอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับขั้นตอนตั้งแต่ต้นจนจบสิ้นกระบวนการ ดังต่อไปนี้

1. ขั้นการศึกษาบริบท ในขั้นนี้ นักวิจัยจะทำการกำหนดพื้นที่หรืออาณาบริเวณที่จะทำการศึกษาวิจัยเพื่อทำประชาคม โดยมีนักพัฒนาประชาสัมพันธ์ชักชวนให้ชาวบ้านเข้าร่วม และชาวบ้านเข้าร่วมกิจกรรมการวิจัย

2. ขั้นกำหนดปัญหา ในขั้นตอนนี้ นักวิจัยสรุปคำถามหรือปัญหารวม ทั้งอธิบายเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของการแก้ไขปัญหามาให้ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องได้เห็นภาพและเกิดความเข้าใจตรงกัน

3. ขั้นการวางแผนปฏิบัติงานวิจัย ในขั้นตอนนี้ นักวิจัยจัดทำขั้นตอนการปฏิบัติงานวิจัยให้ชัดเจน รวมทั้งระบุด้วยว่าผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการทำวิจัยแต่ละฝ่ายจะมีส่วนร่วมอะไร และอย่างไร เมื่อใดบ้าง พร้อมทั้งแผนการปรับปรุงหรือปรับเปลี่ยนวิธีการวิจัย ส่วนนักพัฒนาจะเข้าร่วมปฏิบัติการวิจัยโดยติดตามผลการดำเนินงานวิจัยทุกขั้นตอน และคอยตรวจสอบผลของการดำเนินงานว่ามีสิ่งใดที่ผิดพลาด หรือไม่ปฏิบัติตามแผนหรือเป้าหมาย หรือมีสิ่งใดที่เกิดแทรกซ้อนขึ้นมาหรือไม่ โดยชาวบ้านนั้น จะเข้ามามีส่วนร่วมลงมือในการปฏิบัติงานวิจัยตามแผน และตรวจสอบผลว่าพึงพอใจหรือไม่

4. ขั้นการติดตาม ตรวจสอบและปรับปรุง รวมทั้งการแก้ไขระหว่างกระบวนการปฏิบัติงานวิจัย ในขั้นนี้ นักวิจัยที่เข้าร่วมโดยการพิจารณาหาทางปรับปรุงแก้ไขการปฏิบัติการวิจัยแบบมีส่วนร่วม โดยอาศัยข้อมูลจากทุกฝ่าย แล้วนำมาทำการปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมเพื่อให้การดำเนินงานบรรลุเป้าหมาย โดยนักพัฒนาจะเข้ามีส่วนร่วมด้วยการตรวจสอบผลการปฏิบัติงานวิจัยและประเมินว่าผลที่เกิดขึ้นเป็นไปตามเป้าหมายหรือไม่

เป็นต้น และประชาชนหรือชาวบ้านจะเข้าร่วมด้วยการรับรู้ถึงการปรับเปลี่ยนการปฏิบัติงานตามที่นักวิจัยกำหนด รวมทั้งให้ข้อมูลย้อนกลับ (feedback) ที่แสดงถึงความพึงพอใจและความสำเร็จของการดำเนินการวิจัย

5. ขั้นตอนการสรุปผลการวิจัย ในขั้นตอนนี้ นักวิจัยจะทำการสรุปผลการวิจัย และเรียบเรียงเป็นรายงานการวิจัยออกเผยแพร่ นักพัฒนามีส่วนร่วมด้วยการรับทราบและตรวจสอบประเมินผลการวิจัยว่าประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด มีปัญหาและอุปสรรคอย่างไรบ้าง โดยชาวบ้านเข้ามีส่วนร่วมด้วยการให้ข้อมูลย้อนกลับผลของการวิจัยว่าพึงพอใจและได้ผลตามที่คาดหวังไว้หรือไม่ และแสดงความคิดเห็นอื่นประกอบข้อมูลด้วยว่าเพราะเหตุใด

องอาจ นัยวัฒน์ (2551 : 308) ได้อธิบายขั้นตอนการออกแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการ ประกอบด้วย 9 ขั้นตอน ดังนี้

1. ตัดสินใจออกแบบการวิจัยโดยเลือกใช้การออกแบบวิจัยเชิงปฏิบัติการ
 2. กำหนดหัวข้อปัญหา จุดมุ่งหมาย และคำถามการวิจัย
 3. กำหนดขอบเขตของการวิจัย
 4. ศึกษาทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องขั้นเบื้องต้น
 5. เลือกตัวอย่างผู้เข้าร่วมในการวิจัย
 6. ระบุแหล่งและรูปแบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการวิจัย
 7. เลือกวิธีการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลหลักฐาน
 8. ตระหนักต่อจรรยาบรรณการวิจัย
 9. ประเมินคุณภาพขั้นเบื้องต้นของการออกแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการ
- สรุปได้ว่าขั้นตอนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมสามารถนำไปสู่การพัฒนาการวิจัยเกี่ยวกับการศึกษา โดยใช้กระบวนการวิจัยและวิธีแก้ปัญหาให้เกิดประโยชน์สูงสุด

6. กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม

วงจรการดำเนินงานการวิจัยเชิงปฏิบัติการตามแนวคิดของ Kemmis and McTaggart (1988) ประกอบด้วยกิจกรรมการวิจัยที่สำคัญ 4 ขั้นตอนหลัก คือ (ก) การวางแผนเพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในสภาพที่พึงประสงค์ (planning) (ข) การลงมือ

ปฏิบัติการตามแผน (action) (ค) การสังเกตการณ์ (observation) กระบวนการและผลของการเปลี่ยนแปลงตามแผน และ (ง) การสะท้อนกลับ (reflection) กระบวนการและผลของการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น รวมทั้งการปรับปรุงแผนการปฏิบัติงาน (re-planning) และดำเนินการเช่นนี้ไปเรื่อยๆ ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมหลักของการทำวิจัยที่หมุนเคลื่อนตามวัฏจักรหรือวงจรกระบวนการวิจัยในสถานศึกษาที่ปฏิบัติงานดังกล่าวนี้ จึงเป็นเสมือนแหล่งที่ทำให้เกิดการก่อรูปความรู้เชิงปฏิบัติการและกลไกการนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้แก้ปัญหาอย่างต่อเนื่อง กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ เป็นการดำเนินงานวิจัยที่ไม่แยกกิจกรรมการวิจัยออกจากกิจกรรมการแก้ไขปัญหา/พัฒนางานที่กระทำในสถานที่ทำงาน ออกจากกัน โดยมีนักวิจัยและผู้เข้าร่วมในการวิจัยรวมพลังกันปฏิบัติงานวิจัย สำหรับรายละเอียดเกี่ยวกับการทำกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนตามวงจรการวิจัยเชิงปฏิบัติการของ Kemmis and McTaggart (1988) มีดังนี้ (Kemmis and McTaggart, 1988 : 11 อ้างถึงในองอาจ นัยพัฒน์. 2551 : 301-303) ดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 แบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการตามแนวคิดของ Kemmis and McTaggart (ที่มา : Kemmis and McTaggart , 1988 : 11)

1. การวางแผน (planning) เป็นการกำหนดแนวทางปฏิบัติการไว้ก่อนล่วงหน้า โดยอาศัยการคาดคะเนแนวโน้มของผลลัพธ์ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการลงมือปฏิบัติการตามแผนที่วางไว้ กอปรกับการระลึกถึงเหตุการณ์หรือเรื่องราวในอดีตที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหาที่ต้องการแก้ไขตามประสบการณ์ทางตรงและทางอ้อมของผู้วางแผน ภายใต้การตระหนักและไตร่ตรองถึงปัจจัยสนับสนุนหรือขัดขวางความสำเร็จในการแก้ปัญหา รวมทั้งสภาวะการณ์อันเป็นเงื่อนไขอื่นๆ ที่แวดล้อมปัญหาอยู่ในเวลานั้น

โดยทั่วไปการวางแผนจะต้องคำนึงถึงหลักการในเรื่องความยืดหยุ่น ทั้งนี้เพื่อจะได้สามารถปรับเปลี่ยนให้กลมกลืนกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอนาคต ซึ่งอาจไม่เป็นไปตามเงื่อนไขหรือยากต่อการควบคุมให้เป็นไปในทางที่พึงปรารถนาได้ กิจกรรมที่กำหนดไว้ในแผนปฏิบัติการจะต้องประกอบด้วยกิจกรรมที่ส่งผลต่อการแก้ไขปัญหาได้ในระดับหนึ่ง เป็นอย่างดี และจะต้องเป็นกิจกรรมที่มีความสอดคล้องกลมกลืนกับบริบททางสังคม วัฒนธรรม การเมืองและอื่นๆ ที่เป็นอยู่ในสถานการณ์นั้น

2. การปฏิบัติการ (action) เป็นการลงมือดำเนินงานตามแผนที่กำหนดไว้อย่างระมัดระวังและ ควบคุมการปฏิบัติการให้เป็นไปตามที่ระบุไว้ในแผน อย่างไรก็ตาม ในความเป็นจริงการปฏิบัติการตามแผนที่กำหนดไว้มีโอกาสเกิดการพลิกผันหรือแปรเปลี่ยนไปตามเงื่อนไขและข้อจำกัดในสถานการณ์เวลานั้นได้ด้วยเหตุนี้แผนปฏิบัติการที่ดีต้องมีลักษณะเป็นเพียงแผนทดลองหรือแผนชั่วคราว ซึ่งเปิดช่องทางให้ผู้ปฏิบัติการสามารถปรับเปลี่ยนได้ตามเงื่อนไขปัจจัยที่เป็นอยู่ในขณะนั้น ดังกล่าวมาแล้ว การปฏิบัติการที่ดีจะต้องดำเนินการไปอย่างเป็นพลวัตภายใต้การใช้ดุลยพินิจตัดสินใจ สิ่งใดควรกระทำตามแผนที่วางไว้ สิ่งใดควรปรับเปลี่ยนให้เข้ากับปัจจัยเงื่อนไขในขณะนั้นแล้วจึงดำเนินกิจกรรมอื่นต่อไป ผู้ปฏิบัติการอาจใช้ประสบการณ์ที่ผ่านมาช่วยในการตัดสินใจเกี่ยวกับการกระทำของตนได้บางส่วน แต่ประสบการณ์เหล่านั้น ก็เป็นเพียงสมมติฐานชั่วคราว (working hypothesis) ซึ่งอาจไม่สอดคล้อง กับความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในเวลานั้นก็ได้

3. การสังเกตการณ์ (observation) เป็นการรวบรวมข้อมูลหลักฐาน ด้านกระบวนการและผลที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานที่ได้ลงมือกระทำลงไป (ทั้งที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ) ตลอดจนการสังเกตการณ์ปัจจัยสนับสนุนและปัจจัยขัดขวางการดำเนินงานตามแผนที่วางไว้ และประเด็นปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่างลงมือปฏิบัติการตามแผนว่ามีสภาพลักษณะ เป็นอย่างไร โดยการสังเกตการณ์ที่ดีจะต้องมีการวางแผนไว้ก่อนล่วงหน้าอย่างคร่าวๆ โดยจะต้องมีขอบเขตไม่แคบ (จำกัด) หรือกว้างมากจนเกินไป เพื่อจะได้ใช้เป็นแนวทางสำหรับการเปลี่ยนแปลงใดๆ ที่มองเห็นได้ด้วยตาและสัมผัสได้ด้วยกายหรือใจ และจะต้องมีความยืดหยุ่นต่อการเก็บรายละเอียดของ สรรพสิ่งต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้ในหลายแง่มุมและหลายรูปแบบ ดังนั้น นักวิจัยเชิงปฏิบัติการจะต้องมีความไว (sensitivity) กล่าวคือ มีความพร้อมและตื่นตัวอยู่เสมอต่อการ “รับรู้และเข้าใจ” การเปลี่ยนแปลงของสิ่งต่างๆ ทั้งที่อาจเกิดขึ้นและไม่เกิดขึ้นตามแผนที่ได้วางไว้ โดยผ่านทาง การสังเกตการณ์

4. การสะท้อนกลับ (reflection) เป็นการทวนระลึกถึงการกระทำตามที่บันทึกข้อมูลไว้จากการสังเกตอย่างครุ่นคิดไตร่ตรองในเชิงวิพากษ์กระบวนการและผลการปฏิบัติงานตามแผนที่วางไว้ ตลอดจนการใคร่ครวญเกี่ยวกับปัจจัยสนับสนุนและปัจจัยขัดขวางการพัฒนา รวมทั้งประเด็นปัญหาต่างที่เกิดขึ้นว่าเป็นไปตามที่พึงประสงค์หรือไม่ กลยุทธ์อย่างหนึ่งที่ช่วยให้กระบวนการสะท้อนกลับเกิดขึ้นอย่างได้ผล ได้แก่ การอภิปรายซักถามในลักษณะวิพากษ์วิจารณ์หรือประเมินผลการปฏิบัติงานระหว่างบุคคลที่มีส่วนร่วมในการวิจัยภายใต้การยึดมั่นต่อเป้าหมายของกลุ่มเป็นหลัก การสะท้อนกลับโดยอาศัยกระบวนการกลุ่มดังกล่าวนี้จะนำไปสู่การรื้อถอน (deconstruction) แนวคิดความเชื่อและการปฏิบัติงานอย่างเดิมไปสู่การฟื้นฟูหรือปรับปรุงวิธีการปฏิบัติงานตามแนวทางดั้งเดิม เปลี่ยนไปเป็นการปฏิบัติงานตามวิธีการใหม่ ซึ่งใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการทบทวนและปรับปรุงวางแผนปฏิบัติการในวงจรกระบวนการวิจัยในรอบหรือเกยลียวต่อไป

จากแนวคิดดังกล่าว สามารถสรุปเป็นขั้นตอนของการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ได้เป็น 4 ขั้นตอน ได้แก่ การวางแผน (Planning) การปฏิบัติการ (Action) การสังเกตการณ์ (Observation) และการสะท้อนกลับ (Reflection) โดยขั้นตอนจะมีลักษณะเป็นแบบกระบวนการพลวัต ผู้วิจัยสามารถดำเนินการตามขั้นตอนซ้ำกันหลายๆ รอบได้ จนกว่าจะได้ผลการปฏิบัติงานเป็นที่น่าพอใจ

บริบทของโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด

โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 มีบริบท ดังนี้

สภาพปัจจุบันของชุมชนและสถานศึกษา มีดังนี้ (แผนการปฏิบัติงานประจำปี. 2557 : 1-8)

1. สภาพชุมชน

1.1 ด้านเศรษฐกิจ เป็นหมู่บ้านยากจนทั้ง 3 หมู่บ้าน พื้นที่ของหมู่บ้านเป็นที่ราบสูง แห้งแล้ง ระบบชลประทานไม่ทั่วถึง ประกอบอาชีพทำนาเป็นหลัก

แต่ไม่ค่อยได้ผล ในฤดูร้อนประชากรมักอพยพไปทำงานทำที่กรุงเทพมหานครหรือเมืองอุตสาหกรรม เช่น สมุทรปราการ ปทุมธานี ระยอง ชลบุรี เป็นต้น

1.2 ด้านสังคม เริ่มก่อตั้งหมู่บ้านด้วยประชากรส่วนใหญ่อพยพมาจากต่างจังหวัด ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรมเป็นแบบผสมผสาน แต่ก็ยังไม่ถึงขั้นเกิดความขัดแย้ง ส่วนใหญ่ยังให้ความร่วมมือกับโรงเรียนตลอดมา ร้อยละ 90 นิกถือพุทธศาสนา เกือบร้อยละ 10 นับถือศาสนาคริสต์ ที่เหลือก็เป็นศาสนาอิสลามแต่น้อยมาก บางปีอพยพไปทำมาหากินที่จังหวัดอื่น ก็ไม่มีผู้นับถือศาสนาอิสลามเลยก็มี

1.3 ภาษาและการศึกษา ภาษาท้องถิ่นส่วนใหญ่ใช้ภาษาภูไท ภาษาลาว และภาษาญ้อ ประชากรส่วนใหญ่จบการศึกษาภาคบังคับ แต่บางครอบครัวที่มีรายได้ปานกลางก็เริ่มส่งบุตรหลานที่เรียนดีมีความพร้อมทุกด้านไปเรียนที่ตัวอำเภอบ้างแล้ว ที่เหลือก็เรียนที่โรงเรียนเดิม

2. สภาพสถานศึกษา

2.1 ประวัติและความเป็นมา

ก่อตั้งเป็นโรงเรียนสาขาของโรงเรียนบ้านหนองแวง เมื่อวันที่ 1 สิงหาคม พ.ศ. 2519 โดยใช้ศาลาวัดยอดแก้วธรรมณีเป็นสถานที่เรียน มีนักเรียนต่อครู 123:1 คน เปิดสอนชั้น ป. 1-2-3 พ.ศ. 2522 ได้แยกออกจากโรงเรียนบ้านหนองแวงมาเป็นโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด เปิดสอนถึงชั้น ป. 4 ในปีเดียวกันนี้ชาวบ้านได้เสนอให้ใช้เขตป่าสงวนเป็นที่ก่อสร้างอาคารเรียนชั่วคราวและใช้เป็นโรงเรียนตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม พ.ศ. 2522 เป็นต้นมา มีนักเรียนต่อครู 232:6 คน พ.ศ. 2523 ได้อาคารเรียน แบบ สน.001 2 ชั้น 6 ห้องเรียน งบประมาณ 1,330,500 บาท อาคารเอนกประสงค์แบบ 312 และส้วมอย่างละ 1 หลัง พ.ศ. 2524 ได้ส้วม 1 หลัง สอนถึงชั้น ป. 6 พ.ศ. 2525 ได้อาคารเรียน สปช.102/26 พ.ศ. 2529 ได้อาคารเรียน สปช.105/26 2 ชั้น 6 ห้องเรียน พ.ศ. 2532 เป็นโรงเรียนโครงการศึกษาเพื่อพัฒนาชนบทในเขตยากจน (กศ.พช.) พ.ศ. 2540 เป็นโรงเรียนปฏิรูปการศึกษา มีห้องปฏิบัติการภาษา ห้องคอมพิวเตอร์ ห้องวิทยาศาสตร์เป็นครั้งแรก พ.ศ. 2541 เป็นโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาเปิดสอนชั้น ม. 1 โดยมีนักเรียนเรียนต่อ 19 คน ปัจจุบันเปิดสอน 3 ระดับ คือ ก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา

และมัธยมศึกษาตอนต้น มีผู้บริหาร 2 คน ข้าราชการครูสายงานการสอน 16 คน พนักงานราชการ 2 คน ครูอัตราจ้าง 2 คน นักการ 1 คน และนักเรียน 344 คน

2.2 ที่ตั้งและเขตบริการ

ตั้งอยู่บ้านห้วยหินลาด หมู่ที่ 12 ถนนพังโคน-บึงกาฬ ตำบลหนองแวง อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น 47120 โทรศัพท์ 042-790659 ทิศเหนือติดกับ บ้านดงแสนสุข ทิศตะวันตกติดกับบ้านสันติสุข อำเภอดำรงวิทยารั้ว จังหวัดขอนแก่น ทิศใต้ติดกับบ้านหนองแวง ทิศตะวันออกติดกับบ้านห้วยหิน ตำบลหนองแวง อำเภอมัญจาคีรี จังหวัดขอนแก่น บนเนื้อที่ 36 ไร่ มีเขตบริการ 3 หมู่บ้าน ได้แก่ บ้านห้วยหินลาด บ้านคำเจริญ และบ้านห้วยแสง

3. ข้อมูลจำเพาะ

1. คำขวัญประจำโรงเรียน “ ประพฤติดี มีคุณธรรม เลิศล้ำเก่งฉลาด สามารถอยู่อย่างมีความสุข ”
2. ปรัชญาโรงเรียน “ โยคา เว ชายเต ภูมิ ปัญญา ย่อมเกิดเพราะการฝึกฝน ”
3. เอกลักษณ์ของสถานศึกษา “ ภูมิทัศน์สวยรวยจิตสาธารณะ ”
4. อัตลักษณ์ของผู้เรียน “ มารยาทดี ICT เยี่ยม ”

4. พันธกิจ

1. นำระบบ ICT มาพัฒนาระบบบริหารจัดการและกระบวนการเรียนรู้
2. บริหารจัดการศึกษาโดยยึดหลักการบริหารกิจการที่ดี
3. จัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบบูรณาการตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง
4. จัดแหล่งเรียนรู้และใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นที่เหมาะสมสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและชุมชน
5. จัดการศึกษาให้ผู้เรียนมีความรู้ตามมาตรฐานของหลักสูตร และพร้อมก้าวสู่ประชาคมอาเซียน

5. เป้าประสงค์

1. ผู้บริหาร ครู บุคลากร ชุมชน มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการศึกษา และพัฒนากระบวนการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน
2. ผู้เรียนได้รับการพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ
3. โรงเรียนมีศักยภาพในการบริหารจัดการศึกษาและพัฒนากระบวนการเรียนรู้

6. กลยุทธ์

1. ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างหลากหลาย
2. ส่งเสริมให้บุคลากรได้รับการพัฒนาความรู้ทักษะด้านเทคโนโลยีและนำมาใช้ในการจัดการศึกษา
3. นำนวัตกรรม เทคโนโลยีมาใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

7. ข้อมูลพื้นฐาน

โรงเรียนบ้านห้วยหินลาดเปิดสอนตั้งแต่ระดับอนุบาลปีที่ 1 – ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยมีข้อมูลในปีการศึกษา 2557 ดังนี้

7.1 ข้อมูลบุคลากร ทั้งหมด 24 คน ประกอบด้วย

ตาราง 1 แสดงข้อมูลบุคลากรในโรงเรียน

ประเภทบุคลากร	เพศ		รวม
	ชาย	หญิง	
ผู้บริหารโรงเรียน	2	-	2
ครูประจำการ	4	12	16
พนักงานราชการ	2	-	2
ครูอัตราจ้าง	2	-	2
ครูธุรการ	1	-	1
นักการ/ภารโรง	1	-	1
รวม	12	12	24

7.2 ข้อมูลนักเรียนมีทั้งหมด 344 คน ประกอบด้วย

ตาราง 2 แสดงข้อมูลนักเรียนรายชั้น

ระดับชั้นเรียน	เพศ		รวม
	ชาย	หญิง	
อนุบาล 1	14	12	26
อนุบาล 2	24	28	52
ประถมศึกษาปีที่ 1	16	10	26
ประถมศึกษาปีที่ 2	19	16	35
ประถมศึกษาปีที่ 3	19	20	39
ประถมศึกษาปีที่ 4	9	21	30
ประถมศึกษาปีที่ 5	12	15	27
ประถมศึกษาปีที่ 6	19	9	28
มัธยมศึกษาปีที่ 1	16	9	25
มัธยมศึกษาปีที่ 2	10	19	29
มัธยมศึกษาปีที่ 3	14	13	27
รวม	172	172	344

8. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. รักชาติ ศาสตร์ กษัตริย์
2. ซื่อสัตย์สุจริต
3. มีวินัย
4. ใฝ่เรียนรู้
5. อยู่อย่างพอเพียง
6. มุ่งมั่นในการทำงาน
7. รักความเป็นไทย
8. มีจิตสาธารณะ

ระเบียบและแนวปฏิบัติของนักเรียน

กฎระเบียบ ข้อบังคับและแนวปฏิบัติในเรื่องของวินัยด้านการแต่งกาย มีดังนี้
(โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด. 2556 : 2-26)

1. ระเบียบโรงเรียนบ้านห้วยหินลาดว่าด้วยการแต่งกายของนักเรียน

พ.ศ. 2556

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 และมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติ
เครื่องแบบนักเรียน พ.ศ. 2551 โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสถานศึกษา จึงวาง
ระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบโรงเรียนบ้านห้วยหินลาดว่าด้วยการ
การแต่งกายของนักเรียน พ.ศ. 2556”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 3 พฤษภาคม 2556 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิกระเบียบ คำสั่ง ข้อบังคับ ของโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด
ที่มีอยู่เดิม บรรดาระเบียบ ประกาศ หรือตกลงใดๆ ที่ขัดแย้งกับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้
แทน

ข้อ 4 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับแก่นักเรียนโรงเรียนบ้านห้วยหินลาดทุกคน

ข้อ 5 การแต่งกายของนักเรียนโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด แบ่งเป็น 2
ดังนี้

(1) เครื่องแต่งกาย

(2) ทรงผม

ข้อ 6 เครื่องแต่งกาย

การสวมใส่ชุดเครื่องแต่งกายต้องถูกต้องตามแบบและตรงตามวันที่
กำหนด

เครื่องแบบนักเรียนชายระดับก่อนประถมศึกษา

(1) เสื้อ ผ้าสีขาว แบบคอเชิ้ต หรือคอปกกลม แขนสั้น

(2) เครื่องหมาย ใช้ชื่ออักษรย่อของสถานศึกษา “ห.ล.” ปักที่อกเสื้อ
เบื้องขวา บนเนื้อผ้าด้วยด้ายหรือไหม โดยใช้สีน้ำเงิน

(3) กางเกง ผ้าสีกรมท่า ขาสั้น

(4) รองเท้า หนังหรือผ้าใบสีดำ แบบหุ้มส้นหุ้มปลายเท้า ชนิดผูกหรือ

มีสายรัดหลังเท้า

(5) ถุงเท้า สั้น สีขาว

เครื่องแบบนักเรียนชายระดับประถมศึกษา

(1) เสื้อ ผ้าสีขาวย แบบคอเชิ้ต เชิ้ตโปโล หรือคอปกกลม แขนสั้น

(2) เครื่องหมาย ใช้ชื่ออักษรย่อของสถานศึกษา “ห.ล.” ปักที่อกเสื้อ
เบื้องขวาบนเนื้อผ้าด้วยด้ายหรือไหม โดยใช้สีน้ำเงิน

(3) กางเกง ผ้าสีทึบก็ แบบสุภาพ ขาสั้น

(4) เข็มขัด หนัง สีน้ำตาล หัวเข็มขัดเป็นโลหะรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าชนิด

หัวกลัด นักเรียนที่เป็นลูกเสือจะใช้เข็มขัดลูกเสือแทนก็ได้

(5) รองเท้า หนังหรือผ้าใบ สีน้ำตาล แบบหุ้มส้นชนิดผูก

(6) ถุงเท้า สั้น สีขาวหรือสีน้ำตาล

เครื่องแบบนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

(1) เสื้อ ผ้าสีขาวย แบบคอเชิ้ต แขนสั้น

(2) เครื่องหมาย ใช้ชื่ออักษรย่อของสถานศึกษา “ห.ล.” ปักที่อกเสื้อ
เบื้องขวา บนเนื้อผ้าด้วยด้ายหรือไหม โดยใช้สีน้ำเงิน

(3) กางเกง ผ้าสีทึบก็ แบบสุภาพ ขาสั้น

(4) เข็มขัด หนัง สีน้ำตาล หัวเข็มขัดเป็นโลหะรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าชนิด

หัวกลัด นักเรียนที่เป็นลูกเสือจะใช้เข็มขัดลูกเสือแทนก็ได้

(5) รองเท้า หนังหรือผ้าใบ สีน้ำตาล แบบหุ้มส้นชนิดผูก

(6) ถุงเท้า สั้น สีขาวหรือสีน้ำตาล

เครื่องแบบนักเรียนหญิงระดับก่อนประถมศึกษา

(1) เสื้อ ผ้าสีขาวย แบบคอเชิ้ต หรือคอปกกลม แขนสั้น

(2) เครื่องหมาย ใช้ชื่ออักษรย่อของสถานศึกษา “ห.ล.” ปักที่อกเสื้อ
เบื้องขวา บนเนื้อผ้าด้วยด้ายหรือไหม โดยใช้สีน้ำเงิน

(3) กระโปรง ผ้า สีน้ำเงิน หรือสีกรมท่า แบบจีบรูปครอบตัว หรือยาว

เพียงใต้เข่า แบบจีบทบรอบเอว หรือพับเป็นจีบข้างละสามจีบทั้งด้านหน้าและด้านหลัง เมื่อ
สวมแล้วชายกระโปรงคลุมเข่า

(4) รองเท้า หนังหรือผ้าใบสีดำ แบบหุ้มส้นหุ้มปลายเท้า ชนิดผูก หรือ

มีสายรัดหลังเท้า

(5) ถุงเท้า สั้น สีขาว

เครื่องแบบนักเรียนหญิงระดับประถมศึกษา

- (1) เสื้อ ผ้าสีขาว แบบคอเชิ้ต คอบัว หรือคอปกกลาสีผูกด้วยผ้าผูกคอชายสามเหลี่ยมเงื่อนกลาสี สีดำหรือสีกรมท่า แขนสั้น
- (2) เครื่องหมาย ใช้ชื่ออักษรย่อของสถานศึกษา “ห.ล.” ปักที่อกเสื้อ เบื้องขวา บนเนื้อผ้าด้วยด้ายหรือไหม โดยใช้สีน้ำเงิน
- (3) กระโปรง ผ้าสีกรมท่า แบบจีบรูปครอบตัวหรือจีบทบรอบเอวหรือพับเป็นจีบข้างละสามจีบทั้งด้านหน้าและด้านหลัง เมื่อสวมแล้วชายกระโปรงคลุมเข้า
- (4) รองเท้า หนังหรือผ้าใบสีดำ แบบหุ้มส้นหุ้มปลายเท้า มีสายรัดหลังเท้า
- (5) ถุงเท้า สั้น สีขาว

เครื่องแบบนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

- (1) เสื้อ ผ้าสีขาว แบบคอปกกลาสีผูกด้วยผ้าผูกคอชายสามเหลี่ยมเงื่อนกลาสีสีดำหรือสีกรมท่า แขนสั้น
- (2) เครื่องหมาย ใช้ชื่ออักษรย่อของสถานศึกษา “ห.ล.” ปักที่อกเสื้อ เบื้องขวา บนเนื้อผ้าด้วยด้ายหรือไหม โดยใช้สีน้ำเงิน
- (3) กระโปรง ผ้าสีกรมท่า แบบสุภาพ พับเป็นจีบข้างละสามจีบทั้งด้านหน้าและด้านหลัง เมื่อสวมแล้วชายกระโปรงคลุมเข้า
- (4) รองเท้า หนังหรือผ้าใบสีดำ แบบหุ้มส้นหุ้มปลายเท้า มีสายรัดหลังเท้า
- (5) ถุงเท้า สั้น สีขาว

เครื่องแบบลูกเสือ - เนตรนารี

เครื่องแบบลูกเสือของนักเรียนชายชั้นประถม 1 - 3

- (1) เสื้อ, กางเกง , ถุงเท้า, รองเท้า เหมือนชุดนักเรียนปกติ
- (2) สวมหมวกลูกเสือ มีสัญลักษณ์หน้าเสื่อด้านหน้า และหมวกขลิบด้วยไหมสีเหลือง
- (3) พันผ้าผูกคอสีกรมท่าขลิบเหลืองของจังหวัดสกลนคร แล้วรวบด้วย วัลกเกินหน้าเสื่อ
- (4) เข็มขัดสีน้ำตาล พร้อมหัวเข็มขัดลูกเสือสีทอง

เครื่องแบบลูกเสือของนักเรียนหญิงชั้นประถม 1 – 3

- (1) เสื้อ, กระโปรง , ถุงเท้า, รองเท้า เหมือนชุดนักเรียนปกติ
- (2) สวมหมวกลูกเสือ มีสัญลักษณ์หน้าเสือด้านหน้า และหมวกขลิบ

ด้วยไหมสีเหลือง

- (3) พันผ้าผูกคอสีกรมท่าขลิบเหลืองของจังหวัดสกลนคร แล้วรวบด้วย วิกเกินหน้าเสือ

เครื่องแบบลูกเสือของนักเรียนชายชั้นประถม 4 – 6

- (1) สวมชุดลูกเสือสี kaki
- (2) สวมหมวกลูกเสือสี kaki พร้อมติดสัญลักษณ์หน้าเสือดำด้วยพลาสติกด้านข้างหมวก

- (3) บนเสือด้านขวาติดป้ายชื่อนักเรียนสีขาว ตัวอักษรสีน้ำเงิน
- (4) บนอกเสือด้านขวา เหนือป้ายชื่อนักเรียน ติดป้าย จง

เตรียมพร้อม

- (5) สวมผ้าพันคอสีแดงเลือดหมูของจังหวัดสกลนคร รวบด้วยวิกเกินไหล่สีทองที่เป็นสัญลักษณ์ลูกเสือ

- (6) สวมเข็มขัดสีน้ำตาล พร้อมหัวเข็มขัดลูกเสือสีทอง
- (7) สวมถุงเท้าสี kaki อ่อน รองเท้ามีเชือกสีน้ำตาลเข้ม

เครื่องแบบลูกเสือของนักเรียนหญิงชั้นประถม 4 – 6

- (1) สวมชุดเนตรนารีสีเขียว
- (2) สวมหมวกเนตรนารีสีเขียว พร้อมติดเข็มสัญลักษณ์เนตรนารีที่ด้านหน้าช่วงกลางหมวก

- (3) บนเสือด้านขวาติดป้ายชื่อนักเรียนสีขาว ตัวอักษรสีน้ำเงิน
- (4) บนอกเสือด้านขวา เหนือป้ายชื่อนักเรียน ติดป้าย จง

เตรียมพร้อม

- (5) สวมผ้าพันคอสีแดงเลือดหมูของจังหวัดสกลนคร รวบด้วยวิกเกินไหล่สีทองที่เป็นสัญลักษณ์เนตรนารี

- (6) สวมเข็มขัดสีน้ำตาล พร้อมหัวเข็มขัดสีทองสัญลักษณ์เนตรนารี
- (7) สวมถุงเท้าสีขาว รองเท้าหนังสีดำ เหมือนที่สวมใส่กับชุดนักเรียนปกติ

ปกติ

เครื่องแบบลูกเสือของนักเรียนชายระดับมัธยม 1 – 3

- (1) สวมชุดลูกเสือสีกากี
- (2) สวมหมวกลูกเสือทรงอ่อนสีเลือดหมู ติดสัญลักษณ์หน้าเสื้อ

ด้านข้างหมวก

- (3) บนไหล่ทั้งสองข้าง ติดอินทรีธนูสีเลือดหมู
- (4) บนเสื้อด้านขวาติดป้ายชื่อนักเรียนสีแดง ตัวอักษรสีทอง
- (5) บนอกเสื้อด้านขวา เหนือป้ายชื่อนักเรียน ติดป้าย มองไกล
- (6) บนแขนเสื้อด้านขวา มุมบน ติดป้ายชื่อโรงเรียน
- (7) สวมผ้าพันคอสีเลือดหมูจังหวัดสกลนคร รวบด้วยว๊อกเกินโลหะ

สีทองที่เป็นสัญลักษณ์ลูกเสือ

- (8) สวมเข็มขัดสีน้ำตาล พร้อมหัวเข็มขัดลูกเสือสีทอง
- (9) สวมถุงเท้าสีกากีอ่อน สวมพู่สีเลือดหมูที่หน้าแข้งบริเวณที่พับ

ขอบถุงเท้า

- (10) สวมรองเท้ามีเชือกสีน้ำตาลเข้ม

เครื่องแบบลูกเสือของนักเรียนหญิงระดับมัธยม 1 – 3

- (1) สวมชุดเนตรนารีสีเขียว
- (2) สวมหมวกเนตรนารีสีเขียว พร้อมติดเข็มสัญลักษณ์เนตรนารีที่

ด้านหน้าช่วงกลางหมวก

- (3) บนไหล่ทั้งสองข้าง ติดอินทรีธนูสีเลือดหมู
- (4) บนเสื้อด้านขวาติดป้ายชื่อ

นักเรียนสีแดง ตัวอักษรสีทอง

- (5) บนอกเสื้อด้านขวา เหนือป้ายชื่อนักเรียน ติดป้าย มองไกล
- (6) บนแขนเสื้อด้านขวา มุมบน ติดป้ายชื่อโรงเรียน
- (7) สวมผ้าพันคอสีเลือดหมูจังหวัดสกลนคร รวบด้วยว๊อกเกินโลหะ

สีทองที่เป็นสัญลักษณ์เนตรนารี

- (8) สวมเข็มขัดสีน้ำตาล พร้อมหัวเข็มขัดเนตรนารีสีทอง
- (9) สวมถุงเท้าสีกากีอ่อน สวมพู่สีเลือดหมูที่หน้าแข้งบริเวณที่พับ

ขอบถุงเท้า

(10) สวมถุงเท้าสีขาว รองเท้าหนังสีดำ เหมือนที่สวมใส่กับชุดนักเรียนปกติ

ชุดพลศึกษา

เสื้อสีเหลืองตราโรงเรียน

กางเกงวอร์มชายยาว สีดำ

รองเท้าผ้าใบสีน้ำตาลหรือสีขาว มีเชือกผูกไม่มีลวดลาย

ถุงเท้าสีขาวไม่มีลวดลาย

ชุดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

เสื้อเชิ้ต สีม่วง มีตราโรงเรียนที่ประเป่าหน้าอกด้านซ้าย

กางเกงวอร์มชายยาว สีดำ มีแถบสีม่วง

รองเท้าผ้าใบสีน้ำตาลหรือสีขาว มีเชือกผูกไม่มีลวดลาย

ถุงเท้าสีขาวไม่มีลวดลาย

ข้อ 7 ทรงผม

นักเรียน ชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ตัดทรงนักเรียน สั้นเกรียนรองศีรษะจนเห็นขาว ให้ด้านหน้าและด้านบนศีรษะ ยาวไม่เกิน 5 เซนติเมตร ห้ามแต่งทรงผมด้วยเครื่องสำอางใดๆ มาโรงเรียน นักเรียน หญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ตัดตรงธรรมดา ตัดสั้นเสมอระดับดั้งหู ด้านหลังยาวเสมอระดับต้นคอ ห้ามซอยผม-รีดผม ไม่ติดเครื่องประดับทรงผม ห้ามโกนกรรทำสีผมและแต่งทรงผมด้วยเครื่องสำอางใดๆ มาโรงเรียน

ข้อ 8 การแต่งกายประจำวัน ให้แต่งกาย ดังนี้

วันจันทร์ สวมชุดเครื่องแบบนักเรียน

วันอังคาร สวมชุดเครื่องแบบนักเรียน

วันพุธ สวมชุดเครื่องแบบลูกเสือ เนตรนารี

วันพฤหัสบดี สวมชุดพลศึกษา

วันศุกร์ สวมชุดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

ข้อ 9 นักเรียนผู้ใดไม่แต่งเครื่องแบบตามระเบียบนี้โรงเรียนจะพิจารณาลงโทษทางวินัยตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษาตามความเหมาะสม

2. แนวปฏิบัติ โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด ว่าด้วยเรื่องการตัดและเพิ่ม คะแนนความประพฤติ พ.ศ. 2556

เพื่อให้การควบคุมดูแลความประพฤติของนักเรียนดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย และมีประสิทธิภาพ มุ่งปลูกฝังให้นักเรียนเป็นผู้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ครู ผู้ปกครอง และชุมชน ร่วมมือกันพัฒนารูปแบบระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนให้มีหลักเกณฑ์ในการดำเนินงานอย่างเป็นขั้นตอนและสามารถปฏิบัติได้เป็นแนวเดียวกันอย่างมีประสิทธิภาพ จึงได้กำหนดแนวปฏิบัติเกี่ยวกับคะแนนความประพฤติของนักเรียน ดังนี้

1. ให้นักเรียนทุกคนมีคะแนนความประพฤติคนละ 100 คะแนน ในแต่ละระดับชั้น ตลอดปีการศึกษาในทุกระดับชั้น

2. สิทธิการตัดคะแนนความประพฤตินักเรียน ครู ทุกคนในโรงเรียน มีสิทธิ์ตัดคะแนนความประพฤติของนักเรียน ในกรณีที่นักเรียนทำผิดระเบียบวินัย หรือมีความประพฤติไม่เหมาะสมของการเป็นนักเรียน หากนักเรียนมีความประพฤติเรียบร้อยขึ้น หรือสร้างชื่อเสียงให้แก่โรงเรียน ให้อยู่ในดุลพินิจของคณะกรรมการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน

3. ประเภทความผิดที่จะพิจารณาตัดคะแนนความประพฤติ

3.1 ความผิดที่ต้องตัดคะแนนครั้งละ 3 คะแนน

3.1.1 มาโรงเรียนสาย

3.1.2 แต่งกายผิดระเบียบ

3.1.3 ผมผิดระเบียบ

3.1.4 ฝ่าฝืนคำตักเตือนของครู

3.1.5 หลบหนีชั่วโมงเรียน

3.1.6 รับประทานอาหารก่อนเวลา

3.1.7 เล่นหรือคุยในห้องเรียน

3.1.8 ไม่ส่งใบลาหยุดเรียน

3.1.9 หลบหนีการเข้าแถว

3.2 ความผิดที่ต้องตัดคะแนนครั้งละ 5 คะแนน

3.2.1 ออกนอกบริเวณโรงเรียนก่อนเวลา โดยไม่ได้รับอนุญาต

3.2.2 ชีต เขียนข้อความไม่สุภาพในที่ที่ไม่เหมาะสม

- 3.2.3 ใช้วาจาไม่สุภาพ
- 3.2.4 กลับบ้านหลังเวลา 17.30 น. โดยไม่มีครูดูแล
- 3.2.5 ขับขี่ยานพาหนะเสียงดังและนั่งเกิน 2 คน
- 3.2.6 ใส่ของมีค่า เครื่องประดับมาโรงเรียน
- 3.2.7 ชักนำหรือพาบุคคลภายนอกเข้ามาในบริเวณโรงเรียนในเวลาราชการโดยไม่มีเหตุอันควร
- 3.2.8 เจตนาไม่ปกปิดหรือปิดเป็นข้อเท็จจริงต่อผู้ปกครองครู อาจารย์ เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและผู้อื่น
- 3.3 ความผิดที่ต้องตัดคะแนนครั้งละ 10 คะแนน
 - 3.3.1 ไม่ร่วมกิจกรรมของโรงเรียน
 - 3.3.2 ทุจริตการสอบ
 - 3.3.3 เป็นผู้มีส่วนร่วมหรือสนับสนุนอันเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาท
 - 3.3.4 มีหนังสือ ภาพ สื่อลามกอนาจารไว้ในครอบครอง
 - 3.3.5 อื่นๆ
- 3.4 ความผิดที่ต้องตัดครั้งละ 30 คะแนน
 - 3.4.1 กระด้างกระเดื่องต่อครู
 - 3.4.2 สูบบุหรี่ หรือมีไว้ในครอบครอง
 - 3.4.3 ทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน และผู้อื่น
 - 3.4.4 เจตนาลักทรัพย์
 - 3.4.5 ทำร้ายร่างกายเพื่อนนักเรียน
 - 3.4.6 ปลอมลายเซ็น
- 3.5 ความผิดที่ต้องตัดคะแนนครั้งละ 40 คะแนน
 - 3.5.1 แสดงกิริยาก้าวร้าวอย่างรุนแรงหรือทำร้ายร่างกาย ครู อาจารย์ หรือบุคลากร โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด
 - 3.5.2 มีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในทางชู้สาว อันก่อให้เกิดความเสื่อมเสียกับการเป็นนักเรียน
 - 3.5.3 เสพสุราของมีนเมา
 - 3.5.4 กระทำการอันเป็นลามกอนาจาร

3.5.5 เป็นผู้ชวนชักนำให้เกิดการทะเลาะวิวาทระหว่าง
สถานศึกษา

3.5.6 ใช้อำนาจข่มขู่ กรรโชกทรัพย์ โดยใช้กำลังบังคับ

3.6 ความผิดที่ต้องตัดคะแนน 60 คะแนน

3.6.1 ขาดหรือเสพยาเสพติด

3.6.2 โจรกรรม

3.6.3 มีความผิดเมื่อต้องถูกลงโทษทางกฎหมาย

3.6.4 เล่นการพนันอันเป็นความผิดตามคดีอาญา

3.6.5 มั่วสุมกับบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคม

3.6.6 ประพฤติผิดหรือกระทำการใดๆ ที่ก่อให้เกิดความเสื่อม
เสียชื่อเสียงของโรงเรียน

3.6.7 เจตนาใช้อาวุธทำร้ายร่างกายผู้อื่น

3.6.8 เจตนาทำลายทรัพย์สินของโรงเรียนเสียหาย

4. แนวปฏิบัติในการทำโทษ และตัดคะแนนนักเรียน

4.1 การแก้ไขในเบื้องต้นในกรณีเป็นความผิดสถานเบาหรือเป็น

ความผิดครั้งแรก ครูทุกคนมีหน้าที่ตักเตือน อบรม ทำโทษ แล้วแต่กรณี หากเห็นว่า
นักเรียนสมควรได้รับโทษถึงถูกตัดคะแนนความประพฤติ ให้แจ้งต่อครูที่ปรึกษาของ
นักเรียนชั้นนั้นๆ เพื่อบันทึกพฤติกรรมและแจ้งให้กลุ่มระบบดูแลช่วยเหลือ เพื่อรายงานให้
ผู้ปกครองทราบต่อไป

4.2 เมื่อนักเรียนถูกตัดคะแนนถึง 20 คะแนน จะต้องได้รับโทษทำ
ทัณฑ์บนให้กลุ่มระบบดูแลช่วยเหลือ นักเรียนแจ้งผู้ปกครองมารับทราบปัญหาต่างๆ ของ
นักเรียนผู้นั้น

4.3 เมื่อนักเรียนถูกตัดคะแนนถึง 30 คะแนน จะต้องได้รับโทษทำ
กิจกรรม บำเพ็ญประโยชน์ และให้กลุ่มระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน เชิญผู้ปกครองมา
รับทราบพฤติกรรม

4.4 เมื่อนักเรียนถูกตัดคะแนนถึง 40 คะแนน จะต้องได้รับโทษทำ
ทัณฑ์บน/ ทำกิจกรรม และให้กลุ่มระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน เชิญผู้ปกครองมารับทราบ
พฤติกรรม

4.5 เมื่อนักเรียนถูกตัดคะแนนถึง 60 คะแนน จะต้องได้รับโทษพักการเรียน/ ควบคุมความประพฤติ และให้กลุ่มระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน เชิญผู้ปกครองมารับทราบพักการเรียน

4.6 เมื่อนักเรียนถูกตัดคะแนน 80 คะแนนขึ้นไป ให้อยู่ในดุลยพินิจของโรงเรียนจะพิจารณา โดยคณะกรรมการกลุ่มระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน และผู้บริหารโรงเรียนวินิจฉัยเป็นที่สิ้นสุด

5. เกณฑ์การให้คะแนนเพิ่มนักเรียนที่ประพฤติดี

5.1 เก็บเงินได้ ตั้งแต่ 1-100 บาท ให้ 5 คะแนน มากกว่า 100 บาท พิจารณาตามความเหมาะสม

5.2 เก็บสิ่งของมีค่า พิจารณาตามความเหมาะสม

5.3 ร่วมกิจกรรมของโรงเรียนที่นอกเหนือจากกิจกรรมตามหลักสูตร ให้ 10 คะแนน

5.4 ร่วมกิจกรรมอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อโรงเรียน / สังคม พิจารณาตามความเหมาะสม

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด เป็นโรงเรียนขยายโอกาส เปิดสอน 3 ระดับ คือ ก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา และมัธยมศึกษาตอนต้น มีผู้บริหาร 2 คน ข้าราชการครูสายงานการสอน 16 คน พนักงานราชการ 2 คน ครูอัตราจ้าง 2 คน นักการ 1 คน และนักเรียน 344 คน มีเขตบริการ 3 หมู่บ้าน ได้แก่ บ้านห้วยหินลาด บ้านคำเจริญ และบ้านห้วยแสง มุ่งประสงค์ให้ ผู้บริหาร ครู บุคลากร ชุมชน มีส่วนร่วมในการบริหารจัดการศึกษา และพัฒนากระบวนการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยในประเทศ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยในครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

ทรงศักดิ์ สารรัตน์ (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนากระบวนการเสริมสร้างระเบียบวินัยนักเรียน โรงเรียนหนองชนพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนม เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการศึกษาสภาพและปัญหาเกี่ยว

การพัฒนากระบวนการเสริมสร้างระเบียบวินัยนักเรียน โรงเรียนหนองชนพิทยาศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนม เขต 2 โดย การศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและการ สัมภาษณ์ พบว่า สภาพการดำเนินการงานเกี่ยวกับการกับกระบวนการส่งเสริมระเบียบ วินัยนักเรียน ยังไม่มีการพัฒนาเท่าที่ควร ปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่จากนักเรียน มีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมโดยเฉพาะในเรื่องของระเบียบวินัย การได้รับความร่วมมือจาก ผู้ปกครองมีบ้างไม่มากนัก ผู้ปกครองนักเรียนเห็นว่า นักเรียนในปกครองมีพฤติกรรมด้าน ความมีระเบียบวินัยในระดับควรปรับปรุง และเห็นว่า นักเรียนควรได้รับการพัฒนา พฤติกรรมในทุกๆ ด้าน 2) ผลการหาแนวทางการพัฒนากระบวนการเสริมสร้างระเบียบ วินัยนักเรียน โรงเรียนหนองชนพิทยาศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนม เขต 2 จำนวน 4 กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมที่ 1 การประชุมชี้แจงเพื่อสร้างความตระหนัก ความ เข้าใจในแนวทางดำเนินการวิจัยและเสนอสภาพปัจจุบันปัญหาข้อเสนอแนะแนวทางการ แก้ไข การศึกษาดูงานโรงเรียนต้นแบบ กิจกรรมที่ 2 ศึกษาเอกสารและประชุมระดม สมมติเพื่อสร้างองค์ความรู้ กิจกรรมที่ 3 ดำเนินการพัฒนาและส่งเสริมตามกิจกรรมและ โครงการที่กำหนดไว้ตามแผน ซึ่งได้แก่ กิจกรรมโฮมรูม กิจกรรมคัดเลือกนักเรียนดีเด่น การอบรมธรรมะ การเข้าค่ายคุณธรรม กิจกรรมเยี่ยมบ้าน และกิจกรรมการพัฒนาพื้นที่ บริการ กิจกรรมที่ 4 นิเทศติดตามผลและเก็บรวบรวมข้อมูล 3) ผลการติดตามและ ประเมินผลการพัฒนากระบวนการเสริมสร้างระเบียบวินัยนักเรียน โรงเรียนหนองชน พิทยาศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนม เขต 2 พบว่า จากการได้เข้าร่วม โครงการของนักเรียนทำให้พฤติกรรมการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของทางโรงเรียนด้าน ต่างๆ ดีขึ้นมาก ได้แก่ ด้านการแต่งกายที่ถูกต้องตามระเบียบของทางโรงเรียน และด้าน ความประพฤติของนักเรียน แสดงว่าโครงการพัฒนาส่งเสริมระเบียบวินัยนักเรียน ช่วยทำ ให้นักเรียนมีพฤติกรรมด้านระเบียบวินัยดีขึ้น

พัชรินทร์ จันทรดาประดิษฐ์ (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การ พัฒนา การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความสะอาด และการแต่งกาย โรงเรียน ที โอ เอ (เทศบาล 1 วัดคำสายทอง) สังกัดเทศบาลเมืองมุกดาหาร ผลการวิจัย พบว่า 1) สภาพการพัฒนาการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยด้านความสะอาด และ การแต่งกาย ก่อนการพัฒนาพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมไม่ร่วมมือกันรักษาความสะอาด ของอาคารสถานที่ นักเรียนที่เป็นเวรรักษาความสะอาดห้องเรียน บางคนไม่ปฏิบัติหน้าที่ ตามที่ได้รับมอบหมาย เกิดปัญหาทำให้ห้องเรียนสกปรกไม่น่าอยู่น่าเรียน นักเรียนที่ได้

รับผิดชอบในการรักษาความสะอาดเขตบริเวณพื้นที่รับผิดชอบเลยต่อหน้าที่ ส่วนการรักษาความสะอาดของร่างกายยังไม่น่าเป็นที่พอใจ สภาพด้านการแต่งกายนักเรียนมีพฤติกรรมแต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน เช่น การสวมเสื้อที่ไม่ปกปิดตัวเอง อักษรย่อของโรงเรียน สวมรองเท้า ถูเท้าไม่ถูกระเบียบ ไว้ผมยาว สวมเครื่องประดับมาโรงเรียนเกิดปัญหาทำให้นักเรียนคนอื่นๆ เลียนแบบการแต่งกายที่ไม่ถูกต้อง ในส่วนครูประจำชั้นยังขาดความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยนักเรียนที่เป็นระบบ

2) การพัฒนาการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความสะอาดและการแต่งกาย โรงเรียน ที่ โอ เอ วิทยา (เทศบาล 1 วัดคำสายทอง) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยได้ทำการวิเคราะห์ปัญหาทั้ง 2 ด้านโดยได้กำหนดแนวทางการพัฒนาวินัยนักเรียนโดย 1) การประชุมแบบมีส่วนร่วม จากคณะครู ผู้ปกครองและชุมชน ร่วมกำหนดแนวทางในการพัฒนาการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความสะอาดและการแต่งกาย คือ กิจกรรมตาวิเศษเพื่อพัฒนาวินัยด้านความสะอาด กิจกรรมการแต่งกายถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน เพื่อพัฒนาวินัยด้านการแต่งกาย 2) การศึกษาดูงานโดยไปศึกษาโรงเรียนที่เป็นตัวอย่างด้านวินัย คือ โรงเรียนเซนต์ยอแซฟมุกดาหาร 3) การพัฒนาตามขั้นตอนการพัฒนาการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยด้านความสะอาด และการแต่งกายโดยมี 2 กิจกรรม คือ กิจกรรมตาวิเศษและกิจกรรมแต่งการถูกต้องตามระเบียบและข้อบังคับของโรงเรียน 3) การติดตามและประเมินผลการพัฒนาการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความสะอาดและการแต่งกายโรงเรียน ที่ โอ เอ วิทยา (เทศบาล 1 วัดคำสายทอง) พบว่า ครูประจำชั้นทุกคนมีความรู้ความเข้าใจ และได้แนวทางการพัฒนาสามารถพัฒนาการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความสะอาดและการแต่งกายได้อย่างต่อเนื่อง และเป็นระบบมากขึ้น นักเรียนมีวินัยและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในทางที่ดีขึ้น คือ มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่ในการรักษาความสะอาดบริเวณอาคารสถานที่ และรักษาความสะอาดร่างกายเพิ่มมากขึ้น แต่งกายถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับของทางโรงเรียนมากขึ้น กิจกรรมคนดีศรี ที่ โอ เอ สามารถกระตุ้นให้นักเรียนแต่งกายได้ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียนปรากฏผลเป็นที่น่าพอใจ

เพชรยูภา สุริยะกาญจน์ (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โรงเรียนดงเย็นพิทยาคาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุดรธานี เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพและ

ปัญหาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โรงเรียนดงเย็นพิทยาคาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวครธานี เขต 3 พบว่า 1) การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนขาดการประสานกับผู้ปกครองคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน 2) การจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนขาดการต่อเนื่องและไม่บรรลุตามประสงค์ 3) ครูไม่ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีและไม่ให้ความสำคัญต่อการเสริมสร้างวินัยด้านการแต่งกาย 4) ขาดบทลงโทษที่ชัดเจนสำหรับนักเรียนแต่งกายไม่ถูกระเบียบของทางโรงเรียน 2) แนวทางการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนประกอบด้วย 4 กิจกรรม ดังนี้ 1) กิจกรรมไฮ้มรุม 2) กิจกรรมประกวดการแต่งกาย 3) กิจกรรมอบรมเรื่องวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ทุกวันศุกร์ 4) กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตูโรงเรียน 3) จากการติดตามและประเมินผลการพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยใช้กิจกรรมทั้ง 4 กิจกรรม พบว่า 3.1) ทรงผม นักเรียนมีทรงผมถูกต้องตามระเบียบ คือชายจะตัดสั้นแบบลองทรงสูง ลองหวี ไม่ไว้หนวดเครา ไม่ใส่น้ำมันหรือสิ่งอื่นๆ เพื่อตกแต่งทรงผม และนักเรียนหญิงมองเห็นดิ่งหลุดลอด ไม่ยาวเกินต้นคอ ไม่ตัด ไม่ซอย 3.2) การแต่งกาย นักเรียนแต่งกายชุดเครื่องแบบได้ถูกต้องตามระเบียบประจำวันที่กำหนด 3.3) การสวมถุงเท้า รองเท้า นักเรียนจะสวมถุงเท้าได้ถูกต้อง คือ นักเรียนชายจะสวมรองเท้าผ้าใบสีดำ ถุงเท้าสีขาว เวลาสวมจะอยู่ประมาณครึ่งแข้ง ไม่ต้องพับ และนักเรียนหญิงสวมรองเท้าแบบหุ้มส้น หุ้มปลายเท้า ส้นสูงไม่เกิน 3 เซนติเมตร ถุงเท้าสีขาวพับปลาย จากการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในการทำกิจกรรมยังพบว่า นักเรียนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการทำกิจกรรมจนเกิดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านการแต่งกายและได้รับคำยกย่องชมเชยจากกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้ปกครองและบุคคลภายนอก

ภรติชา เริมรัมย์ (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาการส่งเสริมวินัยนักเรียน โรงเรียนเจริญศิลป์ศึกษา “โพธิ์คำอนุสรณ์” สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศกนคร เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพ และปัญหาการส่งเสริมวินัยนักเรียน โรงเรียนเจริญศิลป์ศึกษา “โพธิ์คำอนุสรณ์” พบว่า 1) การส่งเสริมวินัยนักเรียนขาดการประสานกับผู้ปกครองนักเรียน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และชุมชน 2) มีการยึดหยุ่นตามสถานการณ์มากขาดความสม่ำเสมอ และความเข้มแข็ง 3) สภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนและชุมชนไม่เหมาะสมและไม่เอื้อต่อการส่งเสริมวินัยนักเรียน 4) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่ช่วย

ส่งเสริมและมุ่งเน้น วินัยนักเรียน มีการอนุโลมมาก รวมทั้งการวัดและประเมินผลการเรียน
 ยังขาดระเบียบอย่างเคร่งครัด 5) การจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมวินัยนักเรียนขาดความ
 ต่อเนื่อง และไม่บรรลุตามเป้าหมาย และ 6) ครูไม่ปฏิบัติตามเป็นแบบอย่างที่ดี 2) แนว
 ทางการส่งเสริมวินัยนักเรียนที่เหมาะสมกับบริบทของโรงเรียนเจริญศิลป์ศึกษา “โพธิ์คำ
 อุนสรณ์” ประกอบด้วยการวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมวินัยนักเรียน การ
 สัมภาษณ์ และการประชุมโดยใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม 4 ขั้นตอน คือ
 1) ขั้นวางแผน 2) ขั้นปฏิบัติการตามแผน 3) ขั้นสังเกต 4) ขั้นสะท้อนผล เพื่อกำหนด
 เป็นแนวทางการส่งเสริมวินัยนักเรียน ดังนี้ 1) จัดระบบการดำเนินงานโดยผู้ปกครอง
 นักเรียน และชุมชนร่วมกัน กำหนดระบบ กฎ ระเบียบ ข้อบังคับเป็นแนวปฏิบัติ และ
 บทลงโทษ และจัดทำเป็นระบบข้อมูลสารสนเทศที่ชัดเจนโดยใช้ระเบียบกระทรวง
 ศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษพุทธศักราช 2548 ฉบับแก้ไขพุทธศักราช 2550 2) ให้
 ผู้ปกครองนักเรียน ดูแลพฤติกรรมอย่างใกล้ชิด และเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่ทางโรงเรียน
 จัดขึ้นทุกครั้ง 3) จัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมวินัยนักเรียน ครูปรับเปลี่ยน
 พฤติกรรมการสอน วิธีสอน และเน้นการเสริมแรงให้กำลังใจนักเรียน 4) จัดกิจกรรม
 ส่งเสริมวินัยนักเรียน ประกอบด้วยกิจกรรมกีฬา กิจกรรมการอบรมหน้าเสาธง กิจกรรม
 อบรมคุณธรรม อบรมความรู้เกี่ยวกับวินัยให้นักเรียน 5) จัดสภาพให้โรงเรียนร่มรื่น
 ปลอดภัย ปรับปรุงสถานที่ให้บริการอาหารกลางวัน และสหกรณ์ในโรงเรียนให้เหมาะสม
 6) ครูเป็นแบบอย่างในการส่งเสริมวินัยนักเรียน โดยการเลิกเสพสิ่งเสพติดของมีเมาและ
 เล่นการพนันให้นักเรียนเอาอย่าง 3) ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานส่งเสริมวินัย
 นักเรียนโรงเรียนเจริญศิลป์ศึกษา “โพธิ์คำอุนสรณ์” โดยการใช้แบบสอบถามและการ
 สัมภาษณ์ พบว่า ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีความพึงพอใจต่อการปฏิบัติการส่งเสริมวินัย
 นักเรียน อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน โดย
 ด้านการมีระบบสารสนเทศข้อมูลเกี่ยวกับดำเนินงานส่งเสริมวินัยนักเรียนที่ชัดเจนเป็นค่าที่
 มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ผลที่เกิดจากการพัฒนานักเรียนโดยการดำเนินงานตามขั้นตอนที่กล่าว
 มาทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียตอบสนองต่อการทำงาน
 ส่งเสริมวินัยนักเรียน ของโรงเรียน เจริญศิลป์ศึกษา “โพธิ์คำอุนสรณ์” คือ 1) ด้านตัว
 นักเรียน จำนวนนักเรียนที่ขาดเรียน หนีเรียน สูบบุหรี่ และแต่งกายไม่เรียบร้อยลดลง
 นักเรียนชอบมาโรงเรียนใฝ่รู้ใฝ่เรียน ชอบเล่นกีฬา และสามารถควบคุมตัวเองให้อยู่ใน
 กฎระเบียบ ได้ดีขึ้น 2) ผู้ปกครองนักเรียน เอาใจใส่ดูแลบุตรหลานของตนเอง มากกว่าแต่

ก่อน เข้ามาประสานกับครูทางโรงเรียนตีมากขึ้น ให้ความร่วมมือและเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น 3) ครูเปลี่ยนพฤติกรรมจัดการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญมากขึ้น การประสานขอความร่วมมือจากผู้ปกครองอย่างใกล้ชิดกว่าที่ผ่านมา 4) คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และผู้นำชุมชน มีความสนใจ และคิดที่จะมาช่วยเหลือโรงเรียนมากขึ้น มองเห็นเรื่องวินัยนักเรียนเป็นเรื่องที่เป็นปัญหาร่วมกันทั้งหมดบ้าน

เอมอร มิกราช (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนบ้านเหล่าบ้านถ่อน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพ ปัญหาและความต้องการของการดำเนินการเพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนบ้านเหล่าบ้านถ่อน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 3 พบว่านักเรียนยังขาดความมีวินัยในตนเอง ขาดความรับผิดชอบ มีพฤติกรรมก้าวร้าว การเข้าร่วมกิจกรรมต้องให้ครูกำกับดูแลอยู่เสมอ และนักเรียนบางส่วนยังมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ โรงเรียนมีความต้องการให้ครูเอาใจใส่ดูแลเกี่ยวกับการรักษาความสะอาดร่างกายของนักเรียน และการแต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบที่ทางโรงเรียนกำหนด 2) การวางแผนและกระบวนการปฏิบัติการพัฒนาระเบียบวินัยของนักเรียนประกอบด้วย การวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาระเบียบวินัยด้านการแต่งกาย และการรักษาความสะอาดร่างกายของนักเรียน การสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียน คณะครู การศึกษาดูงานโรงเรียนที่ได้รับการคัดเลือกเป็นโรงเรียนคุณธรรมชั้นนำ และการประชุมคณะครูทั้งโรงเรียน เพื่อพัฒนาความมีระเบียบวินัยของนักเรียน โดยใช้การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม 4 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นวางแผนพัฒนา 2) ขั้นดำเนินการพัฒนา 3) ขั้นสังเกตการณ์ 4) ขั้นสะท้อนผลการพัฒนา กระบวนการพัฒนาระเบียบวินัยของนักเรียนโรงเรียนบ้านเหล่าบ้านถ่อน มีดังนี้ 1) การพัฒนาระเบียบวินัยด้านการแต่งกาย ประกอบด้วย กิจกรรมสัปดาห์ส่งเสริมการแต่งกาย ถูกต้องตามระเบียบ กิจกรรมอบรมคุณธรรม จริยธรรมทุกวันศุกร์ กิจกรรมนักเรียนตัวอย่าง กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตูโรงเรียน 2) การพัฒนาระเบียบวินัยด้านการรักษาความสะอาดร่างกาย ประกอบด้วย กิจกรรมตรวจความสะอาดร่างกาย กิจกรรมการประกวดนักเรียนตัวอย่างร่างกายสะอาด 3) การติดตามและประเมินผลการพัฒนาระเบียบวินัยของนักเรียน จากการพัฒนาระเบียบวินัยด้านการแต่งกายและการรักษาความสะอาดร่างกายของนักเรียน จากการพัฒนาระเบียบวินัยด้านการแต่งกายและการรักษาความสะอาดร่างกายของนักเรียนโรงเรียนบ้านเหล่าบ้านถ่อน ซึ่งได้วางระบบติดตามและ

ประเมินผลการพัฒนา โดยการใช้แบบสังเกตพฤติกรรมแบบสัมภาษณ์ผู้ร่วมวิจัยและผู้ที่เกี่ยวข้อง แบบสอบถามเพื่อประเมินพฤติกรรมด้านระเบียบวินัยของนักเรียนโดยครูประจำชั้น และแบบสอบถามเพื่อประเมินพฤติกรรมด้านการแต่งกายและการรักษาความสะอาดร่างกายของนักเรียน พบว่า พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนก่อนการพัฒนา พบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ระเบียบวินัยด้านการแต่งกาย และด้านการรักษาความสะอาดร่างกาย อยู่ในระดับน้อยทุกด้าน ภายหลังการพัฒนาพบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีร้อยละความก้าวหน้าเฉลี่ย 50.00 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าระเบียบวินัยด้านการแต่งกาย และด้านการรักษาความสะอาดร่างกายอยู่ในระดับมาก ผลจากการจัดกิจกรรมพัฒนาระเบียบวินัยของนักเรียนตามขั้นตอนต่างๆ ทำให้นักเรียนซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายเกิดการพัฒนาด้านการแต่งกาย และรักษาความสะอาดของร่างกายเพิ่มมากขึ้น

ณัฐนิชา สมฤาแสง (2554 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างระเบียบวินัยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านดอนชัยวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 2 ผลการวิจัยพบว่า 1) ผลการศึกษาสภาพและปัญหาการมีระเบียบวินัยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านดอนชัยวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 2 โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยผู้อำนวยการโรงเรียน ครูที่ปรึกษา ผู้ปกครอง คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และนักเรียน ผลจากการสัมภาษณ์ ซึ่งนำเสนอเป็น 2 ประเด็นคือ 1) สภาพของการมีระเบียบวินัยนักเรียน ผู้เกี่ยวข้องเห็นว่านักเรียนยังไม่มีระเบียบวินัยเท่าที่ควร โดยเฉพาะที่เห็นชัดเจนในการแต่งกายที่ยังไม่ถูกระเบียบ การนำเสื้อออกนอกกางเกง การไม่สวมรองเท้านักเรียน มาโรงเรียน การสวมใส่เครื่องประดับมาโรงเรียน เช่น ต่างหู สร้อยคอ การไม่เข้าแถวหน้าเสาธง การไม่เข้าเรียนตรงเวลา การไม่รับผิดชอบในการทำงานการไม่ช่วยเพื่อนทำความสะอาดในเวรประจำวัน การไม่รับผิดชอบในการส่งงาน 2) ปัญหาเกิดจากการที่ไม่มีระเบียบข้อบังคับที่ชัดเจนให้กับนักเรียน การเรียกร้องความสนใจ การเรียนแบบเพื่อน การไม่เห็นความสำคัญของการมีระเบียบวินัย การไม่ตระหนักเห็นความสำคัญของการรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง ผู้ปกครองขาดการเอาใจใส่ดูแลบุตรหลานอย่างใกล้ชิด ครูขาดการดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ขาดการแรงจูงใจในการปฏิบัติตนให้ถูกระเบียบของโรงเรียน 2) ผลการหาแนวทางการเสริมสร้างระเบียบวินัยของนักเรียน

ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านดอนชัยวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 2 ได้มีการประชุมร่วมกันหาแนวทางในการพัฒนา อย่างที่ดีมีประสิทธิภาพ และควรให้บุคลากรไปศึกษาดูงานโรงเรียนที่จัดกิจกรรมการ ส่งเสริมด้านระเบียบวินัยด้านการแต่งกาย การตรงต่อเวลา และความรับผิดชอบต่อหน้าที่ ของนักเรียนเป็นที่ยอมรับแล้วนำมาเป็นแนวทางในการเสริมสร้างมาปรับใช้ ได้มีการกำหนด แนวทางและการวางแผนการดำเนินการเสริมสร้างระเบียบวินัยของนักเรียน ที่ได้จากการ สัมภาษณ์ผู้ร่วมวิจัยและกลุ่มเป้าหมาย ได้เสนอโครงการเสริมสร้างระเบียบวินัยโดยมี กิจกรรม ดังนี้ 1) กิจกรรมสัปดาห์เสริมสร้างระเบียบวินัยนักเรียน 2) กิจกรรมการอบรม คุณธรรมและจริยธรรมทุกวันศุกร์ 3) กิจกรรมเข้าค่ายอบรมคุณธรรมจริยธรรม เสริมสร้างระเบียบวินัย 4) กิจกรรมคนดีศรีดอนชัย 3) ผลการติดตามและประเมินผล การเสริมสร้างระเบียบวินัยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านดอนชัย วิทยา สังกัดสำนักงานศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 2 จากการดำเนินโครงการ เสริมสร้างระเบียบวินัยซึ่งมีกิจกรรมย่อย 4 กิจกรรม คือ กิจกรรมสัปดาห์เสริมสร้าง ระเบียบวินัยของนักเรียน กิจกรรมอบรมคุณธรรมจริยธรรมในวันศุกร์ กิจกรรมเข้าค่าย คุณธรรมจริยธรรมเสริมสร้างระเบียบวินัย กิจกรรมคนดีศรีดอนชัย พบว่ากลุ่มเป้าหมาย มีพฤติกรรมด้านการรักษาระเบียบวินัย ด้านการแต่งกาย การตรงต่อเวลา และความ รับผิดชอบต่อหน้าที่ หลังการเสริมสร้างระเบียบวินัยสูงกว่าก่อนการเสริมสร้างระเบียบ วินัย

สมบูรณ์ อรรถอุดม (2556 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาวินัย นักเรียนด้านการแต่งกายและการรักษาความสะอาด โรงเรียนหนองจระเข้เรืองศิลป์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประกศศึกษาภพสินธุ์ เขต 3 ผลการวิจัยพบว่า การสำรวจ สภาพปัญหาวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย และการรักษาความสะอาดของนักเรียนก่อน ดำเนินการพัฒนาวินัยนักเรียนโรงเรียนหนองจระเข้เรืองศิลป์มีพฤติกรรมที่เกี่ยวกับการ แต่งกาย และการรักษาความสะอาด คือ นักเรียนมักจะปล่อยเสื้อลอยชายออกนอก กางเกง นักเรียนไว้ผมยาวเกินระเบียบที่โรงเรียนกำหนด การสวมใส่รองเท้าเหยียบส้นหรือ รองเท้าแตะ มาโรงเรียน และนักเรียนสวมชุดกีฬามาเรียนในวันที่ไม่มีชั่วโมงเรียนพลศึกษา การไม่รักษาความสะอาดของเสื้อผ้า การไม่รักษาความสะอาดของผม การไม่ดูแลรักษา ความสะอาดฟัน และการไม่รักษาความสะอาดของเล็บมือ เล็บเท้า ส่วนปัญหาพฤติกรรม ที่นักเรียนแสดงออกด้านการรักษาความสะอาดบริเวณโรงเรียน คือ การไม่ช่วยกันปรับปรุง

สภาพแวดล้อมของบริเวณที่ได้รับมอบหมายการขีดเขียนโต๊ะเก้าอี้ ฝาผนังอาคารและห้อง
ส้วม และการไม่ช่วยเหลือนักเรียนเก็บขยะทันทีเมื่อพบเห็นของตกหล่นตามบริเวณโรงเรียน
การไม่รู้จักรักษาความสะอาดบริเวณโรงเรียน ห้องเรียน และการไม่ตกแต่งเพื่อนเมื่อพบ
พฤติกรรมไม่เหมาะสมเกี่ยวกับการรักษาความสะอาดของสภาพแวดล้อม เป็นต้น และ
หลังจากที่ผู้วิจัยร่วมกับกลุ่มผู้วิจัย ได้ดำเนินการจัดกิจกรรมพัฒนาวินัยนักเรียนด้านการ
แต่งกาย และการรักษาความสะอาด โดยใช้กลยุทธ์กิจกรรมตรวจเครื่องแต่งกายหน้าเสา
ธงให้ถูกต้องตามระเบียบกิจกรรมการสอดส่องตรวจ กิจกรรมการเยี่ยมบ้าน กิจกรรม
นักเรียนต้นแบบ กิจกรรมพ่อครู แม่ครู และ ผู้ปกครองเครือข่าย และกิจกรรมป่งเขตรักษา
ความสะอาด ผู้วิจัยได้ประเมินพฤติกรรม ของนักเรียนด้านการแต่งกายและการรักษา
ความสะอาด โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก

สิริกร ไชยราช (2556 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การวิจัยเชิงปฏิบัติการ
แบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างวินัยนักเรียน โรงเรียนวังยางวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22 ผลการวิจัยพบว่า 1) สภาพ และปัญหา เกี่ยวกับวินัย
นักเรียน โรงเรียนวังยางวิทยา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22 พบว่า
1.1) สภาพเกี่ยวกับวินัยนักเรียน นักเรียนส่วนหนึ่งมีความพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในด้าน
วินัยที่บกพร่องชัดเจน ได้แก่ 1) ด้านการแต่งกายไม่ถูกต้องตามกฎ ระเบียบและข้อบังคับ
ของโรงเรียน 2) ด้านการตรงต่อเวลา การมาโรงเรียน / การเข้าเรียน / การส่งงาน และ
การแก้ไขงานไม่เสร็จตามกำหนดเวลา 3) ด้านการเข้าแถว ไม่เป็นระเบียบทำให้การ
ประกอบกิจกรรมต่างๆ มีความล่าช้า 4) ด้านการแสดงความเคารพ ขาดความอ่อนน้อม
ถ่อมตน ไม่มีสัมมาคารวะ และ 5) ด้านการรักษาความสะอาด ไม่รวมมือรักษาความ
สะอาดเขตพื้นที่บริเวณรับผิดชอบและทิ้งขยะไม่ถูกที่ และ 1.2) ปัญหาเกี่ยวกับวินัย
นักเรียนได้แก่ 1) ปัจจัยด้านโรงเรียน การดำเนินงานด้านวินัยนักเรียนยังขาดความร่วมมือ
จากบุคลากรในโรงเรียนอย่างจริงจัง ครูที่รับผิดชอบยังไม่มียุทธศาสตร์เสริมสร้างวินัย
นักเรียน ที่ใช้ในการดำเนินงานเป็นแนวทางเดียวกัน และการปฏิบัติงานด้านวินัยยังขาด
ความเชื่อมโยงการมีส่วนร่วมระหว่างโรงเรียนกับชุมชน 2) ปัจจัยทางครอบครัว ฐานะ
เศรษฐกิจครอบครัวไม่ค่อยดี ผู้ปกครองต้องไปทำงานต่างจังหวัด ทำให้ไม่ได้ดูแลเอาใจใส่
ลูกเท่าที่ควร 3) ปัจจัยด้านนักเรียน ไม่ตระหนักเห็นความสำคัญของการมีวินัยขาด
แรงจูงใจในการปฏิบัติตนให้ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน 2) แนวทางการเสริมสร้าง
วินัยนักเรียน โรงเรียนวังยางวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22

ประกอบด้วย 1) การประชุมแบบมีส่วนร่วม 2) กิจกรรมเสริมสร้างวินัยนักเรียน ได้แก่ 2.1) กิจกรรมสัปดาห์เสริมสร้างวินัยนักเรียน 2.2) กิจกรรมอบรมคุณธรรม จริยธรรมทุกวันศุกร์ 2.3) กิจกรรมเข้าค่ายอบรมคุณธรรมจริยธรรมเสริมสร้างวินัย 2.4) กิจกรรมคนดีศรีวังยาง และ 3) การนิเทศภายในแบบการประชุมนิเทศ เพื่อเสริมสร้างวินัยนักเรียนที่มีพฤติกรรมกระทำผิดวินัยของโรงเรียน จำนวน 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านการตรงต่อเวลา ด้านการเข้าแถว ด้านการแสดงความเคารพ และด้านการรักษาความสะอาด 3) ผลการติดตามการเสริมสร้างวินัยนักเรียน โรงเรียนวังยางวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22 พบว่า จากการดำเนินงานตามแนวทางการเสริมสร้างวินัยนักเรียน ช่วยทำให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ด้านวินัยดีขึ้นมาก จากผลหลังการเสริมสร้างวินัยนักเรียนสูงกว่าก่อนการเสริมสร้างวินัยนักเรียน

2. งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยต่างประเทศ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยในครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

แม็กคาว์ (McCaw. 2000 : 2354-A) ได้ศึกษาสถาบันที่มีพฤติกรรมซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งของการริเริ่มทางพฤติกรรมของรัฐไอโอวาที่ศึกษาความต้องการของนักเรียนด้านสังคม อารมณ์ และพฤติกรรม ทั้งนี้เพื่อให้ทราบกระบวนการและการรับรู้วิธีการศึกษา เลือกโรงเรียนมาศึกษาและรับการพัฒนาคณะครูโรงเรียน จำนวน 6 โรงเรียน เวลานานกว่า 2 ปี เพื่อช่วยคณะครูพัฒนาสิ่งต่างๆ ดังกล่าวในนักเรียน การเก็บรวบรวมข้อมูล การสัมภาษณ์ การสังเกต และการสำรวจ ผลการศึกษาพบว่า มีการนำกลยุทธ์การสอนที่สนับสนุนสภาพสังคม เช่น โปรแกรมทักษะทางสังคมไปใช้ได้ให้นิยามความคาดหวังทางพฤติกรรม และได้ปรับปรุงการบังคับใช้อย่างสม่ำเสมอ การรับรู้ของผู้ปกครองและนักเรียนเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงเป็นไปในทางบวก เช่น นักเรียนรับรู้การเปลี่ยนแปลงมากที่สุดในด้านการปฏิบัติต่อกันและกันด้วยความเคารพ และผู้ปกครองตั้งข้อสังเกตว่า บุตรของตนกำลังเรียนรู้พฤติกรรม และทักษะทางสังคมในโรงเรียน ซึ่งในอนาคตจะช่วยพวกตนได้ โดยสรุปการริเริ่มปฏิบัติทั้งโรงเรียนนั้น ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านความเชื่อ ด้านวิธีการสอน และด้านวินัยในโรงเรียน ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการนำกระบวนการไปใช้ ได้แก่ คุณลักษณะของการเปลี่ยนแปลง เช่น ความต้องการและความชัดเจน ลักษณะของท้องถิ่น และปัจจัยภายนอก แนวคิดสำคัญจากผลการศึกษาครั้งนี้มี 2 ประการ คือผู้ระรานแบบเรื้อรังและการสรุปกว้างๆ เกี่ยวกับทักษะทางสังคม การรับรู้โดยรวมของคณะครู ผู้ปกครองและ

นักเรียน ได้แก่ ความพยายามของโรงเรียนนี้ส่งผลกระทบทางบวกต่อบรรยากาศของโรงเรียน ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน พฤติกรรมของครูและพฤติกรรมของนักเรียน

เอ็นซิสโซ (Enciso. 2001 : 56) ได้ศึกษาการรับรู้เกี่ยวกับวินัยนักเรียนอันเป็นการศึกษาทัศนะของนักเรียนและครูในโรงเรียน โดยศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนหนึ่ง ซึ่งมีนักเรียนประมาณ 1,700 คน และครู 69 คน พฤติกรรมทางวินัยของนักเรียนที่ศึกษา ได้แก่ การกระทำที่ไม่เหมาะสม และคำพูดที่นักเรียนคนหนึ่งแสดงออกที่ทำให้สภาพแวดล้อมการเรียนรู้เสียหาย สำหรับประชากรนักเรียนโดยทั่วไปวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกล่าวว่า แนวความคิดที่ผิดเกี่ยวกับวิธีการที่ครูกล่าวถึงปัญหาวินัยของนักเรียน และครูไม่รู้สึกรู้สึกว่าการปฏิบัติทางวินัยใดๆ มีประสิทธิผลในการป้องกันหรือเปลี่ยนพฤติกรรม ที่ไม่เหมาะสม ครูรู้สึกว่าครูเป็นเหตุผลแรกสำหรับนโยบายวินัยที่ประสบความสำเร็จ ซึ่งขึ้นอยู่กับประสิทธิผลของการจัดการชั้นเรียนของครู ส่วนนักเรียนเชื่อว่าผู้ปกครองเป็นส่วนสำคัญที่สุดของกระบวนการมีวินัย

บอล เดอร์สัน (Balderson. 2004 : 746) ได้ศึกษาผลกระทบของการใช้รูปแบบ ซึ่งส่งเสริมด้านการมีความรับผิดชอบต่อตนเองที่มีพฤติกรรมในด้านการละเลยต่อหน้าที่และพฤติกรรมด้านเข้าสังคมในทางบวกของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ผู้วิจัยสร้างรูปแบบซึ่งส่งเสริมด้านการมีความรับผิดชอบต่อตนเองขึ้นมา เพื่อลดพฤติกรรมด้านการเข้าสังคมในทางบวกของเด็กและเยาวชนเหล่านั้น ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มนักเรียนที่ทดลองใช้รูปแบบซึ่งส่งเสริมด้านการมีความรับผิดชอบต่อตนเองเป็นกลุ่มที่แสดงผลสัมฤทธิ์ทางการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมดังกล่าวทั้งหมดไปในทิศทางที่ปรารถนา แต่ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นคือ ยังพบว่าผลกระทบต่อพฤติกรรมที่มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น เช่น พฤติกรรมด้านการเข้าสังคมในทางบวก และพฤติกรรมด้านการแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างนักเรียน

มาซซารา (Massare. 2004 : 3151 – A) ได้ศึกษาพฤติกรรมนักเรียนเกี่ยวกับระเบียบว่าด้วยเครื่องแต่งกายของนักเรียน ผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง ในการสวมเครื่องแบบนักเรียน จากการศึกษาเอกสารสำคัญเกี่ยวกับนักเรียนในด้านวินัย การเข้าเรียน และตามนโยบายเครื่องแบบโรงเรียน จากแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามแบบของลิเคิร์ต (Likert) สัมภาษณ์ผู้บริหาร จำนวน 133 คน ครู และผู้ปกครองจำนวน 1,336 คน กลุ่มเป้าหมาย 3 กลุ่ม คือ ผู้บริหาร ครู และผู้ปกครอง พบว่า โดยภาพรวมโรงเรียนที่ทำการศึกษาที่มึนโยบายเกี่ยวกับระเบียบว่าด้วยเครื่องแต่งกาย หลังจากได้นำ

นโยบายเครื่องแบบโรงเรียนไปใช้ ทำให้เกิดด้านการทำร้ายร่างกาย การทะเลาะวิวาท ไม่เคารพเพื่อน และการลั้่นพักการเรียนลดลง และการสำรวจพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นด้วยอย่างยิ่ง และสนับสนุนให้นักเรียนใช้เครื่องแบบโรงเรียน ผู้บริหารโรงเรียน และครูสนับสนุนและรับรองคุณภาพ สำหรับเครื่องแบบโรงเรียน จากกลุ่มตัวอย่าง 3 กลุ่ม เห็นว่าพฤติกรรมที่ปรับปรุงดีขึ้นเท่าที่เป็นไปได้ การศึกษาโรงเรียนทั้ง 3 โรงเรียนในรัฐนิวเจอร์ซีย์ เป็นรูปแบบการศึกษาที่สามารถใช้แทนได้จากกลุ่มโรงเรียนกลุ่มหนึ่ง เพื่อกำหนดผลกระทบของนโยบายเครื่องแบบโรงเรียนที่ผลกระทบต่อนักเรียนของกลุ่มโรงเรียนนั้น

จากการศึกษาเอกสารและผลงานวิจัยในประเทศและงานวิจัยต่างประเทศ ได้ทำให้ทราบว่า จากการที่นักเรียนแต่งกายไม่เรียบร้อย เอาเสื้อออกนอกกางเกง ไม่สวมถุงเท้าใส่รองเท้าไม่ถูกระเบียบ เขี่ยบสนรองเท้า สวมใส่เครื่องประดับ ไว้ผมยาว ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน โดยปัญหาเกี่ยวกับความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนนั้น มีผลมาจากการที่ไม่มีระเบียบข้อบังคับที่ชัดเจนของโรงเรียน ครูไม่เข้มงวดดูแลนักเรียนอย่างจริงจังและสม่ำเสมอ นักเรียนไม่ตระหนักเห็นความสำคัญในเรื่องวินัยการแต่งกายของตนเอง ผู้ปกครองขาดการเอาใจใส่ดูแลบุตรหลานอย่างใกล้ชิด ขาดการประสานงานกันระหว่างชุมชนกับโรงเรียน โรงเรียนเป็นสถานที่สำคัญที่จะต้องปลูกฝังความมีระเบียบวินัย คุณธรรมจริยธรรมอันดีงามให้กับนักเรียน จึงต้องมีการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่าย จากผู้ปกครอง ชุมชน คณะครู และผู้บริหารโดยจะต้องใช้กิจกรรมที่หลากหลายและดำเนินการอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 โดยใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research: PAR) ผู้วิจัยกำหนดวิธีดำเนินการวิจัยตามลำดับดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. ขั้นตอนดำเนินการวิจัย
3. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเลือกกลุ่มเป้าหมายโดยวิธีการเลือกแบบเจาะจงพิจารณาจากผู้เกี่ยวข้องในการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนซึ่งมีกลุ่มเป้าหมาย เป็นผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครู นักเรียน ผู้ปกครองนักเรียน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ปีการศึกษา 2557 จำแนกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มผู้ร่วมวิจัย จำนวน 5 คน ประกอบด้วย
 - 1.1 ผู้วิจัย จำนวน 1 คน
 - 1.2 ครูหัวหน้างานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน จำนวน 1 คน
 - 1.3 ครูที่ปรึกษานักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คน

- 1.4 ครูที่ปรึกษานักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 คน
- 1.5 ครูที่ปรึกษานักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 คน
2. กลุ่มผู้ให้ข้อมูล จำนวน 63 คน ประกอบด้วย
 - 2.1 ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ปีการศึกษา 2557
 - 2.2 กลุ่มครูสายผู้สอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 3 คน
 - 2.3 กลุ่มตัวแทนผู้ปกครองนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเป็นผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา ที่ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง จำนวน 26 คน ประกอบด้วย
 - 2.3.1 ผู้ปกครองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 คน
 - 2.3.2 ผู้ปกครองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 8 คน
 - 2.3.3 ผู้ปกครองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 12 คน
 - 2.4 ครูเวรประจำวัน จำนวน 5 คน
 - 2.5 คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 2 คน คือ ประธานคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และกรรมการซึ่งเป็นตัวแทนของผู้นำชุมชน
 - 2.6 กลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ปีการศึกษา 2557 ที่พบว่า มีพฤติกรรมกระทำผิดวินัยด้านการแต่งกาย โดยได้จากบันทึกของฝ่ายระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 26 คน เป็นนักเรียนหญิง 7 คน นักเรียนชาย 19 คน

ขั้นตอนดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ใช้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research: PAR) โดยผู้วิจัยได้นำหลักการและขั้นตอนตามแนวคิดของ เคมมิส และ แมกแทคการ์ต (Kemmis and McTaggart, 1988: 11, อ้างถึงใน องอาจ นัยพัฒน์. 2551 : 301-303) เป็นกระบวนการในการศึกษาค้นคว้าเพื่อการเสริมสร้างความมีชีวิตด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติ 4 ขั้นตอน คือ การวางแผน (Planning) การปฏิบัติการ (Action) การสังเกตการณ์ (Observation) และการสะท้อนกลับ (Reflection) ซึ่งในแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดในการดำเนินงาน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การวางแผน (Planning)

1. ศึกษาสภาพ และปัญหาความมีชีวิตด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 โดยมีวิธีการดำเนินงานดังนี้
 - 1.1 การศึกษาวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างความมีชีวิตด้านการแต่งกายของนักเรียน ที่จะบ่งบอกถึงสภาพปัจจุบันและปัญหา เกี่ยวกับความมีชีวิตด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ได้แก่ 1) รายงานสรุปแบบสำรวจพฤติกรรมของนักเรียนประจำสัปดาห์ 2) รายงานสรุปคะแนนความประพฤติของนักเรียน 3) แผนการปฏิบัติงานประจำปี 4) เอกสารประจำตัวนักเรียน (ปพ.5) 5) รายงานการประเมินคุณภาพภายนอกสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) และ 6) บริบทของโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3
 - 1.2 สัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครูผู้ปกครองนักเรียน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 โดยใช้แบบสัมภาษณ์ แบบมีโครงสร้างซึ่งมีเนื้อหากล่าวถึงสภาพ และปัญหาเกี่ยวกับความมีชีวิตด้านการแต่งกาย และด้านทรงผม

1.3 ประชุมคณะครู ผู้ปกครองนักเรียน และคณะกรรมการ

สถานศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อชี้แจงเหตุผลของการวิจัยในครั้งนี้ แล้วร่วมกันคิดวิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัย วิจารณ์ อภิปราย เกี่ยวกับสภาพและปัญหา เกี่ยวกับความมีวินัยด้านการแต่งกาย ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3 ตลอดจนร่วมกันเสนอแนวทางการดำเนินการที่ เป็นไปได้สำหรับการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น

2. กำหนดประเด็นที่ต้องการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกาย ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

3. ประชุมวางแผนกำหนดกิจกรรมดำเนินการ จัดให้มีการประชุมคณะ ครุในโรงเรียนทุกคน เพื่อวางแผนปฏิบัติการ การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกาย ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หลังจากที่ได้ดำเนินการในข้อ 1 แล้ว เพื่อร่วมกัน ดำเนินการในเรื่องต่อไปนี้

3.1 กำหนดกระบวนการต่างๆที่จะนำมาใช้ในการเสริมสร้างควมมี วินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยกำหนดกิจกรรมหรือ โครงการให้สอดคล้องกับการดำเนินการ มีการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่รับผิดชอบกิจกรรม เพื่อ ดำเนินการต่อไป

3.2 ผู้รับผิดชอบกิจกรรมที่กำหนดไว้ ร่วมกันจัดทำรายละเอียดของ กิจกรรม เช่น ชื่อกิจกรรม วัตถุประสงค์ เครื่องมือ แหล่งข้อมูล ผู้รับผิดชอบ ระยะเวลาใน การดำเนินการ การติดตามและประเมินผล มีการจัดทำกำหนดการปฏิบัติงานอย่างชัดเจน ในการวิจัยครั้งนี้ ได้ร่วมกันกำหนดแผนปฏิบัติการ รายละเอียด ดังตาราง 3

ตาราง 3 แผนปฏิบัติเพื่อการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด
สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3

กิจกรรม	เป้าหมาย	ระยะเวลา	ผู้เกี่ยวข้อง	การเก็บรวบรวมข้อมูล	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	แหล่งข้อมูล
1. การประชุมแบบมีส่วนร่วม	-เพื่อเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจ ร่วมกันวางแผนเตรียมความพร้อมและกำหนดกิจกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม	(วงรอบที่ 1) 17 พ.ย. 57	-กลุ่มผู้ร่วมวิจัย -กลุ่มผู้ให้ข้อมูล	-การสังเกต -การสัมภาษณ์ -การบันทึก -การประชุม	-แบบสังเกต -แบบสัมภาษณ์ -แบบบันทึกการประชุม	-กลุ่มผู้ร่วมวิจัย -กลุ่มผู้ให้ข้อมูล

ตาราง 3 (ต่อ)

กิจกรรม	เป้าหมาย	ระยะเวลา	ผู้เกี่ยวข้อง	การเก็บรวบรวมข้อมูล	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	แหล่งข้อมูล
2. กิจกรรมการเสริมสร้าง ความมีวินัย ด้านการแต่ง กายของ นักเรียน	-เพื่อให้นักเรียนปฏิบัติตาม ระเบียบของโรงเรียน -เพื่อกระตุ้นให้นักเรียน ตระหนักและเห็น ความสำคัญของความมี วินัย จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และ ด้านทรงผม	(วงรอบที่ 1) 18 พ.ย. 57 - 5 ก.พ. 58	-กลุ่มผู้ร่วมวิจัย -กลุ่มผู้ให้ข้อมูล	-การสังเกต -การสัมภาษณ์ -การสอบถาม	-แบบสังเกต -แบบสัมภาษณ์ -แบบสอบถาม	-กลุ่มผู้ร่วมวิจัย -กลุ่มผู้ให้ข้อมูล
2.1 กิจกรรม รับนักเรียน หน้าประตู						

ตาราง 3 (ต่อ)

กิจกรรม	เป้าหมาย	ระยะเวลา	ผู้เกี่ยวข้อง	การเก็บรวบรวมข้อมูล	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	แหล่งข้อมูล
2.2 กิจกรรม อบรมความมี วินัยนักเรียน ด้านการแต่ง กาย	-เพื่อเสริมสร้างควมมีวินัย ด้านการแต่งกายของ นักเรียน ให้นักเรียนได้รับ ความรู้ ความเข้าใจ ในกฎ ระเบียบและข้อปฏิบัติของ ทางโรงเรียน ตลอดจนเห็น ความสำคัญของความมี วินัยของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่ง กาย ด้านทรงผม	(วงรอบที่ 1)	-กลุ่มผู้ร่วมวิจัย -กลุ่มผู้ให้ข้อมูล	-การสังเกต -การสัมภาษณ์ -การสอบถาม	-แบบสังเกต -แบบสัมภาษณ์ -แบบสอบถาม	-กลุ่มผู้ร่วมวิจัย -กลุ่มผู้ให้ข้อมูล
		21 พ.ย. 57				
		-				
		30 ม.ค. 58				
		(วงรอบที่ 2)				
		13 ก.พ. 58				
		-				
		27 ก.พ. 58				

ตาราง 3 (ต่อ)

กิจกรรม	เป้าหมาย	ระยะเวลา	ผู้เกี่ยวข้อง	การเก็บรวบรวมข้อมูล	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	แหล่งข้อมูล
2.3 กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย	<p>-เพื่อยกย่องเชิดชูนักเรียนตัวอย่าง</p> <p>-เพื่อให้ขวัญกำลังใจแก่นักเรียนที่ปฏิบัติตามระเบียบของโรงเรียนเป็นผู้มีวินัย จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม</p>	<p>(วงรอบที่ 1)</p> <p>15 ธ.ค. 57 -</p> <p>29 ม.ค. 58</p>	<p>-กลุ่มผู้ร่วมวิจัย</p> <p>-กลุ่มผู้ให้ข้อมูล</p>	<p>-การสังเกต</p> <p>-การสัมภาษณ์</p> <p>-การสอบถาม</p>	<p>-แบบสังเกต</p> <p>-แบบสัมภาษณ์</p> <p>-แบบสอบถาม</p>	<p>-กลุ่มผู้ร่วมวิจัย</p> <p>-กลุ่มผู้ให้ข้อมูล</p>

ตาราง 3 (ต่อ)

กิจกรรม	เป้าหมาย	ระยะเวลา	ผู้เกี่ยวข้อง	การเก็บรวบรวมข้อมูล	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	แหล่งข้อมูล
3. การนิเทศ ภายในแบบ การประชุม นิเทศ	<p>- เพื่อเป็นการส่งเสริมสนับสนุน การปฏิบัติงานร่วมกันระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับครูในโรงเรียน</p> <p>- เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปตามวัตถุประสงค์</p> <p>- เพื่อศึกษาหาข้อสรุปที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงแก้ไขปัญหาร่วมกัน</p>	<p>(วงรอบที่ 2)</p> <p>13 ก.พ. 58</p> <p>20 ก.พ. 58</p> <p>27 ก.พ. 58</p>	<p>- กลุ่มผู้ร่วมวิจัย</p> <p>- กลุ่มผู้ให้ข้อมูล</p>	<p>- การสังเกต</p> <p>- การสัมภาษณ์</p> <p>- การสอบถาม</p>	<p>- แบบสังเกต</p> <p>- แบบสัมภาษณ์</p> <p>- แบบบันทึกการนิเทศภายในแบบการประชุมนิเทศ</p>	<p>- กลุ่มผู้ร่วมวิจัย</p> <p>- กลุ่มผู้ให้ข้อมูล</p>

ตาราง 4 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ของกิจกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกาย
ของนักเรียน

กิจกรรม	การเสริมสร้างควมมีวินัย ด้านการแต่งกายของนักเรียน	
	ด้านการแต่งกาย	ด้านทรงผม
1. กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู	✓	✓
2. กิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียน ด้านการแต่งกาย	✓	✓
3. กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย	✓	✓

4. ผู้เข้าร่วมประชุมร่วมกันจัดทำเอกสาร คู่มือการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย ด้านทรงผม โดยมีการวางระบบติดตามและประเมินผลการพัฒนา ได้แก่ กำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จของการดำเนินงานพัฒนา กำหนดรูปแบบการติดตามและประเมินผล กำหนดบทบาทผู้ที่เกี่ยวข้อง กำหนดระยะเวลาในการติดตามและประเมินผล ตามมติของที่ประชุม

5. เสนอโครงการต่อผู้บริหารโรงเรียนเพื่อขออนุมัติดำเนินการ และออกคำสั่งแต่งตั้งเจ้าหน้าที่รับผิดชอบกิจกรรมต่างๆ

6. หลังจากดำเนินการในขั้นตอนต่างๆ ที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้เข้าเสนอบริษัทที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ และแก้ไขปรับปรุงในส่วนที่บกพร่องให้มีความถูกต้องสมบูรณ์

ขั้นที่ 2 การปฏิบัติการ (Action)

ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยดำเนินการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3 เป็นการดำเนินการตามกิจกรรมของแผนปฏิบัติการที่กำหนดไว้ โดยสังเกตการณ์เข้าร่วมและการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมของนักเรียนตามกิจกรรมที่จัดทำขึ้น ดังนี้

2.1 การประชุมแบบมีส่วนร่วม

2.2 กิจกรรมการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของ

นักเรียน

2.2.1 กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู

2.2.2 กิจกรรมอบรมความมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย

2.2.3 กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย

2.3 การนิเทศภายใน

ขั้นตอน 3 การสังเกตการณ์ (Observation)

ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยได้ดำเนินการสังเกตและเก็บรวบรวมข้อมูลการเข้าร่วม และการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมของกลุ่มเป้าหมาย ทั้งก่อนและหลังการปฏิบัติการ โดยดำเนินการ ดังนี้

3.1 การประชุมแบบมีส่วนร่วม เป็นการประชุมเพื่อปรึกษาหารือวางแผนติดตามผลการดำเนินงานกิจกรรมการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนร่วมกันดำเนินการจัดประชุมตามกำหนดการที่วางไว้ โดยกำหนดประชุมในวันที่ 17 พฤศจิกายน 2557 เวลา 15.30 – 16.30 น. ณ ห้องโสตทัศนศึกษา โดยประสานกับผู้อำนวยการโรงเรียน ครูหัวหน้างานระบบดูแล ครูที่ปรึกษาประจำชั้น ผู้ปกครองนักเรียน กลุ่มเป้าหมายการพัฒนาและตัวแทนคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจ ร่วมกัน วางแผนกำหนดกิจกรรมเสริมสร้างความมีวินัยของนักเรียนจำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านทรงผม เก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสังเกตการสัมภาษณ์ และการบันทึกการประชุม

3.2 กิจกรรมการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ประกอบ ด้วยกิจกรรม ดังนี้

3.2.1 กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู ดำเนินการเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านทรงผม โดยดำเนินการระหว่างวันที่ 18 พฤศจิกายน 2557 – 5 กุมภาพันธ์ 2558 เก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสังเกต การสัมภาษณ์ และการสอบถาม

3.2.2 กิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย ดำเนินการเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการเครื่องกาย ด้านทรงผม โดยดำเนินการระหว่างวันที่ 21 พฤศจิกายน 2557 – 30 มกราคม 2558 เก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสังเกต การสัมภาษณ์ และการสอบถาม

3.2.3 กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย ดำเนินการเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านทรงผม โดยดำเนินการระหว่างวันที่ 1 ธันวาคม 2557 – 29 มกราคม 2558 เก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสังเกต การสัมภาษณ์ และการสอบถาม

ขั้นที่ 4 การสะท้อนกลับ (Reflection)

การสะท้อนกลับจะประกอบด้วย การติดตามและประเมินผลการเสริมสร้างควมมีวินัยของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านทรงผม โดยดำเนินการปรับปรุงแก้ไขหลังจากที่มีการปฏิบัติการเสริมสร้างควมมีวินัยของนักเรียนเป็นระยะๆหรือหลังจากเสร็จสิ้นแต่ละกิจกรรมแล้ว จะได้มีการดำเนินการสะท้อนกลับผลการปฏิบัติว่า มีสิ่งใดเกิดขึ้น หรือเปลี่ยนแปลง หรือพัฒนาไปบ้าง ในขั้นนี้เป็นการปฏิบัติกิจกรรม 3 ส่วนควบคู่กันไป ดังนี้

ส่วนที่ 1 การปฏิบัติกิจกรรมต่างๆในการเสริมสร้างควมมีวินัยของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านทรงผม ตามแผนปฏิบัติการที่กำหนดไว้ในขั้นที่ 1

ส่วนที่ 2 การติดตามและประเมินผลการเสริมสร้างควมมีวินัยของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านทรงผม ตามที่ดำเนินการเสริมสร้าง ในขั้นที่ 2 พร้อมกับส่งผลสะท้อนกลับเพื่อปรับปรุงแก้ไข

ส่วนที่ 3 ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง

การทำงานทั้ง 3 ส่วน มีลักษณะผสมผสานเป็นวงจรตามกระบวนการวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research : PAR) โดย

ดำเนินการ 2 วงรอบ แต่ละวงรอบประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การวางแผน (Planning) ขั้นที่ 2 การปฏิบัติการ (Action) ขั้นที่ 3 การสังเกตการณ์ (Observation) และขั้นที่ 4 การสะท้อนกลับ (Reflection) ซึ่งในขั้นสะท้อนกลับนี้ให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อการปรับปรุงแก้ไขหรือพัฒนาให้ดีขึ้นในวงรอบที่ 2 และขั้นตอนนี้จะประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ ได้แก่

1. นำแผนปฏิบัติการเสริมสร้างความมีวินัยของนักเรียน จำนวน
- 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านทรงผม ตามแผนปฏิบัติการที่กำหนดไว้มาปฏิบัติการจริง
2. ติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลระหว่างการปฏิบัติงาน และให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อประกอบการพิจารณาวางแผนปรับปรุงแก้ไขงาน หรือพัฒนางานให้ดีขึ้นโดยติดตามและประเมินผล
3. วางแผนปรับปรุงแก้ไข หรือพัฒนางานโดยปรับปรุงแก้ไข ข้อบกพร่องตามแผนปฏิบัติการที่กำหนดไว้ ถ้ามีปัญหา หรืออุปสรรคในการดำเนินการจะมีการบันทึกข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไข เพื่อให้ได้รับการพัฒนาในโอกาสต่อไปในทิศทางที่ต้องการ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จำแนกการใช้เครื่องมือตามลักษณะของการดำเนินงานที่สอดคล้องกับกรอบแนวคิดการวิจัย และสอดคล้องกับความมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เพื่อเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3 มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. ประเภทของเครื่องมือ แบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ
 - 1.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวางแผน ได้แก่
 - 1.1.1 แบบสัมภาษณ์ สภาพ/ปัญหา และแนวทางในการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน
 - 1.1.2 แบบบันทึกการประชุม เพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับสภาพและปัญหา เกี่ยวกับความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน และการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนในโรงเรียน ได้แก่ คู่มือการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ปีการศึกษา 2557

1.3 เครื่องมือที่ใช้ในกระบวนการรวบรวมข้อมูลและใช้ในการสะท้อนกลับ

1.3.1 แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบสัมภาษณ์ที่ใช้สำหรับกลุ่มผู้ร่วมวิจัย และกลุ่มผู้ให้ข้อมูล เกี่ยวกับการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

1.3.2 แบบสังเกตพฤติกรรมเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

1.3.3 แบบสอบถามเพื่อประเมินผลการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน สำหรับครู

1.3.4 แบบสอบถามเพื่อประเมินผลการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน สำหรับนักเรียน

1.3.5 แบบบันทึกการนิเทศภายใน แบบการประชุมนิเทศ เพื่อเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

2. ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลแต่ละประเภท มีลักษณะ ดังนี้

2.1 แบบสัมภาษณ์ ประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์ผู้ร่วมวิจัย ผู้ให้ข้อมูลและกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา ใช้แบบสัมภาษณ์เปิดโอกาสให้แสดงความความคิดเห็นเชิงรายละเอียด โดยสัมภาษณ์พฤติกรรมความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย ด้านทรงผม สัมภาษณ์ก่อนและหลังการดำเนินการพัฒนา โดยสัมภาษณ์เพื่อนำมาเปรียบเทียบพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น

2.2 แบบสังเกตพฤติกรรมเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ใช้การสังเกตแบบมีส่วนร่วม โดยมุ่งเน้นการสังเกตไปที่กลุ่มเป้าหมายการพัฒนา โดยผู้วิจัย และผู้ร่วมวิจัย เป็นผู้สังเกต

2.3 แบบสอบถาม ใช้ประเมินพฤติกรรมเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน สำหรับผู้ร่วมวิจัยและการประเมินตนเองรายบุคคล หลังการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของกลุ่มเป้าหมายการพัฒนา

2.4 แบบบันทึกการประชุม ใช้สำหรับบันทึกการประชุมการมีส่วนร่วมในแต่ละครั้ง

2.5 แบบบันทึกการนิเทศภายในแบบการประชุมนิเทศ ใช้สำหรับบันทึกการประชุมนิเทศในแต่ละครั้ง

3. วิธีสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

3.1 วิธีสร้างเครื่องมือ ผู้ร่วมวิจัยและผู้ร่วมวิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือโดยมีขั้นตอนดังนี้

3.1.1 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของ

3.1.2 สร้างเครื่องมือ ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ แบบสังเกตพฤติกรรม แบบสอบถาม แบบบันทึกการประชุม และแบบบันทึกการนิเทศภายในแบบการประชุมนิเทศ

3.1.3 นำเครื่องมือที่สร้างขึ้นเสนอต่อประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรง ความถูกต้องเหมาะสม และข้อเสนอแนะ

3.1.4 นำเครื่องมือที่ได้รับการเสนอแนะจากประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ มาปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องเหมาะสม

3.2 การหาคุณภาพของเครื่องมือ ได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

3.2.1 นำเครื่องมือที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไข ตามคำแนะนำของประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เสนอเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ดังนี้

3.2.1.1 ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ไชยา ภาวะบุตร ประธานกรรมการบริหารหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

3.2.1.2 นายสุพัฒน์ พรหมวัง รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

3.2.1.3 นางสาวไบ่อ่อน แก้วพาดีศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

3.2.1.4 นายจิตินันท์ สารเนตร ผู้อำนวยการเชี่ยวชาญโรงเรียน
บ้านอากาศ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

3.2.1.5 นายดนตรี งามสิทธิ์ ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียน
อากาศอำนวยศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23

3.2.2 ปรับปรุงแก้ไขเครื่องมือตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญแล้ว
จัดทำแบบสมบูรณเพื่อนำไปใช้เก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลก่อนการดำเนินการ และหลังจากการ
ดำเนินการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
โดยดำเนินการดังนี้

1. การประชุมแบบมีส่วนร่วม เก็บรวบรวมข้อมูลโดยผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย
โดยสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้เข้าร่วมประชุม ได้แก่ คณะครู ตัวแทนผู้ปกครอง และ
ตัวแทนคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และบันทึกการประชุม
2. กิจกรรมการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ทุก
กิจกรรม ใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน
แบบสอบถามเพื่อประเมินการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน สำหรับ
ครู และแบบสอบถามเพื่อประเมินการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน
สำหรับนักเรียน
3. การนิเทศภายใน เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบบันทึกการนิเทศภายใน
แบบการประชุมนิเทศ

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากส่วนต่างๆ ดังนี้

1. การจัดกระทำข้อมูล นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ของผู้ร่วมวิจัยและผู้ให้ข้อมูล จากการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนที่เป็นกลุ่มเป้าหมายการพัฒนา ทั้งก่อนดำเนินการและหลังดำเนินการ นำข้อมูลมาแยกให้เป็นไปตามกรอบการวิจัย

2. การวิเคราะห์ข้อมูล นำข้อมูลที่ได้จากการรวบรวม จากบันทึกการสัมภาษณ์ บันทึกการสังเกต มาวิเคราะห์หาความเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของข้อมูล ทำการแปลความ ตีความหมายของข้อมูลในลักษณะการบรรยาย

3. นำข้อมูลจากแบบสอบถามเพื่อประเมินการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ทุกข้อคำถามโดยเสนอในรูปแบบของตาราง โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายผลการให้คะแนน ดังต่อไปนี้ (บุญชม ศรีสะอาด 2551 : 121)

3.1 เกณฑ์การให้คะแนน ใช้เกณฑ์การแปลความหมายผลการนำหน้าคะแนน ดังนี้

คะแนน	ความหมาย
5	มากที่สุด
4	มาก
3	ปานกลาง
2	น้อย
1	น้อยที่สุด

3.2 เกณฑ์การแปรผลข้อมูล นำคะแนนที่ได้ไปดำเนินการวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อหาค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) แล้วนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์การแปลความหมาย ดังนี้

ค่าเฉลี่ย ระดับการปฏิบัติ	ความหมาย
4.51 – 5.00	มากที่สุด
3.51 – 4.50	มาก
2.51 – 3.50	ปานกลาง
1.51 – 2.50	น้อย
1.00 – 1.50	น้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ดังนี้

1. ค่าร้อยละ (Percentage)
2. ค่าเฉลี่ย (Mean)
3. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3 ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการ 2 วงรอบ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 การวางแผน (Planning) ขั้นที่ 2 การปฏิบัติการ (Action) ขั้นที่ 3 การสังเกตการณ์ (Observation) และขั้นที่ 4 การสะท้อนกลับ (Reflection) ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการรวบรวมข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย ด้านทรงผม โดยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามความมุ่งหมายของการวิจัย ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพ และปัญหาควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3
2. เพื่อหาแนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3
3. เพื่อติดตามผลการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3

การดำเนินการพัฒนาในวงรอบที่ 1

1. ศึกษาสภาพและปัญหาความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ในการศึกษาสภาพ และปัญหาความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 มีขั้นตอนและการดำเนินการดังนี้

1.1 ศึกษาวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาสภาพ และปัญหาเกี่ยวกับความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 เพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มีเอกสารที่เกี่ยวข้องได้แก่ 1) รายงานสรุปแบบสำรวจพฤติกรรมของนักเรียนประจำสัปดาห์ 2) รายงานสรุปคะแนนความประพฤติของนักเรียน 3) แผนการปฏิบัติงานประจำปี 4) เอกสารประจำตัวนักเรียน (ปพ.5) 5) รายงานการประเมินคุณภาพภายนอกสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) และ 6) บริบทของโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1.1.1 รายงานสรุปแบบสำรวจพฤติกรรมนักเรียนประจำสัปดาห์ ซึ่งเป็นข้อมูลพฤติกรรมประจำวันของนักเรียนทั้งในด้านดีและในด้านที่ไม่พึงประสงค์ สรุปรวมในหนึ่งสัปดาห์ จากการสำรวจ และการควบคุมโดยครูที่ปรึกษาประจำชั้นของแต่ละห้อง ตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 3 ห้องเรียน พบว่า ในแต่ละห้องยังมีนักเรียนจำนวนหนึ่งมีพฤติกรรมในด้านความมีวินัยที่บกพร่องชัดเจนไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบ และข้อบังคับของโรงเรียน ซึ่งด้านที่พบว่ามี การบกพร่องมากกว่าด้านอื่นๆ ได้แก่ 1) ด้านเครื่องแต่งกาย ไม่ถูกต้องตามกฎ ระเบียบและข้อบังคับของโรงเรียน 2) ด้านทรงผม จะเห็นได้จากสภาพดังกล่าว จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องได้รับการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

1.1.2 รายงานสรุปคะแนนความประพฤติของนักเรียน โดยครู หัวหน้างานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน รวบรวมข้อมูลการตัดคะแนนความประพฤติของนักเรียนจากครูที่ปรึกษาประจำชั้นของแต่ละห้อง เพื่อสรุปเป็นภาพรวมของโรงเรียนทุกสิ้นเดือน ตลอดภาคเรียน และตลอดปีการศึกษา พบว่า นักเรียนร้อยละ 17.52 มีคะแนนความประพฤติไม่เรียบร้อย ซึ่งส่วนใหญ่จะพบในเด็กระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และสาเหตุจากการถูกตัดคะแนนความประพฤติส่วนใหญ่นั้นมาจากรื่องการไว้ทรงผม และการสวมใส่เครื่องแต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบของทางโรงเรียน

1.1.3 แผนการปฏิบัติงานประจำปี ซึ่งผลจากการศึกษา วิเคราะห์แผนการปฏิบัติงาน ประจำปีการศึกษา 2556 พบว่าโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3 มีโครงการเสริมสร้างคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมของนักเรียน และมีกิจกรรมเสริมสร้างค่านิยมในแผนการปฏิบัติงานไม่หลากหลาย ซึ่งส่วนมากเป็นกิจกรรมเดิมจากปีการศึกษาที่ผ่านมา สรุปได้ถึงการบริหารทั่วไปในส่วนที่เกี่ยวกับพฤติกรรมของนักเรียน พบว่านักเรียนขาดความมีระเบียบวินัยในตนเอง แต่งกายไม่เรียบร้อย การเข้าร่วมกิจกรรมต้องให้ครูกำกับดูแลอยู่เสมอ มีนักเรียนบางส่วนยังมีพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และการทำงานด้านวินัยนักเรียน มีการประสานความร่วมมือระหว่างครูและผู้ปกครองของนักเรียนที่ไม่ชัดเจน และขาดคู่มือในการดำเนินงานที่เป็นแนวเดียวกัน ดังนั้นในปีการศึกษา 2557 โรงเรียนได้จัดทำแผนพัฒนาพฤติกรรมของนักเรียนขึ้น และได้กำหนดโครงการ/กิจกรรม เพื่อเสริมสร้างค่านิยมด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ได้แก่ โครงการเสริมสร้างค่านิยมด้านการแต่งกายของนักเรียน

1.1.4 เอกสารประจำตัวนักเรียน (ปพ.5) จากการศึกษาเอกสารประจำตัวนักเรียน พบว่านักเรียนบางส่วนขาดความมีวินัย ไม่ตระหนักถึงความสำคัญของความมีวินัยของนักเรียน

1.1.5 รายงานการประเมินคุณภาพภายนอกสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) รอบที่ 2 (พ.ศ. 2549-2553) ผลการประเมินคุณภาพภายนอก ด้านผู้เรียน ในมาตรฐานที่ 1 ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ ตัวบ่งชี้ที่ 1.1 ผู้เรียนมีวินัยและความรับผิดชอบ ผลการรับรองของมาตรฐานคุณภาพ อยู่ในระดับคุณภาพดี

โดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประกันคุณภาพการศึกษา ได้ให้ข้อเสนอแนะ คือ ผู้เรียนควรได้รับการส่งเสริมด้านคุณภาพผู้เรียนทุกมาตรฐาน ให้มีระดับคุณภาพที่สูงขึ้น

1.1.6 บริบทของโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ผลการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า 1) สภาพชุมชนรอบ บริเวณโรงเรียนมีลักษณะเป็น ชุมชนเกษตรกรรม ส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ 2) ด้านครอบครัว ผู้ปกครองต้องไปทำงานที่ต่างจังหวัด ปล່อยให้ลูกเป็นภาระของ ปู่ ย่า ตา ยาย หรือญาติพี่น้อง ทำให้ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดเท่าที่ควร

จากการศึกษาวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้อง พบว่า ปัจจัยที่เป็นสาเหตุของ พฤติกรรมของนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านโรงเรียนการ ดำเนินงานด้านความมีวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ยังขาดความร่วมมือ จากบุคลากรในโรงเรียนอย่างจริงจัง ครูที่รับผิดชอบยังไม่มีความรู้แบบคู่มือการเสริมสร้าง ความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ที่ใช้ในการดำเนินงานเป็นแนวทางเดียวกัน และ การปฏิบัติงานด้านความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ขาดการมีส่วนร่วมระหว่าง โรงเรียนกับชุมชน 2) ปัจจัยทางครอบครัว ผู้ปกครองต้องไปทำงานต่างจังหวัด ทำให้ ไม่ได้ดูแลเอาใจใส่ลูกอย่างใกล้ชิดเท่าที่ควร และ 3) ปัจจัยด้านนักเรียน ไม่ตระหนักเห็น ความสำคัญของความมีวินัย ขาดแรงจูงใจในการปฏิบัติตนให้ถูกต้องตามระเบียบของ โรงเรียน

1.2 การสัมภาษณ์

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสัมภาษณ์ผู้ร่วมวิจัยและผู้ให้ข้อมูล เพื่อเก็บรวบรวม ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพ และปัญหาความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษา สกลนคร เขต 3 ปรากฏดังนี้

ผู้เกี่ยวข้องเห็นว่า สภาพความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น ผู้ร่วมวิจัยและผู้ให้ข้อมูลพบว่า นักเรียนส่วนหนึ่งยังมีพฤติกรรมไม่ พึงประสงค์ด้านวินัยที่บกพร่องชัดเจน ได้แก่ 1) ด้านเครื่องแต่งกาย ไม่ถูกระเบียบและ ข้อบังคับของทางโรงเรียน นำเสื้อออกนอกกางเกง ไม่ปักชื่อบนหน้าอกเสื้อ ใส่ชุดพลศึกษา มาในวันที่ไม่มีชั่วโมงเรียน ไม่ใส่เข็มขัด ไม่ใส่ถุงเท้า ใส่รองเท้าแตะ เหยียบส้นรองเท้า ใส่ เครื่องประดับ 2) ด้านทรงผม ไว้ผมยาว รีดผม ซอยผม ทำทรงผมเลียนแบบแฟชั่น ดังนั้น

ทางโรงเรียนควรจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมระเบียบวินัยด้านการแต่งกาย ดังผลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ดังต่อไปนี้

“...ทางโรงเรียนได้จัดทำระเบียบสถานศึกษาเกี่ยวกับระเบียบความมีวินัยของนักเรียน เพื่อเป็นเกณฑ์ในการควบคุมกำกับดูแลความประพฤติของนักเรียน แต่ยังมีนักเรียนส่วนหนึ่งที่มีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ ไม่ปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ และข้อบังคับของโรงเรียน เช่น การแต่งกายไม่ตรงตามวันที่โรงเรียนกำหนด สวมชุดกีฬา มาในวันที่ไม่มีชั่วโมงพลศึกษา เอาเสื้อออกนอกกางเกง เขยิบสั้นรองเท้า ผมยาว นักเรียนหญิงรีดผม ซอยผม รวมถึงการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน ทั้งนี้ก็ต้องอาศัยความร่วมมือจากครูที่ปรึกษาช่วยกำกับดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิด...”

(เสรี พลาชัย. ผู้อำนวยการโรงเรียน. สัมภาษณ์, 2557)

“...ปัญหาที่ต้องแก้ไขเร่งด่วนที่สุดคือ มีนักเรียนบางกลุ่มนิยมแต่งกายเลียนแบบแฟชั่น และยังขาดความตระหนักในเรื่องของระเบียบวินัย ครูเวรประจำวัน ควรตรวจเช็คความเรียบร้อย การแต่งกายของนักเรียน ที่หน้าประตูโรงเรียนตั้งแต่ตอนเช้า คิดว่าควรได้รับความร่วมมือจากครูทุกคน...”

(จรียา แก้วศรีนวม. หัวหน้างานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน. สัมภาษณ์, 2557)

“...นักเรียนขาดระเบียบวินัย ปัญหาความมีวินัย ที่ต้องแก้ไขด่วนที่สุด คือ การแต่งกายของนักเรียนยังไม่เหมาะสม ผมยาวรุงรัง มัดผมจุก ใส่รองเท้าแตะ ระเบิดหูใส่ต่างหูใหญ่ๆ ใส่กางเกงวอร์มขาลีๆ ดูเหมือนนักเรียน คิดว่าปัญหาดังกล่าวควรแก้ไข โดยการให้นักเรียนรู้จักตระหนักในเรื่องของวินัยของตนเอง และจะประสบผลสำเร็จได้จะต้องมีปัจจัยทั้งด้านครู นักเรียน ผู้ปกครองและชุมชน...”

(ทัศนีย์ ผินแก้ว. ที่ปรึกษา. สัมภาษณ์, 2557)

“...มีนักเรียนบางส่วนที่ยังขาดระเบียบวินัย ไม่ยอมรับกฎระเบียบและข้อบังคับของโรงเรียน ปัญหาที่ต้องแก้ไขเร่งด่วนที่สุดคือ การแต่งกายไม่ถูกระเบียบ มองดูไม่ใช่ลักษณะของการแต่งกายของนักเรียน กฎ ระเบียบ ข้อบังคับและแนวทางปฏิบัติของโรงเรียน นำไปใช้ไม่เป็นระบบ ขาดการต่อเนื่องในการปฏิบัติ การแก้ไขต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างจริงจังและกระทำอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะด้าน ครู ผู้รับผิดชอบและครูที่ปรึกษา...”

(สินธุวัติ มามิมิน. ครูที่ปรึกษา. สัมภาษณ์, 2557)

“...นักเรียนขาดระเบียบวินัยในตนเองมาก ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับของโรงเรียน นักเรียนไว้ผมยาว ริมผม มัดผมจุก ใส่ผ้ายาแต่งทรงผม ติดกีฬ หลากสี ใส่ชุดพละมาในวันที่ไม่มีเรียนวิชาพลศึกษา ใส่เสื้อไม่ปกคอ บางคนเอาเสื้อเด็กคนอื่นมาใส่ เอาเสื้อออกนอกกางเกงเป็นประจำ ไม่ใส่เข็มขัด ไม่ใส่ถุงเท้า เป็นตัวอย่างที่ไม่ดี แก่รุ่นน้อง ทำให้นักเรียนรุ่นน้องเกิดการเลียนแบบ ครูต้องคอยกำกับดูแล อย่าง สม่ำเสมอ ซึ่งปัญหาดังกล่าวควรได้รับการแก้ไขด่วนมาก...”

(หวานเย็น โปธิสว่าง. ครูที่ปรึกษา. สัมภาษณ์, 2557)

“...นักเรียนส่วนใหญ่ขาดระเบียบวินัย แต่งกายไม่ถูกระเบียบ อาจเป็นเพราะครูไม่ลงโทษและไม่ใส่ใจต่อนักเรียนที่แต่งกายผิดระเบียบอย่างจริงจัง ครูต้องเข้มงวด และกำชับให้นักเรียนแต่งกายให้ถูกต้องและเหมาะสม ควรจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนแต่งกายให้เหมาะสมถูกระเบียบวินัยด้านการแต่งกาย เช่น ประกวดการแต่งกายนักเรียน มีการยกย่องชมเชยหรือมอบรางวัล ปัญหาดังกล่าวส่งผลเสียต่อภาพลักษณ์ของโรงเรียน ควรรีบแก้ไขโดยเร่งด่วน...”

(ธนพนธ์ โปธิสว่าง. ครูผู้สอน. สัมภาษณ์, 2557)

“...คิดว่าสภาพเกี่ยวกับความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนขาดความต่อเนื่อง ปัญหาความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ต้องแก้ไขเร่งด่วนที่สุดคือ ความประพฤติของนักเรียน การแต่งกายของนักเรียนที่ผิดระเบียบ...”

(ภานุพงษ์ บุญเข้า. ครูผู้สอน. สัมภาษณ์, 2557)

“...นักเรียนแต่งกายไม่เรียบร้อย โดยเฉพาะนักเรียนชายเวลาเดินทางมาโรงเรียนผ่านหมู่บ้านเอาเสื้อออกนอกกางเกง ใส่รองเท้าไม่ถูกระเบียบ และไม่สวมถุงเท้า ดูแล้วเหมือนไม่ใช่ นักเรียน บางคนใส่รองเท้าแตะมาก็มี โรงเรียนหน้าจะหาทางแก้ไขให้นักเรียนทุกคนแต่งกายให้เรียบร้อยถูกระเบียบ...”

(สาย พิมพ์. คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน. สัมภาษณ์, 2557)

“...นักเรียนบางคนแต่งกายไม่ค่อยถูก ผมขอยล็บ เลียนแบบแฟชั่นตามสมัยนิยมดูแล้วไม่เหมาะสมกับวัย ไม่เหมือนนักเรียน อยากให้ครูและผู้ปกครองช่วยกันเอาใจใส่ให้คำแนะนำ หรือจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนแต่งกายให้เหมาะสมถูกระเบียบของทางโรงเรียน อีกอย่างอยากให้ครูมารอรับนักเรียนที่หน้าประตูในตอนเช้า

เพื่อกำกับพฤติกรรมตั้งแต่หน้าประตูโรงเรียน และจะได้พูดคุยกับผู้ปกครองที่มาส่งนักเรียนในช่วงเช้า...”

(สมทรง สีลาบุช. ประธานคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน. สัมภาษณ์, 2557)

“...นักเรียนบางคนยังแต่งกายไม่ถูกระเบียบของโรงเรียน ครูควรมีการเข้มงวดเรื่องระเบียบวินัยให้มากขึ้น...”

(ด้วง บัวนาค. ผู้ปกครอง. สัมภาษณ์, 2557)

“...นักเรียนส่วนใหญ่ก็ดีมีความประพฤติเรียบร้อย แต่มีส่วน้อยที่ยังต้องปรับปรุง ในด้านการแต่งกาย อยากให้ครูหามาตรการที่มีการเข้มงวด มีบทลงโทษชัดเจน มาลงโทษนักเรียนที่ประพฤติไม่เรียบร้อย ให้มากยิ่งขึ้น...”

(วิจิต อภัยศรี. ผู้ปกครอง. สัมภาษณ์, 2557)

“...กฎ ระเบียบ ข้อบังคับของโรงเรียนมี แต่ไม่เห็นแนวปฏิบัติและบังคับใช้ที่ชัดเจน มีนักเรียนบางคนที่ยังไม่ปฏิบัติตาม การแต่งกายยังไม่ถูกระเบียบของโรงเรียน ไม่เป็นแนวเดียวกัน อยากให้ทางโรงเรียนมีการจัดฝึกอบรมด้านความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนอย่างจริงจัง และสม่ำเสมอ เพื่อปลูกฝังให้นักเรียนติดเป็นนิสัยอย่างต่อเนื่อง...”

(สุวรรณ มณีรักษ์. ผู้ปกครอง. สัมภาษณ์, 2557)

“...นักเรียนบางคนที่มีพฤติกรรมไม่ค่อยดี ไม่เข้าเรียนและออกนอกบริเวณโรงเรียน การแต่งกายไม่เรียบร้อย ฝากให้ครูช่วยอบรมสั่งสอนอย่างเข้มงวด เพื่อเปลี่ยนแปลงความประพฤติของนักเรียนให้ดีขึ้น...”

(กิตติชัย เพื่อช่อ. ผู้ปกครอง. สัมภาษณ์, 2557)

จากผลจากการวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องและการสัมภาษณ์ พบว่าสภาพ และปัญหา ความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 สรุปได้ ดังนี้ 1) สภาพความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนส่วนหนึ่งมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในด้านความมีวินัยที่บกพร่องชัดเจน ได้แก่ 1.1) ด้านเครื่องแต่งกาย ไม่ถูกระเบียบและข้อบังคับของทางโรงเรียน นำเสื้อออกนอกกางเกง ไม่ปักชื่อบนหน้าอกเสื้อ ใส่ชุดพลศึกษามาในวันที่ไม่มีชั่วโมงเรียน ไม่ใส่เข็มขัด ไม่ใส่ถุงเท้า ใส่รองเท้าแตะ เหยียบส้นรองเท้า และใส่เครื่องประดับ 1.2) ด้านทรงผมไว้ผมยาว ริดผม ซอยผม ทำทรงผมเลียนแบบแฟชั่น ไม่ถูกต้องตามกฎระเบียบข้อบังคับ

ของโรงเรียน และ 2) ปัญหาความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนมีปัจจัยที่เป็นสาเหตุ ได้แก่ 2.1) ปัจจัยด้านโรงเรียนการดำเนินงานเรื่องความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ยังขาดความร่วมมือจากบุคลากรในโรงเรียนอย่างจริงจัง ครูที่รับผิดชอบยังไม่มีรูปแบบคู่มือการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ที่ใช้ในการดำเนินงานเป็นแนวทางเดียวกัน และการปฏิบัติงานด้านความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนยังขาดการมีส่วนร่วมระหว่างโรงเรียนและชุมชน 2.2) ปัจจัยทางครอบครัว ผู้ปกครองต้องไปทำงานต่างจังหวัด ต้องฝากลูกไว้กับ ปู่ ย่า ตา ยาย หรือญาติพี่น้อง ทำให้ไม่ได้ดูแลเอาใจใส่ลูกอย่างใกล้ชิด และ 2.3) ปัจจัยด้านนักเรียน ไม่ตระหนักเห็นความสำคัญของความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ขาดแรงจูงใจในการปฏิบัติตนให้ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน ก่อให้เกิดปัญหาเป็นอย่างมาก

2. แนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

2.1 ประชุมกำหนดประเด็นที่ต้องการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ได้จัดให้มีการประชุมคณะครู ผู้ปกครองนักเรียนและคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ก่อนเปิดภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ในวันที่ 7 พฤศจิกายน 2557 เวลา 09.00-12.00 น. ณ หอประชุมโรงเรียนบ้านห้วยหินลาดโดยคณะครูทั้งหมดในโรงเรียน เพื่อชี้แจงเหตุผลของการทำวิจัยในครั้งนี้ แล้วร่วมกันคิด วิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัย วิจารณ์ อภิปราย เกี่ยวกับสภาพปัจจุบัน และปัญหาเกี่ยวกับความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตลอดจนร่วมกันเสนอแนวทางการดำเนินการที่เป็นไปได้ สำหรับการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการประชุม คือ คณะครู ผู้ปกครองนักเรียน และคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้มีความคิดเห็นร่วมกันว่า ในการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ทางโรงเรียนยังขาดการทำงานที่เป็นระบบ และขาดความร่วมมือจากบุคลากรอย่างจริงจัง จากดำเนินการที่เป็นปกติอยู่แล้วก็ให้เสริมกิจกรรมอื่น เข้าไปด้วย โดยที่ประชุมได้กำหนดกรอบในการทำงาน และความมีวินัยด้าน

การแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่พึงต้องมีและจำเป็นต้องเร่งปัญหาอย่างเร่งด่วน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่ง และด้านทรงผม โดยให้บุคลากรทุกฝ่ายมีส่วนร่วมในการเสริมสร้าง อย่างจริงจัง

2.2 ประชุมวางแผนกำหนดกิจกรรมดำเนินการ

โดยจัดให้มีการประชุมคณะครูในโรงเรียนทุกคน ในวันที่ 10

พฤศจิกายน 2557 เพื่อประชุมร่วมกันในการวางแผนปฏิบัติการ การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในเวลา 15.30-16.30 น. ณ ห้องประชุม อาคารอำนวยการ โดยผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยได้นำผลจากการวิเคราะห์เอกสารผลการสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียน คณะครู ผู้ปกครอง และคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาร่วมกันวิเคราะห์เพื่อดูความเหมาะสมกับบริบทของโรงเรียน และนำมาประยุกต์ใช้เป็นโครงการ/กิจกรรมในการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ซึ่งผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยได้ร่วมกันกำหนดแนวทางการจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนี้ 1) การประชุมแบบมีส่วนร่วม 2) กิจกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ประกอบด้วย กิจกรรมรณรงค์นักเรียนหน้าประตู กิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย และ 3) การนิเทศภายใน

2.3 กำหนดกระบวนการต่างๆ ที่จะนำมาใช้ในการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามประเด็นที่ต้องการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย ด้านทรงผม โดยมีมติที่ประชุมของคณะครู เมื่อวันที่ 10 พฤศจิกายน 2557 ให้จัดทำคู่มือการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน และจัดทำโครงการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยกำหนดกิจกรรมให้สอดคล้องกับการดำเนินการ มีการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่รับผิดชอบกิจกรรมต่างๆ เพื่อนำมาดำเนินการต่อไป มีคำสั่งแต่งตั้งคณะทำงาน เจ้าหน้าที่รับผิดชอบกิจกรรมหรือโครงการ

2.4 ผู้รับผิดชอบกิจกรรมหรือโครงการที่กำหนดไว้ร่วมกันจัดทำ

รายละเอียดของกิจกรรมหรือโครงการ เช่น ชื่อกิจกรรมหรือโครงการ วัตถุประสงค์ เครื่องมือ แหล่งข้อมูลผู้รับผิดชอบ รายละเอียดในการดำเนินการ การติดตามประเมินผล มีการจัดทำกำหนดการปฏิบัติงานอย่างชัดเจน

2.5 จัดทำเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ซึ่งประกอบด้วยแบบสัมภาษณ์ แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน แบบสอบถามเพื่อประเมินพฤติกรรมควมามีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับครู แบบสอบถามเพื่อประเมินพฤติกรรมควมามีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับนักเรียน

2.6 ดำเนินงานการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ตามขั้นตอนและรายละเอียดของแนวทางการดำเนินการดังนี้

2.6.1 การประชุมแบบมีส่วนร่วม

โรงเรียนได้จัดให้มีการประชุมผู้ร่วมวิจัย ณ โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ในวันที่ 17 พฤศจิกายน 2557 เวลา 15.30-16.30 น. ณ ห้องโสตทัศนศึกษา โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด ซึ่งมีผู้เข้าร่วมประชุมทั้งหมดจำนวน 37 คน ประกอบด้วยผู้วิจัย ผู้อำนวยการโรงเรียน ครูหัวหน้างานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน ครูที่ปรึกษาประจำชั้น และครูสายผู้สอน จำนวน 6 คน ผู้ปกครองนักเรียนกลุ่มเป้าหมายการพัฒนา จำนวน 26 คน และตัวแทนคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 2 คน เพื่อประชุมปรึกษาหารือร่วมกันแล้วร่วมกันคิดวิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัย วิจารณ์ อภิปราย ระดมความคิด เกี่ยวกับสภาพ และปัญหาเกี่ยวกับควมามีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตลอดจนร่วมกันเสนอแนวทางปฏิบัติการที่เป็นไปได้สำหรับการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ผลการประชุมแบบมีส่วนร่วมพบว่า ผู้เข้าประชุมให้ความร่วมมือในการเข้าประชุม โดยมีการอภิปราย ระดมความคิด และมีความคิดเห็นตรงกันว่าในการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นควรกำหนดประเด็นที่ควรส่งเสริมสร้างวินัย โดยที่ประชุมได้กำหนดกรอบการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม ซึ่งทางโรงเรียนได้ดำเนินการตามปกติเหมือนกับโรงเรียนอื่นๆ ทั่วไป แต่ให้เข้มงวดการทำงานให้เป็นระบบมากยิ่งขึ้น เพิ่มเติมกิจกรรมหรือโครงการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนอย่างจริงจัง เพื่อเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของ

นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3

การประชุมแบบมีส่วนร่วม เป็นการประชุมเพื่อร่วมกันปรึกษาหารือ
วางแผน ทบทวน ติดตามผลการดำเนินการและกิจกรรมต่างๆ เพื่อเสริมสร้างควมมีวินัย
ด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่อง
แต่งกาย และด้านทรงผม ดังนี้

ขั้นที่ 1 การวางแผน (Planning) ผู้วิจัยได้จัดทำหนังสือแจ้งเรียนเชิญผู้
เข้าประชุม จำนวน 36 คน ประกอบด้วย ผู้อำนวยการโรงเรียน ครูหัวหน้าระบบดูแล
ครูที่ปรึกษาประจำชั้น จำนวน 3 คน ครูสายผู้สอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน
3 คน ผู้ปกครองนักเรียนกลุ่มเป้าหมายการพัฒนา จำนวน 26 คน และตัวแทน
คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 2 คน และผู้ร่วมวิจัยได้ร่วมประชุมโดยใช้
ข้อมูลที่ได้จากการสรุปสภาพ และปัญหา เกี่ยวกับควมมีวินัยด้านการแต่งกายของ
นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบกับแนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการ
แต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นำมากำหนด และวางแผนการดำเนินการ
ประชุมแบบมีส่วนร่วม ดังนี้

ขั้นที่ 2 การปฏิบัติการ (Action) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยจัดกิจกรรมตาม
แผนปฏิบัติการ และระยะเวลาที่กำหนดระหว่างวันที่ 17 พฤศจิกายน 2557-6 กุมภาพันธ์
2558 ของทุกวันทำการ โดยดำเนินการกับนักเรียนทุกคนในโรงเรียนซึ่งมีนักเรียน
กลุ่มเป้าหมายการพัฒนา จำนวน 26 คน เข้าร่วมกิจกรรมด้วย กิจกรรมนี้มุ่งเน้นเพื่อ
กระตุ้นให้นักเรียนเห็นคุณค่า และควมสำคัญของควมมีวินัยด้านการแต่งกายของ
นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 2 ด้าน คือ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้าน
ทรงผม ดำเนินการโดยมีการแบ่งเป็นกิจกรรมย่อย ได้แก่ การรับนักเรียนหน้าประตู
ดำเนินการโดยครูเวรประจำวัน กิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย
ดำเนินการโดยครูที่ได้รับมอบหมายในแต่ละสัปดาห์ กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมี
วินัย ดำเนินการโดยครูที่ปรึกษาประจำชั้นคอยตรวจเช็คกำกับดูแล

ขั้นที่ 3 การสังเกตการณ์ (Observation) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้
ร่วมกันสังเกตการณ์ร่วมกิจกรรมและพฤติกรรมของนักเรียน โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรม
การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า
ตลอดระยะเวลาการจัดกิจกรรมเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ทำให้

นักเรียนได้รับความรู้ ได้แก่ 1) ด้านเครื่องแต่งกาย มีการแต่งกายถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียนมากขึ้น 2) ด้านทรงผม มีการไว้ทรงผมถูกระเบียบมากขึ้น

ขั้นที่ 4 การสะท้อน (Reflection) ผู้วิจัยและผู้เข้าร่วมวิจัย ได้เข้าร่วมกิจกรรมและสังเกตการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน ได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสังเกตพฤติกรรม การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และสมุดบันทึกของนักเรียน จากข้อมูลที่ได้รวบรวมและวิเคราะห์แล้ว พบว่านักเรียนกลุ่มเป้าหมายการพัฒนาเห็นความสำคัญของการมีวินัย จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย ด้านทรงผม ซึ่งแสดงออกด้วยความตั้งใจและสนใจร่วมทำกิจกรรมต่างๆ เป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอเสนอข้อมูลที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออก

2.6.2 กิจกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

การจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3 มีเป้าหมายเพื่อให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายพัฒนาปรับเปลี่ยนพฤติกรรมด้านวินัยจำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม ให้ดีขึ้นโดยดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ได้มีการประชาสัมพันธ์ ประชุมเกี่ยวกับแนวปฏิบัติของโรงเรียน ได้มีการกำหนดแนวทางและการวางแผนการดำเนินการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ร่วมวิจัยและผู้ให้ข้อมูล ได้เสนอโครงการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน และกิจกรรมในโครงการไว้ดังนี้ 1) กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู 2) กิจกรรมอบรม ควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย และ 3) กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย ดังต่อไปนี้

2.6.2.1 กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู

การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ด้วยกิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู มีการดำเนินการดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวางแผน(Planing) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยได้ร่วมประชุมโดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการสุรสภาพ และปัญหา เกี่ยวกับควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบกับแนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการ

แต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่กำหนด และวางแผนดำเนินกิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู ดังนี้

1.1 ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้ร่วมกันจัดกิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู พร้อมด้วยรายละเอียดกิจกรรมที่ผ่านการอนุมัติจากผู้อำนวยการโรงเรียนนำเสนอต่อที่ประชุมคณะครูเพื่อชี้แจงรายละเอียดการดำเนินการของแต่ละกิจกรรม ในส่วนของกิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย มีกำหนดจัดในระหว่างวันที่ 18 พฤศจิกายน 2557- 5 กุมภาพันธ์ 2558 โดยดำเนินการกับนักเรียนทุกคนในโรงเรียน ซึ่งมีนักเรียนในกลุ่มเป้าหมายการพัฒนา จำนวน 26 คน ร่วมกิจกรรมด้วย โดยการดำเนินการของคณะครูเวรประจำวัน ปฏิบัติหน้าที่ในการรับนักเรียนหน้าประตู ทุกเช้าของวันทำการ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องแต่งกายและทรงผมของนักเรียน

1.2 โรงเรียนมีคำสั่งแต่งตั้งกรรมการดำเนินกิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู และประชุมคณะกรรมการเพื่อรับทราบการดำเนินกิจกรรม คณะกรรมการแต่ละฝ่ายที่ได้รับการแต่งตั้งทำหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย เช่น มีการตรวจความเรียบร้อยของการแต่งกาย แล้วบันทึกผลของพฤติกรรมนักเรียน ประชุมชี้แจงโครงการกับนักเรียนทุกคนในโรงเรียนเพื่อรับทราบแนวทางปฏิบัติ ให้พร้อมก่อนการจัดกิจกรรม

1.3 จัดกิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตูทุกเช้าของวันทำการ

1.4 กำกับ ติดตามผลการดำเนินงานโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรม การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกาย

1.5 สรุปผลการดำเนินงานให้ผู้เกี่ยวข้องทราบ

ขั้นตอนที่ 2 การปฏิบัติการ(Action) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ดำเนินการจัดกิจกรรมตามแผนปฏิบัติการและระยะเวลาที่กำหนด ในระหว่างวันที่ 18 พฤศจิกายน 2557- 5 กุมภาพันธ์ 2558 โดยดำเนินการกับนักเรียนทุกคนในโรงเรียน ซึ่งมีนักเรียนในกลุ่มเป้าหมายการพัฒนา จำนวน 26 คน ร่วมกิจกรรมด้วย กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตูมุ่งเน้นให้นักเรียนแต่งกาย ให้ถูกต้องตามระเบียบของทางโรงเรียน ในเวลาที่อยู่ในโรงเรียน โดยสังเกตพฤติกรรมเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ดำเนินการโดยครูเวรหน้าประตูประจำวันที่ได้รับมอบหมาย

ขั้นตอนที่ 3 สังเกตการณ์ (Observation) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้ร่วมสังเกตพฤติกรรมนักเรียนและใช้แบบสังเกต สังเกตการณ์ดำเนินกิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู พบว่า ครูเวรได้ตรวจเช็คเครื่องแต่งกายและทรงผมของนักเรียนเป็นรายบุคคล มี

การแนะนำให้แก้ไขปรับปรุงในส่วนที่ยังไม่ถูกต้อง ทำให้นักเรียนเข้าใจระเบียบการแต่งกายของโรงเรียนมากขึ้น

ขั้นที่ 4 การสะท้อนกลับ (Reflection) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้ร่วมกิจกรรมและสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในการแสดงพฤติกรรมของนักเรียน ได้เก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูลนักเรียนกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา ผู้วิจัยขอเสนอข้อมูลที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมที่นักเรียนได้แสดงถึงความมีวินัย ดังนี้

4.1 ด้านเครื่องแต่งกาย

“...นักเรียนที่มีปัญหาฝ่าฝืนระเบียบข้อบังคับด้านการแต่งกายของทางโรงเรียนบ่อยครั้ง สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่ดีอย่างเห็นได้ชัด ทั้งนี้เพราะครูตักเตือนด้วยตัวเองและปฏิบัติอย่างจริงจังในการลงโทษ เพื่อไม่ให้คนอื่นเอาเป็นแบบอย่าง จึงเป็นแรงผลักดันให้นักเรียนทำตามกฎ ระเบียบมากขึ้น...”

(ธนพนธ์ โพธิสว่าง. ครูเวรประจำวัน. สังเกต, 2557)

“...ผู้ปกครองที่มาส่งบุตรหลานในช่วงเช้าใส่ใจในการแต่งตัวของบุตรหลานมากขึ้นมีการตักเตือนก่อนมาส่งนักเรียนเข้าโรงเรียน นักเรียนที่แต่งตัวไม่ถูกระเบียบ พอเห็นครูเวรยืนรอหน้าประตู ก็รีบเร่งสำรวจเครื่องแต่งกายของตัวเองให้เรียบร้อยมากที่สุด...”

(วีระพร อุษิทธิ. ครูเวรประจำวัน. สังเกต, 2557)

“...จากการปฏิบัติหน้าที่ครูเวรรับนักเรียนหน้าประตู พบว่านักเรียนส่วนใหญ่กระตือรือร้นในการแต่งกาย แต่ก็ยังมีบางกลุ่มที่ยังไม่ตื่นตัว แต่งกายผิดระเบียบจนครูเวรต้องตักเตือนบ่อยครั้ง ซึ่งก็เป็นเด็กกลุ่มเดิม...”

(ปาริชาติ บุษบงศ์. ครูเวรประจำวัน. สังเกต, 2557)

สรุปผลการสังเกตพฤติกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ด้านเครื่องแต่งกาย จากการเข้าร่วมกิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู ทำให้นักเรียนรู้จักการแต่งกายที่ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน มีความกระตือรือร้นในการแต่งกาย สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของการแต่งกายไปในทางที่ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด แล้วยังส่งผลให้ผู้ปกครองใส่ใจบุตรหลานตัวเองมากขึ้น

4.2 ด้านทรงผม

“...นักเรียนที่มีปัญหาด้านทรงผม มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการไว้ทรงผม การแต่งทรงผม การใส่เครื่องประดับผม ไปในทางที่ดีขึ้น...”

(ภานุพงษ์ บุญเฮ้า. ครูเวรประจำวัน. สังเกต, 2557)

“...จากการที่ครูมีบทบาทอย่างเข้มงวดตั้งแต่นักเรียนเดินเข้าประตูโรงเรียน และมีการปฏิบัติหน้าที่อย่างสม่ำเสมอ ส่งผลให้นักเรียนต้องทำตามกฎระเบียบด้านการแต่งกายเพิ่มมากขึ้น...”

(ธนพนธ์ โพธิสว่าง. ครูเวรประจำวัน. สังเกต, 2557)

สรุปผลการสังเกตพฤติกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ด้านทรงผม จากการเข้าร่วมกิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู ทำให้นักเรียนรู้จักการไว้ทรงผมที่ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการไว้ทรงผม การแต่งทรงผม ครูมีการเข้มงวดและปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ส่งผลให้นักเรียนทำตาม ระเบียบการแต่งกายของโรงเรียนมากขึ้น

2.6.2.2 กิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย

ผลการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยใช้กิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย ดังนี้
 ขั้นที่ 1 การวางแผน (Planning) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้ร่วมประชุมโดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการสรุปสภาพ และปัญหา เกี่ยวกับควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบกับแนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่กำหนดและวางแผนการดำเนินกิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย ดังนี้

1.1 ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้ร่วมกันจัดทำกิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกายพร้อมด้วยรายละเอียดของกิจกรรมที่ผ่านการอนุมัติจากผู้อำนวยการโรงเรียน นำเสนอต่อที่ประชุมคณะครูเพื่อชี้แจงรายละเอียดการดำเนินงานของแต่ละกิจกรรม ในส่วนของกิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกายระหว่างวันที่ 21 พฤศจิกายน 2557 – 30 มกราคม 2558 เวลา 14.40 – 15.30 น. จัดกิจกรรมในคาบเรียนที่ 7 ซึ่งเป็นคาบอบรมจริยธรรมทุกวันศุกร์ในวันทำการ โดยดำเนินการอบรมของคณะครูในโรงเรียน

1.2 โรงเรียนมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินกิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย และประชุมคณะกรรมการเพื่อรับทราบการดำเนินงานของกิจกรรม คณะกรรมการแต่ละฝ่ายที่ได้รับแต่งตั้งทำหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย เช่น ศึกษาเนื้อหาที่จะอบรมนักเรียน เกี่ยวกับการประพฤติ การปฏิบัติตนให้

ตามคู่มือการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนให้ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน จำนวน 2 ด้าน คือ ด้านเครื่องแต่งกาย ด้านทรงผม โดยจัดอบรมคาบเรียนที่ 7 ซึ่งเป็นคาบอบรม จริยธรรมทุกวันศุกร์ในวันทำการ โดยมีการจัดอบรมนักเรียนทุกคน และมีนักเรียนกลุ่มเป้าหมายการพัฒนาอยู่ด้วย ณ หอประชุมโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด

1.3 จัดกิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย มีการอบรม ณ หอประชุมโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

1.4 กำกับ ติดตามผลการดำเนินการ โดยใช้แบบสังเกต พฤติกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

1.5 สรุปผลการดำเนินการให้ผู้เกี่ยวข้องทราบ

ขั้นที่ 2 การปฏิบัติการ (Action) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย จัดกิจกรรมตามแผนและระยะเวลาที่กำหนดระหว่าง 21 พฤศจิกายน 2557 – 30 มกราคม 2558 เวลา 14.40 – 15.30 น. จัดในคาบเรียนที่ 7 ซึ่งเป็นคาบอบรมจริยธรรม ทุกวันศุกร์ในวันทำการ ณ หอประชุมโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 โดยมีการจัดอบรมนักเรียนทุกคนซึ่งมีนักเรียนกลุ่มเป้าหมายการพัฒนา จำนวน 26 คน เข้าร่วมกิจกรรมด้วย กิจกรรมนี้มุ่งเน้นการเสริมสร้างควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย ให้นักเรียนได้เห็นคุณค่า และความสำคัญของควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน จำนวน 2 ด้านคือ ด้านเครื่องแต่งกาย ด้านทรงผม โดยดำเนินการจัดเวรมอบหมายหน้าที่ตามเนื้อหาการอบรม โดยครูเป็นผู้รับผิดชอบในการอบรมนักเรียนโดยแบ่งเป็นเวรประจำสัปดาห์ทุกวันศุกร์

ขั้นที่ 3 การสังเกตการณ์ (Observation) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยได้ร่วมกันสังเกตการดำเนินการกิจกรรมและสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน โดยใช้แบบสังเกตพบว่า ตลอดระยะเวลาการอบรม ครูได้ให้ความรู้เกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรม ให้นักเรียน ควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ตลอดจนชี้ให้เห็นถึงพฤติกรรมที่นักเรียนได้แสดงออกซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ พร้อมกับแนะนำให้แก่พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์เหล่านั้น นักเรียนได้มีส่วนร่วมแสดงความคิดเห็นและยกตัวอย่างพฤติกรรมที่นักเรียนพบในโรงเรียน

ขั้นที่ 4 การสะท้อนกลับ(Reflection) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้เข้าร่วมกิจกรรมและสังเกตการร่วมกิจกรรมของนักเรียน ได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสังเกตพฤติกรรม นำข้อมูลที่ได้มารวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย การพัฒนา พบว่า นักเรียนเห็นถึงความสำคัญของวินัย ซึ่งแสดงออกด้วยความตั้งใจและสนใจเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ เป็นอย่างดี ผู้วิจัยขอเสนอข้อมูลที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออกถึงความมีวินัย ดังนี้

4.1 ด้านเครื่องแต่งกาย

“...นักเรียนแต่งกายเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความเรียบร้อย ในวันศุกร์นักเรียนจะใส่ชุดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนของโรงเรียน...”

(ทัศนีย์ ผิวแก้ว. ครูที่ปรึกษา. สังเกต, 2557)

“...นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความตั้งใจ ครูผู้รับผิดชอบอบรมนักเรียน นำเสนอตัวอย่างนักเรียนแต่งกายถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน เพื่อเป็นต้นแบบของการแต่งกายที่ถูกระเบียบของโรงเรียน และให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการแต่งกาย...”

(หวานเย็น โปธิสว่าง. ครูที่ปรึกษา. สังเกต, 2557)

“...นักเรียนมีความใส่ใจในการแต่งกายของตนเองมาก ยิ่งขึ้น ใส่กางเกงเรียบร้อย และสวมรองเท้าโดยไม่เหยียบส้นรองเท้าถูกระเบียบของโรงเรียน...”

(สินธุวัติ มามิมิน. ครูที่ปรึกษา. สังเกต, 2557)

สรุปผลการสังเกตพฤติกรรมส่งเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ด้านเครื่องแต่งกาย โดยครูที่ปรึกษา จากการเข้าร่วมกิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย ทำให้นักเรียนแต่งกายเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความเรียบร้อยในวันศุกร์ นักเรียนจะใส่ชุดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนของโรงเรียน นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความตั้งใจ ครูเเวรผู้รับผิดชอบอบรมนักเรียน นำเสนอตัวอย่างนักเรียนแต่งกาย ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน เพื่อเป็นต้นแบบของการแต่งกายที่ถูกระเบียบของโรงเรียน และให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการแต่งกาย นักเรียนมีความใส่ใจในการแต่งกายของตนเองมากยิ่งขึ้น ใส่กางเกงเรียบร้อย และสวมรองเท้าโดยไม่เหยียบส้นรองเท้าถูกระเบียบของโรงเรียน

4.2 ด้านทรงผม

“...นักเรียนมีการจัดการทรงผมให้ดูเรียบร้อยก่อนเข้าร่วมกิจกรรม ในวันศุกร์ไม่มันเป็นกระจุก ตัดก็ฟุ้ง...”

(ทัศนีย์ พิวกแก้ว. ครูที่ปรึกษา. สังเกต, 2557)

“...นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความตั้งใจ เข้าใจลักษณะของทรงผมที่ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน โดยครูยกตัวอย่างการไว้ทรงผมที่ถูกต้องระเบียบเพื่อเป็นต้นแบบ ...”

(หวานเย็น โพธิสว่าง. ครูที่ปรึกษา. สังเกต, 2557)

“...นักเรียนมีความใส่ใจในไว้ทรงผมของตน มากขึ้น ไม่รีดผม ไม่ใส่น้ำยาแต่งทรงผม แต่ยังมีนักเรียนบางกลุ่ม ซึ่งเป็นกลุ่มเดิมยังไม่ยอมตัดผมตามระเบียบของโรงเรียน...”

(สินธุ์ดี มามิมิน. ครูที่ปรึกษา. สังเกต, 2557)

สรุปผลการสังเกตพฤติกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ด้านทรงผม โดยครูที่ปรึกษา จากการเข้าร่วมกิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย ทำให้นักเรียนไว้ทรงผม จัดทรงผม ให้ดูเรียบร้อยก่อนเข้าร่วมกิจกรรมในวันศุกร์ นักเรียนเข้าใจลักษณะของทรงผมนักเรียน ที่ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียนมากขึ้น เหลือเพียงบางคนเท่านั้นที่ยังมีปัญหา ทรงผมผิดระเบียบของโรงเรียน

2.6.2.3 กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย

การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ด้วยกิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย มีการดำเนินการดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การวางแผน(Planing) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยได้ร่วมประชุมโดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการสรุปภาพ และปัญหา เกี่ยวกับควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ประกอบกับแนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่กำหนด และวางแผนดำเนินกิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย ดังนี้

1.1 ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้ร่วมกันจัดกิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัยพร้อมด้วยรายละเอียดกิจกรรมที่ผ่านการอนุมัติจากผู้อำนวยการโรงเรียน นำเสนอต่อที่ประชุมคณะครูเพื่อชี้แจงรายละเอียดการดำเนินการของแต่ละกิจกรรม ใน

ส่วนของกิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย มีกำหนดจัดในระหว่างวันที่ 1 ธันวาคม 2557- 29 มกราคม 2558 โดยดำเนินการกับนักเรียนทุกคนในโรงเรียน ซึ่งมีนักเรียนในกลุ่มเป้าหมายการพัฒนา จำนวน 26 คน ร่วมกิจกรรมด้วย โดยการดำเนินการของคณะกรรมการจะมีการแจ้งนักเรียนว่าจะมีการประกวดนักเรียนตัวอย่างในด้านความดีมีวินัยด้านการแต่งกาย

1.2 โรงเรียนมีคำสั่งแต่งตั้งกรรมการดำเนินกิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัยและประชุมคณะกรรมการเพื่อรับทราบการดำเนินกิจกรรม คณะกรรมการแต่ละฝ่ายที่ได้รับการแต่งตั้งทำหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย เช่น คัดเลือกนักเรียนตัวอย่างเตรียมของรางวัลและใบเกียรติบัตรมอบให้นักเรียน ประชุมชี้แจงโครงการกับนักเรียนทุกคนในโรงเรียนเพื่อรับทราบแนวทางปฏิบัติ ให้พร้อมก่อนการจัดกิจกรรม

1.3 แจ้งนักเรียนสำหรับการคัดเลือกนักเรียนตัวอย่างในด้านความดีมีวินัยด้านการแต่งกาย โดยเน้นความดีมีวินัย จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม

1.4 กำกับ ติดตามผลการดำเนินงานโดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรม การเสริมสร้างความดีมีวินัยด้านการแต่งกาย

1.5 สรุปผลการดำเนินงานให้ผู้เกี่ยวข้องทราบ

ขั้นตอนที่ 2 การปฏิบัติการ(Action) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ดำเนินการจัดกิจกรรมตามแผนปฏิบัติการและระยะเวลาที่กำหนด ในระหว่างวันที่ 1 ธันวาคม 2557- 29 มกราคม 2558 โดยดำเนินการกับนักเรียนทุกคนในโรงเรียน ซึ่งมีนักเรียนในกลุ่มเป้าหมายการพัฒนา จำนวน 26 คน ร่วมกิจกรรมด้วย กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัยมุ่งเน้นให้นักเรียนทำตนเป็นแบบอย่าง โดยเน้นความดีมีวินัย จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม ที่ถูกต้องตามระเบียบของทางโรงเรียน นักเรียนสามารถนำไปประพฤติปฏิบัติตามเป็นแบบอย่างที่ดีโดยให้ครูที่ปรึกษาเป็นผู้คัดเลือก โดยสังเกตพฤติกรรมเสริมสร้างความดีมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ดำเนินการมอบรางวัลและเกียรติบัตรแสดงความดีมีวินัย ในเช้าวันศุกร์ กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย ได้ดำเนินการคัดเลือกนักเรียนระดับชั้นละ 4 คน ต่อสัปดาห์รวมเป็น 12 คนต่อสัปดาห์ โดยผู้อำนวยการโรงเรียนเป็นผู้มอบเกียรติบัตรให้กับนักเรียนที่ได้รับคัดเลือก

ขั้นตอนที่ 3 สังเกตการณ์ (Observation) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้ร่วมสังเกตพฤติกรรมนักเรียนและใช้แบบสังเกต สังเกตการณ์ดำเนินกิจกรรมประกวดการแต่งกายคีมีวินัย พบว่า นักเรียนพยายามปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของตนเองโดยกระทำตัวเป็นแบบอย่างในการคีมีวินัย จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม

ขั้นที่ 4 การสะท้อนกลับ (Reflection) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้ร่วมกิจกรรมและสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในการแสดงพฤติกรรมของตนเอง ในระหว่างวันที่ 1 ธันวาคม 2557- 29 มกราคม 2558 ในการเป็นแบบอย่างในการคีมีวินัย จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม ผู้วิจัยขอเสนอข้อมูลที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมที่นักเรียนได้แสดงถึงการคีมีวินัย ดังนี้

4.1 ด้านเครื่องแต่งกาย

“...นักเรียนแต่งกายถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะแต่งกายถูกระเบียบตามวันที่ทางโรงเรียนกำหนด เนื่องจากต้องการได้ถูกรับคัดเลือกและมีความภาคภูมิใจ เมื่อได้รับรางวัลในแต่ละสัปดาห์...”

(ทัศนีย์ ผิวแก้ว. ครูที่ปรึกษา. สังเกต, 2557)

“...นักเรียนส่วนใหญ่มีความเอาใจใส่ และมีความตั้งใจในการแต่งกายให้ถูกระเบียบของโรงเรียน อยากได้เกียรติบัตรไปอวดผู้ปกครอง ซึ่งถือว่าเป็นผลดีต่อนักเรียน...”

(หวนเย็นโพธิ์ สว่าง. ครูที่ปรึกษา. สังเกต, 2557)

“...นักเรียนส่วนใหญ่แต่งกายถูกระเบียบของโรงเรียนมากขึ้น ทำให้เป็นระเบียบเรียบร้อยดีมาก...”

(สินธุ์ดี มามิมิน. ครูที่ปรึกษา. สังเกต, 2557)

สรุปผลการสังเกตพฤติกรรมการเสริมสร้างคามคีมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ด้านเครื่องแต่งกาย จากการเข้าร่วมกิจกรรมประกวดการแต่งกายคีมีวินัยทำให้นักเรียนรู้จักการแต่งกายที่ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะแต่งกายให้ถูกระเบียบตามวันที่ทางโรงเรียนกำหนด เนื่องจากต้องการได้ถูกรับคัดเลือกและมีความภาคภูมิใจ เมื่อได้รับรางวัลในแต่ละสัปดาห์ นักเรียนส่วนใหญ่มีความเอาใจใส่ และมีความตั้งใจในการแต่งกายให้ถูกระเบียบ

ของโรงเรียน อยากได้เกียรติบัตรไปอวดผู้ปกครอง ถือว่าเป็นผลดีต่อนักเรียน นักเรียนส่วนมากแต่งกายถูกระเบียบของโรงเรียนมากขึ้น ทำให้เป็นระเบียบเรียบร้อยดีมาก

4.2 ด้านทรงผม

“...นักเรียนไว้ทรงผมถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน เนื่องจากต้องการได้ถูกรับคัดเลือก และตื่นเต้นดีใจ เมื่อได้รับรางวัลในแต่ละสัปดาห์...”

(ทัศนีย์ ผิวแก้ว. ครูที่ปรึกษา. สังเกต, 2557)

“...นักเรียนส่วนใหญ่มีความใส่ใจ ในการไว้ทรงผมของตนเอง ให้ถูกระเบียบของโรงเรียนมากขึ้น อยากได้รางวัล ซึ่งถือว่าเป็นผลดีต่อนักเรียน...”

(หวานเย็น โปธิสว่าง. ครูที่ปรึกษา. สังเกต, 2557)

“...นักเรียนส่วนใหญ่ไว้ทรงผมถูกระเบียบของโรงเรียน ทำให้เป็นระเบียบเรียบร้อยมากขึ้น...”

(สินธุ์ดี มามิณ. ครูที่ปรึกษา. สังเกต, 2557)

สรุปผลการสังเกตพฤติกรรมส่งเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ด้านทรงผม จากการเข้าร่วมกิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัยทำให้นักเรียนรู้จักการไว้ทรงผมที่ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน นักเรียนมีความใส่ใจในการไว้ทรงผมของตัวเอง ให้ถูกระเบียบตามที่ทางโรงเรียนกำหนด เนื่องจากต้องการได้รับรางวัล และตื่นเต้นดีใจ เมื่อได้รับรางวัลในแต่ละสัปดาห์ นักเรียนส่วนใหญ่ไว้ทรงผมถูกระเบียบของโรงเรียนทำให้เป็นระเบียบเรียบร้อยมากขึ้น

สรุปผลจากการสังเกตพฤติกรรมนักเรียน ในการดำเนินกิจกรรมส่งเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ได้แก่ 1) กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู 2) กิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย และ 3) กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย ซึ่งกิจกรรมทั้ง 3 กิจกรรมนี้เป็นกิจกรรมที่สามารถเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านเครื่องแต่งกายมีการแต่งเครื่องแต่งกาย ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน และ 2) ด้านทรงผม มีการไว้ทรงผมถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียนมากขึ้น

สรุปได้ว่า แนวทางในการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่

การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 เพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ เครื่องแต่งกายและทรงผม ได้เสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามกิจกรรมหรือโครงการที่กำหนดไว้ โดยดำเนินการพัฒนาในวงรอบที่ 1 ระหว่างวันที่ 17 พฤศจิกายน 2557 – 6 กุมภาพันธ์ 2558 จำนวน 2 แนวทางประกอบด้วย 1) การประชุมแบบมีส่วนร่วม และ 2) กิจกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยของนักเรียนด้านการแต่งกายสามารถเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ให้เป็นผู้มีวินัยด้านการแต่งกายได้จริง ซึ่งเห็นได้จากการสังเกต และการสัมภาษณ์ผู้ร่วมวิจัยและผู้ให้ข้อมูล เป็นกิจกรรมที่ดีช่วยทำให้นักเรียนเกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในทางที่ดีขึ้น

3. ผลการติดตามการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ผลการติดตามการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 โดยการสังเกตพฤติกรรม เกี่ยวกับพฤติกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายการพัฒนา จำนวน 26 คนที่เข้าร่วมโครงการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ดำเนินการควบคู่ไปกับการดำเนินโครงการตั้งแต่เริ่มต้นจนกระทั่งสิ้นสุดโครงการ ผลของการติดตามและประเมินผลโครงการ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

1. ผลของการติดตามก่อนปฏิบัติงาน

ผลของการติดตามก่อนปฏิบัติงาน เพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ตามแนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนี้

1.1 จากการประชุมผู้ร่วมวิจัย ทุกคนมีความเห็นว่าโครงการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน เป็นโครงการที่ดี เพื่อจะนำมาใช้แก้ไขพฤติกรรมนักเรียนที่ไม่เหมาะสม และยินดีให้ความร่วมมือในการดำเนินการตามโครงการ

1.2 จากการสัมภาษณ์ครูที่ปรึกษา นักเรียน ผู้ปกครองนักเรียน

ตัวแทนคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน เห็นด้วยที่มีการจัดทำโครงการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน และมีการดำเนินการอย่างจริงจัง และเห็นความสำคัญของการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน เพื่อให้ นักเรียนเป็นผู้มีวินัยมากยิ่งขึ้น

1.3 จากการประชุมผู้ร่วมวิจัย เพื่อวางแผนกำหนดแนวทางในการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม ดังนั้น ได้ร่วมกันกำหนดกิจกรรมที่จะดำเนินการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามโครงการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ซึ่งมีกิจกรรมย่อย 3 กิจกรรม ได้แก่ 1) กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู 2) กิจกรรมอบรมความมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย และ 3) กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย

2. ผลการติดตามระหว่างปฏิบัติงาน

ผลการติดตามระหว่างการปฏิบัติงานการดำเนินการตามโครงการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3 ประจำปีการศึกษา 2557 ได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี จากผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครูทุกคน คือ นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย การพัฒนา ผู้ปกครองนักเรียน กลุ่มเป้าหมายการพัฒนา และตัวแทนคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ทำให้โครงการดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นไปตามระยะเวลาที่กำหนด

3. ผลการติดตามหลังการปฏิบัติงาน

ผลการติดตามหลังปฏิบัติงาน โดยการประเมินผลการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม โดยผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้จัดทำแบบสังเกตพฤติกรรมเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล สามารถสรุปผลตามแบบสังเกตพฤติกรรมการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ดังต่อไปนี้

3.1 กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู

การจัดกิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู มีเป้าหมายเพื่อเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม

ผลการดำเนินการกิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู พบว่า นักเรียน
ได้รับความรู้และเห็นความสำคัญของการมีวินัย จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย
และด้านทรงผม ดังนี้

3.1.1 ด้านเครื่องแต่งกาย นักเรียนส่วนมากจากจำนวนนักเรียน
26 คน สรุปผลการสังเกตพฤติกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของ
นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ด้านเครื่องแต่งกาย จากการเข้าร่วมกิจกรรมรับนักเรียน
หน้าประตู ทำให้นักเรียนรู้จักการแต่งกายที่ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน มีความ
กระตือรือร้นในการแต่งกาย สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของการแต่งกายไปในทางที่ดี
ขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

3.1.2 ด้านทรงผม นักเรียนส่วนมากจากจำนวนนักเรียน 26 คน
สรุปผลการสังเกตพฤติกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น ด้านทรงผม จากการเข้าร่วมกิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู ทำให้
นักเรียนรู้จักการไว้ทรงผมที่ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน นักเรียนมีการเปลี่ยนแปลง
พฤติกรรมการไว้ทรงผม การแต่งทรงผม ครูมีการเข้มงวดและปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ ส่งผล
ให้นักเรียนทำตาม ระเบียบการแต่งกายของโรงเรียนมากขึ้น

3.2 กิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย

การจัดกิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย มี
เป้าหมายเพื่อให้นักเรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และเกิดทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับวินัยนักเรียน
จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม

ผลการดำเนินกิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย
พบว่า นักเรียนได้รับความรู้และเห็นความสำคัญของการมีวินัย จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้าน
เครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม ดังนี้

3.2.1 ด้านการแต่งกาย นักเรียนส่วนมากจากจำนวนนักเรียน 26
คน สรุปผลการสังเกตพฤติกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ด้านเครื่องแต่งกาย โดยครูที่ปรึกษา จากการเข้าร่วมกิจกรรม
อบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย ทำให้นักเรียนแต่งกายเข้าร่วมกิจกรรมด้วย
ความเรียบร้อยในวันศุกร์ นักเรียนจะใส่ชุดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนของโรงเรียน นักเรียนเข้า
ร่วมกิจกรรมด้วยความตั้งใจ ครูเวรผู้รับผิดชอบอบรมนักเรียน นำเสนอตัวอย่างนักเรียน
แต่งกาย ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน เพื่อเป็นต้นแบบของการแต่งกายที่ถูกต้อง

ของโรงเรียน และให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการแต่งกาย นักเรียนมีความใส่ใจในการแต่งกายของตนเองมากยิ่งขึ้น เขาเสื่อเข้าในกางเกงเรียบร้อย และสวมรองเท้าที่ถูกระเบียบของโรงเรียน

3.2.2 ด้านทรงผม นักเรียนส่วนมากจากจำนวนนักเรียน 26 คนสรุปผลการสังเกตพฤติกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ด้านทรงผม โดยครูที่ปรึกษา จากการเข้าร่วมกิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย ทำให้นักเรียนไว้ทรงผม จัดทรงผม ให้ดูเรียบร้อยก่อนเข้าร่วมกิจกรรมในวันศุกร์ นักเรียนเข้าใจลักษณะของทรงผมนักเรียน ที่ ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียนมากขึ้น เหลือเพียงบางคนเท่านั้นที่ยังมีปัญหา ผมผิดระเบียบของโรงเรียน

3.3 กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย

กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัยมีเป้าหมายเพื่อยกย่องเชิดชูนักเรียนตัวอย่าง และเป็นกำลังใจแก่นักเรียนที่ปฏิบัติตามระเบียบของทางโรงเรียนเพื่อเสริมสร้าง ควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม

ผลการดำเนินกิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย พบว่า นักเรียนได้มีความตื่นตัวและเห็นความสำคัญของการมีวินัย จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม ดังนี้

3.3.1 ด้านการแต่งกาย นักเรียนส่วนมากจากนักเรียน 26 คนสรุปผลการสังเกตพฤติกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ด้านเครื่องแต่งกาย จากการเข้าร่วมกิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัยทำให้นักเรียนรู้จักการแต่งกายที่ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน นักเรียนมีความกระตือรือร้นที่จะแต่งกายให้ถูกระเบียบตามวันที่ทางโรงเรียนกำหนด เนื่องจากต้องการได้ถูกรับคัดเลือกและมีความภาคภูมิใจ เมื่อได้รับรางวัลในแต่ละสัปดาห์ นักเรียนส่วนใหญ่มีความเอาใจใส่ และมีความตั้งใจในการแต่งกายให้ถูกระเบียบของโรงเรียน อยากได้เกียรติบัตรไปอวดผู้ปกครอง ถือว่าเป็นผลดีต่อนักเรียน นักเรียนส่วนมากแต่งกายถูกระเบียบของโรงเรียนมากขึ้น ทำให้เป็นระเบียบเรียบร้อยดีมาก

3.3.2 ด้านทรงผม นักเรียนส่วนมากจากนักเรียน 26 คน

สรุปผลการสังเกตพฤติกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ด้านทรงผม จากการเข้าร่วมกิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัยทำ

ให้นักเรียนรู้จักการไว้ทรงผมที่ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน นักเรียนมีความใส่ใจในการไว้ทรงผมของตัวเอง ให้ถูกระเบียบตามที่ทางโรงเรียนกำหนด เนื่องจากต้องการได้รับรางวัล และตื่นเต้นดีใจ เมื่อได้รับรางวัลในแต่ละสัปดาห์ นักเรียนส่วนใหญ่ไว้ทรงผมถูกระเบียบของโรงเรียนทำให้เป็นระเบียบเรียบร้อยมากขึ้น

ผลการประเมินพฤติกรรมเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นจากแบบสอบถาม โดยผู้ร่วมวิจัย จำนวน 5 คน

ตาราง 5 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มผู้ร่วมวิจัยที่ตอบแบบสอบถาม

ข้อมูลทั่วไป	ความถี่	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	2	40
หญิง	3	60
รวม	5	100
2. ระดับการศึกษา		
ต่ำกว่าปริญญาตรี	-	-
ปริญญาตรี	3	60
สูงกว่าปริญญาตรี	2	40
รวม	5	100

จากตาราง 5 พบว่าผู้ประเมินพฤติกรรมเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโดยใช้แบบสอบถาม เป็นเพศชายและเพศหญิง ดังนี้ เพศชาย จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 40 เพศหญิงจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 60 มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 60 ระดับสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 40

ตาราง 6 การประเมินพฤติกรรมนักเรียนก่อนและหลังดำเนินการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนก่อน (N=5)

รายการประเมิน	ก่อนการเสริมสร้าง			แปลความ	หลังการเสริมสร้าง			แปลความ	สูงขึ้นร้อยละ
	\bar{x}	S.D.	ร้อยละ		\bar{x}	S.D.	ร้อยละ		
ด้านเครื่องแต่งกาย	2.02	.489	40.40	น้อย	4.70	.489	94.00	มากที่สุด	53.60
1. การแต่งกายเครื่องแบบนักเรียนถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน	1.80	.447	36.00	น้อย	4.80	.447	96.00	มากที่สุด	60.00
2. การแต่งกายเครื่องแบบลูกเสือเนตรนารีถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน	2.20	.447	44.00	น้อย	4.60	.548	92.00	มากที่สุด	48.00
3. การแต่งกายชุดพลศึกษาถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน	1.80	.447	36.00	น้อย	4.80	.447	96.00	มากที่สุด	60.00
4. การแต่งกายชุดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน	2.60	.548	52.00	ปานกลาง	4.80	.447	96.00	มากที่สุด	44.00
5. สวมชุดเครื่องแต่งกายถูกต้องตามวัน ตามที่โรงเรียนกำหนด	2.40	.548	48.00	น้อย	4.80	.447	96.00	มากที่สุด	48.00
6. ไม่สวมเสื้อผ้าลวยชาย	1.80	.447	36.00	น้อย	4.60	.548	92.00	มากที่สุด	56.00
7. ใช้เข็มขัด ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด	2.20	.447	44.00	น้อย	4.80	.447	96.00	มากที่สุด	52.00

ตาราง 6 (ต่อ)

รายการประเมิน	ก่อนการเสริมสร้าง			แปลความ	หลังการเสริมสร้าง			แปลความ	สูงขึ้นร้อยละ
	\bar{x}	S.D.	ร้อยละ		\bar{x}	S.D.	ร้อยละ		
8. สวมถุงเท้าถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด	1.40	.548	28.00	น้อยที่สุด	4.60	.548	92.00	มากที่สุด	64.00
9. สวมรองเท้า ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด	1.60	.548	32.00	น้อย	4.80	.447	96.00	มากที่สุด	64.00
10. ไม่เหยียบส้นรองเท้า	1.20	.447	24.00	น้อยที่สุด	4.60	.548	92.00	มากที่สุด	68.00
11. ไม่สวมเครื่องประดับและของมีค่าอื่น ๆ มาโรงเรียน	2.40	.548	48.00	น้อย	4.40	.548	88.00	มาก	40.00
12. สวมเสื้อที่ปกอักษรรย่อ สัญลักษณ์อื่นๆ ครบตามที่โรงเรียนกำหนด	2.80	.447	56.00	ปานกลาง	4.80	.447	96.00	มากที่สุด	40.00
ด้านทรงผม	1.87	.481	37.40	น้อย	2.60	.514	52.00	ปานกลาง	14.60
1. ไว้ทรงผม ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด	1.80	.447	36.00	น้อย	2.60	.548	52.00	ปานกลาง	16.00
2. ไม่ปล่อยให้ผมยาวรุงรัง	1.60	.548	32.00	น้อย	2.40	.548	48.00	น้อย	16.00
3. ไม่แต่งทรงผม ทำสีผม ติดเครื่องประดับผม	2.20	.447	44.00	น้อย	2.80	.447	56.00	ปานกลาง	12.00
เฉลี่ย	1.99	.487	39.80	น้อย	4.28	.494	85.60	มาก	45.80

จากตาราง 6 การสอบถามกลุ่มผู้ร่วมวิจัย (N=5) เกี่ยวกับพฤติกรรมการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนในกลุ่มเป้าหมาย ก่อนการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนโดยภาพรวมพบว่า อยู่ในระดับ น้อย ($\bar{X}=1.99$) หลังการเสริมสร้าง อยู่ในระดับ มาก ($\bar{X}=4.28$) โดยเฉลี่ยสูงขึ้นร้อยละ 45.80 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านเครื่องแต่งกาย อยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{X}=4.70$) โดยเฉลี่ยสูงขึ้นร้อยละ 53.60 และ ด้านทรงผม อยู่ในระดับ ปานกลาง ($\bar{X}=2.60$) โดยเฉลี่ยสูงขึ้นร้อยละ 14.60

ตาราง 7 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มเป้าหมายการพัฒนา (N=26)

ข้อมูลทั่วไป	ความถี่	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	19	73.1
หญิง	7	26.9
รวม	26	100
2. ระดับการศึกษา		
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1	6	23.1
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2	8	30.8
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	12	46.2
รวม	26	100

จากตาราง 7 พบว่านักเรียนประเมินพฤติกรรมการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของตนเองโดยใช้แบบสอบถาม เป็นเพศชายและเพศหญิง ดังนี้ เพศชาย จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 73.1 เพศหญิงจำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 26.9 มีระดับการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 23.1 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 30.8 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 46.2

ข้อมูลของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา ที่มีพฤติกรรมขาดความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยแยกเป็นรายด้าน ดังตาราง 8

ตาราง 8 ข้อมูลการขาดความมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย ก่อนการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยแยกเป็นรายด้าน (N=26)

นักเรียน		ก่อนการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน	
กลุ่มเป้าหมาย		มีนักเรียนขาดวินัยด้านเครื่องแต่งกาย	มีนักเรียนขาดวินัยด้านทรงผม
เพศ	ความถี่	จำนวน	จำนวน
ชาย	19	19	19
หญิง	7	7	6
รวม	26	26	25
ร้อยละ		100.00	96.15

จากตาราง 8 พบว่า ก่อนการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน มีนักเรียนขาดวินัยด้านเครื่องแต่งกาย จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 100 และมีนักเรียนที่ขาดวินัยด้านทรงผม จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 96.15

ตาราง 9 การประเมินพฤติกรรมนักเรียนก่อนและหลังดำเนินการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน (N=26)

รายการประเมิน	ก่อนการเสริมสร้าง			แปลความ	หลังการเสริมสร้าง			แปลความ	สูงขึ้นร้อยละ
	\bar{x}	S.D.	ร้อยละ		\bar{x}	S.D.	ร้อยละ		
ด้านเครื่องแต่งกาย	1.79	.466	35.80	น้อย	4.59	.443	91.80	มากที่สุด	56.00
1. การแต่งกายเครื่องแบบนักเรียนถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน	1.54	.508	30.80	น้อย	4.62	.496	92.40	มากที่สุด	61.60
2. การแต่งกายเครื่องแบบลูกเสือเนตรนารีถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน	1.58	.504	31.60	น้อย	4.38	.496	87.60	มาก	56.00
3. การแต่งกายชุดพลศึกษาถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน	1.81	.402	36.20	น้อย	4.27	.452	85.40	มาก	49.20
4. การแต่งกายชุดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียนถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน	2.19	.402	43.80	น้อย	4.92	.272	98.40	มากที่สุด	54.60
5. สวมชุดเครื่องแต่งกายถูกต้องตามวัน ตามที่โรงเรียนกำหนด	2.62	.496	52.40	ปานกลาง	4.81	.402	96.20	มากที่สุด	43.80
6. ไม่สวมเสื้อผ้าลอยชาย	1.38	.496	27.60	น้อยที่สุด	4.38	.496	87.60	มาก	60.00
7. ใช้เข็มขัด ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด	2.12	.516	42.40	น้อย	4.85	.368	97.00	มากที่สุด	54.60

ตาราง 9 (ต่อ)

รายการประเมิน	ก่อนการเสริมสร้าง			แปลความ	หลังการเสริมสร้าง			แปลความ	สูงขึ้นร้อยละ
	\bar{x}	S.D.	ร้อยละ		\bar{x}	S.D.	ร้อยละ		
8. สวมถุงเท้าถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด	1.54	.508	30.80	น้อย	4.50	.510	90.00	มาก	59.20
9. สวมรองเท้า ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด	1.77	.430	35.40	น้อย	4.46	.508	89.20	มาก	53.80
10. ไม่เหยียบส้นรองเท้า	1.38	.496	27.60	น้อยสุด	4.42	.504	88.40	มาก	60.80
11. ไม่สวมเครื่องประดับและของมีค่าอื่น ๆ มาโรงเรียน	1.77	.430	35.40	น้อย	4.62	.496	92.40	มากที่สุด	57.00
12. สวมเสื้อที่ปกอักษรรย่อ สัญลักษณ์อื่นๆ ครบตามที่โรงเรียนกำหนด	1.81	.402	36.20	น้อย	4.88	.326	97.60	มากที่สุด	61.40
ด้านทรงผม	1.55	.453	31.00	น้อย	2.49	.476	49.80	น้อย	18.80
1. ไว้ทรงผม ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด	1.35	.485	27.00	น้อยที่สุด	2.31	.471	46.20	น้อย	19.20
2. ไม่ปล่อยให้ผมยาวรุงรัง	1.46	.508	29.20	น้อยที่สุด	2.42	.504	48.40	น้อย	19.20
3. ไม่แต่งทรงผม ทำสีผม ติดเครื่องประดับผม	1.85	.368	37.00	น้อย	2.73	.452	54.60	ปานกลาง	17.60
เฉลี่ย	1.74	.463	34.80	น้อย	4.17	.450	83.40	มาก	48.60

จากตาราง 9 การสอบถามกลุ่มเป้าหมาย (N=26) เกี่ยวกับพฤติกรรมการเสริมสร้าง
 ความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย ก่อนการเสริมสร้างความมีวินัย
 ด้านการแต่งกายของนักเรียนโดยภาพรวมพบว่า อยู่ในระดับ น้อย ($\bar{X}=1.74$) หลังการ
 เสริมสร้าง อยู่ในระดับ มาก ($\bar{X}=4.17$) โดยเฉลี่ยสูงขึ้นร้อยละ 48.60 เมื่อพิจารณารายด้าน
 พบว่า ด้านเครื่องแต่งกาย อยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{X}=4.59$) โดยเฉลี่ยสูงขึ้นร้อยละ 56.00
 และ ด้านทรงผม อยู่ในระดับ น้อย ($\bar{X}=2.49$) โดยเฉลี่ยสูงขึ้นร้อยละ 18.80

สรุปจากผลติดตามและประเมินผลโครงการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่ง
 กายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่
 การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 มีนักเรียนกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา จำนวน
 26 คน มีพฤติกรรมด้านความมีวินัย จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้าน
 ทรงผม เป็นไปในทางที่ดีขึ้นส่งผลให้คณะครู ผู้ปกครองนักเรียน และคณะกรรมการ
 สถานศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความพึงพอใจในการดำเนินงานของโรงเรียน และพร้อมที่จะให้
 ความร่วมมือในทุกกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น

การสะท้อนกลับการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านกายแต่งกายของนักเรียนระดับ
 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษ
 สกลนคร เขต 3 โดยใช้แนวทางในการพัฒนาครั้งนี้ คือ การประชุมแบบมีส่วนร่วม โดย
 การดำเนินการโครงการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ในวงรอบที่ 1
 มีรายละเอียด ดังนี้ ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้ร่วมประชุมวิเคราะห์และสรุปผลการ
 ดำเนินงานร่วมกัน โดยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ร่วมวิจัย สังเกตพฤติกรรมการ
 เสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนขณะร่วมกิจกรรม แบบสอบถามเพื่อ
 ประเมินก่อนการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน และหลังการ
 เสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

สรุปการสะท้อนกลับการดำเนินการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกาย
 ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ได้ว่า หลังการดำเนินการเสริมสร้างควมมีวินัย
 ด้านการแต่งกายของนักเรียน นักเรียนกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา จำนวน 26 คน มี
 การพัฒนาพฤติกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกาย จำนวน 2 ด้าน ได้แก่
 ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม หลังการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของ
 นักเรียนสูงกว่าก่อนการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน แต่จากการ

ประเมินค่าเฉลี่ยร้อยละ พบว่า ด้านทรงผม มีค่าเฉลี่ยร้อยละรายด้านน้อยกว่าค่าเฉลี่ยโดยรวม ข้อมูลจากตาราง 9 ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้ร่วมกันสรุป และวางแผนเพื่อที่จะแก้ไขในการดำเนินการพัฒนาในวงรอบที่ 2 ต่อไป

การดำเนินการพัฒนาในวงรอบที่ 2

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ในวงรอบที่ 2

1. ศึกษาสภาพ และปัญหาความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

เมื่อเสร็จสิ้นการจัดโครงการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ซึ่งมีกิจกรรมในโครงการ ทั้งหมด 3 กิจกรรม ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยได้ร่วมประชุมสรุปผลการดำเนินงาน การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนจำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม พบว่า หลังการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนสูงกว่าก่อนการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยเรียงลำดับจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย อยู่ในระดับ มากที่สุด ($\bar{X}=4.59$) โดยเฉลี่ยสูงขึ้นร้อยละ 56.00 และ ด้านทรงผม อยู่ในระดับ น้อย ($\bar{X}=2.49$) โดยเฉลี่ยสูงขึ้นร้อยละ 18.80

เมื่อพิจารณาถึงพฤติกรรมการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ที่นักเรียนแสดงออกในการเข้าร่วมกิจกรรมการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน พบว่า ต้องมีการติดตามจากครูที่ปรึกษาให้เข้มงวด อบรม อย่างจริงจังมากขึ้น ในกิจกรรมอบรมความมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย เพื่อสร้างความตระหนักให้นักเรียนมากยิ่งขึ้น จึงมีความเห็นตรงกันและสรุปการดำเนินการเพื่อเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ในด้านทรงผม

2. แนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ในการประชุมแบบมีส่วนร่วม เพื่อสรุปผลการจัดกิจกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ในวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2558 ณ ห้องโสตทัศนศึกษา โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้ร่วมกันอภิปรายถึงแนวทางการเสริมสร้างวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ด้านทรงผม เพื่อหาทางยกระดับพฤติกรรมนักเรียนให้สูงขึ้น โดยมีข้อสรุปให้มีการนิเทศภายในแบบประชุมนิเทศ เพื่อติดตามผลการดำเนินงานมีการประชุมนิเทศร่วมกันระหว่างผู้นิเทศและผู้รับการนิเทศ เพื่อจะได้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในการเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาร่วมกันแล้วนำไปสู่การปฏิบัติ โดยมีขั้นตอนการดำเนินงาน ดังนี้

2.1 การนิเทศภายใน

การนิเทศภายใน ใช้แบบการประชุมนิเทศ เป็นการดำเนินการเพื่อให้ผู้ร่วมวิจัยมีความมั่นใจในการทำงาน รวมทั้งให้ผู้ร่วมวิจัยสามารถดำเนินการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนได้ด้วยตัวเอง และเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา จำนวน 26 คน โดยกำหนดกิจกรรม 3 ระยะ คือ ก่อนการปฏิบัติการในวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2558 ระหว่างการปฏิบัติ ในวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2558 และหลังการปฏิบัติ ในวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 2558 ซึ่งผู้ดำเนินการนิเทศ ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด การนิเทศแบบการประชุมนิเทศ ซึ่งเป็นการประชุมร่วมกันระหว่างผู้ร่วมวิจัยและผู้ให้ข้อมูล เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ร่วมวิจัยได้แสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนเรียนรู้ สอบถามปัญหา โดยผู้นิเทศได้แนะนำ แนวทางวิธีการดำเนินงานแก้ไข้ปัญหาเกี่ยวกับการเสริมสร้างวินัยนักเรียนร่วมกัน ในการไว้ทรงผมของนักเรียน ตลอดจนกำกับติดตามการทำงานของผู้ร่วมวิจัยและผู้ให้ข้อมูล เป็นการติดตามประเมินผลระหว่างการปฏิบัติงานของผู้ร่วมวิจัย ซึ่งเห็นได้จากการสังเกตและการสัมภาษณ์ ดังนี้

จากผลการดำเนินการนิเทศภายใน พบว่า ผู้ร่วมวิจัยและผู้ให้ข้อมูล มีความรู้ความเข้าใจในการดำเนินการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน และมีความมั่นใจในการปฏิบัติงานเพิ่มขึ้น รวมทั้งสามารถดำเนินการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายนักเรียนด้วยตนเอง จนทำให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา

จำนวน 26 คน มีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทางที่ดีขึ้น การดำเนินการตามแผนปฏิบัติการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนโดยใช้การนิเทศภายในเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ในด้านทรงผม ซึ่งเห็นได้จากการสังเกต และการสัมภาษณ์ ดังนี้

จากการสังเกต การดำเนินการนิเทศภายใน พบว่า การนิเทศภายในสามารถทำให้ผู้ร่วมวิจัยและผู้ให้ข้อมูล มีความรู้ความเข้าใจและตระหนักถึงการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนเป็นอย่างดี ดังผลการสัมภาษณ์ ดังนี้

“...การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนจะสำเร็จได้ถ้าทุกคนร่วมมือร่วมใจกัน ไม่ใช่มองว่าเป็นหน้าที่ของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือใครคนใดคนหนึ่ง โดยเฉพาะครูที่ปรึกษาจะต้องกำกับ ติดตาม ดูแล นักเรียนประจำชั้นของตนเองอย่างใกล้ชิด...”

(เสรี พลาชัย. ผู้อำนวยการโรงเรียน. สัมภาษณ์, 2557)

“...การแก้ปัญหาการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนจะต้องเริ่มจากการสร้างควมรู้ ความเข้าใจ ให้นักเรียนเห็นถึงความสำคัญ ตลอดจนต้องมีการดูแลเอาใจใส่จากครูที่ปรึกษา และครูทุกๆ คน จึงจะสามารถปลูกฝังควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนได้...”

(จริยา แก้วศรีนวม. หัวหน้างานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน. สัมภาษณ์, 2557)

“...จากการนิเทศภายใน ทำให้เกิดความมั่นใจในการดำเนินการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน มากขึ้น...”

(ทัศนีย์ ผินแก้ว. ที่ปรึกษา., สัมภาษณ์, 2557)

“...จากการนิเทศภายใน ทำให้ได้รับความรู้เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะกฎ ระเบียบปฏิบัติต่างๆ ที่เกี่ยวกับการแต่งกายของทางโรงเรียน ซึ่งจะได้นำไปใช้ในการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนได้อย่างเต็มศักยภาพ และควมสำเร็จจะเกิดขึ้นได้จะต้องมาจากควมร่วมมือจากเพื่อนครูทุกคน...”

(สินธุวัติ มามิณ. ครูที่ปรึกษา. สัมภาษณ์, 2557)

สรุปได้ว่า แนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 เพื่อการดำเนินการเสริมสร้างควมมีวินัย จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม ได้ดำเนินการพัฒนาในวงรอบที่ 2 เพื่อเสริมสร้าง

ความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนตามโครงการที่กำหนดไว้คือ การนิเทศภายใน เพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านทรงผม โดยมีข้อสรุปให้มีการดำเนินกิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย โดยมีขั้นตอนในการดำเนินงาน ดังนี้

2.2 กิจกรรมอบรม ควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย

ผลการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ในด้านทรงผม โดยใช้กิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย ดังนี้

ขั้นที่ 1 การวางแผน (Planning) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้ร่วมประชุม โดยใช้ข้อมูลที่ได้จากการสรุปผลสภาพ และปัญหา เกี่ยวกับควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ด้านทรงผม ประกอบกับแนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากการนิเทศภายใน ซึ่งเป็นการประชุมร่วมกันของผู้ร่วมวิจัย เพื่อกำหนดและวางแผนการดำเนินกิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย ดังนี้

1.1 ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้ร่วมกันจัดทำกิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกายพร้อมด้วยรายละเอียดของกิจกรรมที่ผ่านการอนุมัติจากผู้อำนวยการโรงเรียน นำเสนอต่อที่ประชุมคณะครูเพื่อชี้แจงรายละเอียดการดำเนินงานของแต่ละกิจกรรม ในส่วนของกิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย ดำเนินการในวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2558 – 27 กุมภาพันธ์ 2558 เวลา 14.40 – 15.30 น. จัดกิจกรรมในคาบเรียนที่ 7 ซึ่งเป็นคาบอบรมจริยธรรมทุกวันศุกร์ในวันทำการ โดยดำเนินการอบรมของคณะครูในโรงเรียนที่ได้รับมอบหมาย และการกำกับดูแลของครูที่ปรึกษาอย่างใกล้ชิด

1.2 โรงเรียนมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินกิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย และประชุมคณะกรรมการเพื่อรับทราบการดำเนินงานของกิจกรรม คณะกรรมการแต่ละฝ่ายที่ได้รับแต่งตั้งทำหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมาย ประชุมชี้แจงกิจกรรมเพื่อรับทราบแนวทางการปฏิบัติและการเตรียมควมพร้อม

1.3 จัดกิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย เพื่อการเน้นย้ำควมมีวินัยในเรื่องการไว้ทรงผมของนักเรียน โดยครูผู้รับผิดชอบกำชับเน้นย้ำ และให้ความรู้ควมเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะของทรงผมนักเรียนที่ถูกต้อง โดยครูที่ปรึกษาช่วยกันตรวจสอบ กำกับดูแลเด็กนักเรียนประจำชั้นของตนเองเป็นรายบุคคล

1.4 กำกับ ติดตามผลการดำเนินงาน โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรม การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

1.5 สรุปผลการดำเนินการให้ผู้เกี่ยวข้องทราบ

ขั้นที่ 2 การปฏิบัติการ (Action) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย จัดกิจกรรมตาม แผนและระยะเวลาที่กำหนด ระหว่างวันที่ 13 กุมภาพันธ์ 2558 – 27 กุมภาพันธ์ 2558 เวลา 14.40 – 15.30 น. จัดในคาบเรียนที่ 7 ซึ่งเป็นคาบอบรมจริยธรรม ทุกวันศุกร์ในวันทำการ ณ หอประชุมโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สกลนคร เขต 3 โดยมีการจัดอบรมนักเรียนทุกคนซึ่งมีนักเรียนกลุ่มเป้าหมายการพัฒนา จำนวน 26 คน เข้าร่วมกิจกรรมด้วย กิจกรรมนี้มุ่งเน้นการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการ แต่งกายของนักเรียน ด้านทรงผม ให้นักเรียนได้เห็นคุณค่า และความสำคัญของควมมี วินัย ในการใช้ทรงผม ตามระเบียบข้อบังคับของทางโรงเรียน ครูเป็นผู้รับผิดชอบในการ อบรมนักเรียนโดยแบ่งเป็นเวรประจำสัปดาห์ทุกวันศุกร์ และมีการกำกับดูแลอย่างใกล้ชิด จากครูที่ปรึกษา

ขั้นที่ 3 การสังเกตการณ์ (Observation) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยได้ ร่วมกันสังเกตการทำกิจกรรมและพฤติกรรมของนักเรียน โดยใช้แบบสังเกตพบว่า ตลอด ระยะเวลาการอบรม โดยให้ครูที่ปรึกษากำกับดูแล ทำให้นักเรียนตระหนักและเห็น ความสำคัญ ของควมมีวินัยด้านทรงผมของตัวเอง

ขั้นที่ 4 การสะท้อนกลับ (Reflection) ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้เข้า ร่วม กิจกรรมและสังเกตการร่วมกิจกรรมของนักเรียน ได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสังเกต พฤติกรรม และแบบสอบถาม นำข้อมูลที่ได้มารวบรวม และวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับ นักเรียนกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 26 คน พบว่า นักเรียนได้รับการเสริมสร้างควมมีวินัย ด้านการแต่งกายของนักเรียน ทำให้นักเรียนตระหนักและเห็นความสำคัญของควมมีวินัย ด้านทรงผมมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอเสนอข้อมูลที่ได้จากการสังเกต ดังนี้

“...นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการ แต่งกาย และตั้งใจฟังครูอบรมมากขึ้น...”

(ทัศนีย์ ผิวแก้ว. ครูที่ปรึกษา. สังเกต, 2557)

“...นักเรียนเข้าใจระเบียบข้อบังคับของทางโรงเรียนในด้านทรง ผมจนสามารถอธิบายลักษณะที่ถูกต้องให้กับเพื่อนนักเรียนได้...”

(หวานเย็น โปธิสว่าง. ครูที่ปรึกษา. สังเกต, 2557)

“...นักเรียนมีความใส่ใจและให้ความสำคัญในการไว้ทรงผมของตนให้ถูกต้องตามระเบียบของทางโรงเรียนมากขึ้น...”

(สินธุ์ดี มามิมิน. ครูที่ปรึกษา. สังเกต, 2557)

สรุปผลการสังเกตพฤติกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมอบรมความมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมและตั้งใจฟังการอบรมจากครูที่ได้รับมอบหมายมากขึ้น มีความเข้าใจในลักษณะของทรงผมนักเรียน และเห็นความสำคัญของการไว้ทรงผมตามระเบียบของทางโรงเรียนมากยิ่งขึ้น

3. ผลการติดตามการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

หลังจากที่ได้จัดกิจกรรมอบรมความมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย เพื่อเน้นย้ำความมีวินัยด้านทรงผม ทำให้นักเรียนมีความเข้าใจในคุณค่า และความสำคัญของความมีวินัย ในการไว้ทรงผม ตามระเบียบข้อบังคับของทางโรงเรียน เมื่อประเมินเฉพาะด้านทรงผม พบว่า ผลการประเมินพฤติกรรมการเสริมสร้างความมีวินัยของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนาอยู่ในระดับที่สูงขึ้น

ตาราง 10 การประเมินพฤติกรรมความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ด้านทรงผม ในวงรอบที่ 1 และหลังการเสริมสร้างความมีวินัยในวงรอบที่ 2 (N=26)

รายการประเมิน	หลังการเสริมสร้าง ในวงรอบที่ 1			แปลความ	หลังการเสริมสร้าง ในวงรอบที่ 2			แปลความ	สูงขึ้นร้อยละ
	\bar{x}	S.D.	ร้อยละ		\bar{x}	S.D.	ร้อยละ		
ด้านทรงผม	2.49	.476	49.80	น้อย	4.58	.481	91.60	มากที่สุด	41.80
1. ไว้ทรงผม ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด	2.31	.471	46.20	น้อย	4.42	.504	88.40	มาก	42.20
2. ไม่ปล่อยให้ผมยาวรุงรัง	2.42	.504	48.40	น้อย	4.54	.508	90.80	มากที่สุด	42.40
3. ไม่แต่งทรงผม ทำสีผม ตัดเครื่องประดับผม	2.73	.452	54.60	ปานกลาง	4.77	.430	95.40	มากที่สุด	40.80

จากตาราง 10 แสดงว่าผลการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หลังการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายในวงรอบที่ 1 นักเรียนมีพฤติกรรมความมีวินัยด้านทรงผม อยู่ในระดับน้อย มีค่าเฉลี่ยโดยรวม (\bar{X} =2.49) โดยเฉลี่ยสูงขึ้นร้อยละ 18.80 หลังการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายในวงรอบที่ 2 โดยภาพรวม อยู่ในระดับ มากที่สุด (\bar{X} =4.58) โดยเฉลี่ยสูงขึ้นร้อยละ 41.80

การสะท้อนกลับผลการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ด้านทรงผม ในวงรอบที่ 2 โดยใช้แนวทางในการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนในครั้งนี้ คือ การนิเทศภายใน และกิจกรรมอบรมความมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย ทำให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนาจำนวน 26 คน มีพฤติกรรมหลังการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนด้านทรงผมสูงขึ้นจากวงรอบที่ 1

จากการดำเนินการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนทั้ง 2 วงรอบ ได้ส่งผลให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนาที่มีพฤติกรรมขาดความมีวินัยด้านการแต่งกายลดน้อยลงมาก รายละเอียด ดังตาราง 11

ตาราง 11 ข้อมูลการขาดความมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย หลังการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนทั้ง 2 วงรอบ โดยแยกเป็นรายด้าน (N=26)

นักเรียน กลุ่มเป้าหมาย		หลังการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน	
		มีนักเรียนขาดวินัยด้านเครื่องแต่งกาย	มีนักเรียนขาดวินัยด้านทรงผม
เพศ	ความถี่	จำนวน	จำนวน
ชาย	19	1	2
หญิง	7	0	1
รวม	26	1	3
ร้อยละ		3.85	11.54

จากตาราง 11 พบว่า หลังการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน มีนักเรียนขาดวินัยด้านเครื่องแต่งกายเหลืออยู่ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.85 และมีนักเรียนที่ขาดวินัยด้านทรงผม เหลืออยู่ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 11.54

สรุปการติดตามผลการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 พบว่า บุคลากรในโรงเรียนกับชุมชนมีการร่วมมือกัน
อย่างจริงจัง ผู้ปกครองดูแล เอาใจใส่บุตรหลานมากขึ้น นักเรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญ
ของวินัยด้านการแต่งกาย ทำให้นักเรียนแต่งเครื่องแต่งกาย และไว้ทรงผม ถูกต้องตาม
ระเบียบข้อบังคับของทางโรงเรียน ส่งผลให้คุณลักษณะอันพึงประสงค์เรื่องควมมีวินัยด้าน
การแต่งกายดีขึ้นมาก จากผลหลังการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน
สูงกว่าก่อนการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ ใช้หลักการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research : PAR) เป็นการทำงานร่วมกันของคณะครูในโรงเรียน และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยมีความมุ่งหมายเพื่อเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 เพื่อให้การดำเนินการวิจัยบรรลุตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งเอาไว้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ตามลำดับขั้นตอนและสรุปได้ ดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. กลุ่มเป้าหมาย
3. วิธีดำเนินการวิจัย
4. สรุปผลการวิจัย
5. อภิปรายผล
6. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการวิจัยไว้ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพ และปัญหาความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3
2. เพื่อหาแนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

3. เพื่อติดตามผลการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษากลนคร เขต 3

กลุ่มเป้าหมาย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเลือกกลุ่มเป้าหมายการวิจัย โดยวิธีการเลือกแบบเจาะจง มีการจำแนกเป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มผู้ร่วมวิจัย จำนวน 5 คน ประกอบด้วย
 - 1.1 ผู้วิจัย จำนวน 1 คน
 - 1.2 ครูหัวหน้างานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน จำนวน 1 คน
 - 1.3 ครูที่ปรึกษานักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คน
 - 1.4 ครูที่ปรึกษานักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 1 คน
 - 1.5 ครูที่ปรึกษานักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 1 คน
2. กลุ่มผู้ให้ข้อมูล จำนวน 63 คน ประกอบด้วย
 - 2.1 ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด
 - 2.2 กลุ่มครูสายผู้สอนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 3 คน จากทั้งหมด 7 คน
 - 2.3 กลุ่มตัวแทนผู้ปกครองนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยเป็นผู้ปกครองของนักเรียนกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา ที่ได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง จำนวน 26 คน ประกอบด้วย
 - 2.3.1 ผู้ปกครองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 6 คน
 - 2.3.2 ผู้ปกครองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 8 คน
 - 2.3.3 ผู้ปกครองของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 12 คน
 - 2.4 ครูเวรประจำวัน จำนวน 5 คน
 - 2.5 คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน 2 คน คือ ประธานคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และกรรมการซึ่งเป็นตัวแทนของผู้นำชุมชน
 - 2.6 กลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีพฤติกรรมกระทำผิดวินัยด้านการแต่งกาย โดยได้จากบันทึกของฝ่ายระบบดูแล

ช่วยเหลือนักเรียน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 26 คน เป็นนักเรียนหญิง 7 คน นักเรียนชาย 19 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ ใช้กระบวนการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research: PAR) โดยผู้วิจัยได้นำหลักการและขั้นตอนตามแนวคิดของ เคมมิส และ แมกแทกการ์ต (Kemmis and McTaggart, 1988: 11, อ้างถึงใน องอาจ นัยพัฒน์. 2551 : 301-303) เป็นกระบวนการในการศึกษาค้นคว้าเพื่อการเสริมสร้างความมีชีวิตด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 โดยมีขั้นตอนการปฏิบัติ 4 ขั้นตอน คือ การวางแผน (Planning) การปฏิบัติการ (Action) การสังเกตการณ์ (Observation) และการสะท้อนกลับ (Reflection) ซึ่งในแต่ละขั้นตอนมีรายละเอียดในการดำเนินงาน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การวางแผน (Planning)

1. ศึกษาสภาพและปัญหา เกี่ยวกับความมีชีวิตด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 โดยมีวิธีการดำเนินงานดังนี้

1.1 การศึกษาวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างความมีชีวิตด้านการแต่งกายของนักเรียน ที่จะบ่งบอกถึงสภาพปัจจุบันและปัญหา เกี่ยวกับความมีชีวิตด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ได้แก่ 1) รายงานสรุปแบบสำรวจพฤติกรรมของนักเรียนประจำสัปดาห์ 2) รายงานสรุปคะแนนความประพฤติของนักเรียน 3) แผนการปฏิบัติงานประจำปี 4) เอกสารประจำตัวนักเรียน (ปพ.5) 5) รายงานการประเมินคุณภาพภายนอกสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) และ 6) บริบทของโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

1.2 สัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครู ผู้ปกครองนักเรียน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 โดยใช้แบบสัมภาษณ์ แบบมีโครงสร้างซึ่งมีเนื้อหากล่าวถึงสภาพ และปัญหาเกี่ยวกับความมีวินัยด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม

1.3 ประชุมคณะครู ผู้ปกครองนักเรียน และคณะกรรมการสถานศึกษา ขั้นพื้นฐาน เพื่อชี้แจงเหตุผลของการวิจัยในครั้งนี้ แล้วร่วมกันคิดวิเคราะห์ วิพากษ์ วิจัย อภิปราย เกี่ยวกับสภาพและปัญหา เกี่ยวกับความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ตลอดจนร่วมกันเสนอแนวทางการดำเนินการที่เป็นไปได้ สำหรับการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

2. กำหนดประเด็นที่ต้องการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

3. ประชุมวางแผนกำหนดกิจกรรมดำเนินการ จัดให้มีการประชุมคณะครู ในโรงเรียนทุกคน เพื่อวางแผนปฏิบัติการ การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หลังจากที่ได้ดำเนินการในข้อ 1 แล้ว เพื่อร่วมกัน ดำเนินการในเรื่องต่อไปนี้

3.1 กำหนดกระบวนการต่างๆ ที่จะนำมาใช้ในการเสริมสร้างความมี วินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยกำหนดกิจกรรมหรือ โครงการให้สอดคล้องกับการดำเนินการ มีการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่รับผิดชอบกิจกรรม เพื่อ ดำเนินการต่อไป

3.2 ผู้รับผิดชอบกิจกรรมที่กำหนดไว้ ร่วมกันจัดทำรายละเอียดของ กิจกรรม เช่น ชื่อกิจกรรม วัตถุประสงค์ เครื่องมือ แหล่งข้อมูล ผู้รับผิดชอบ ระยะเวลาใน การดำเนินการ การติดตามและประเมินผล มีการจัดทำกำหนดการปฏิบัติงานอย่างชัดเจน

4. ผู้เข้าร่วมประชุมร่วมกันจัดทำเอกสาร คู่มือการเสริมสร้างความมีวินัย ด้านการแต่งกายของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย ด้านทรงผม โดยมีการวางระบบติดตามและประเมินผลการพัฒนา ได้แก่ กำหนดตัวชี้วัดความสำเร็จของการ ดำเนินงานพัฒนาดังกล่าว กำหนดรูปแบบการติดตามและประเมินผล กำหนดบทบาทผู้ที่เกี่ยวข้อง กำหนดระยะเวลาในการติดตามและประเมินผล ตามมติของที่ประชุม

5. เสนอโครงการต่อผู้บริหารโรงเรียนเพื่อขออนุมัติดำเนินการ และออกคำสั่งแต่งตั้งเจ้าหน้าที่รับผิดชอบกิจกรรมต่างๆ

6. หลังจากดำเนินการในขั้นตอนต่างๆ ที่กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยได้นำข้อมูลที่ได้เข้าเสนอบริษัทที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ และแก้ไขปรับปรุงในส่วนที่บกพร่องให้มีความถูกต้องสมบูรณ์

ขั้นที่ 2 การปฏิบัติการ (Action)

ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัยดำเนินการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3 เป็นการดำเนินการตามกิจกรรมของแผนปฏิบัติการที่กำหนดไว้ โดยสังเกตการณ์เข้าร่วมและการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมของนักเรียนตามกิจกรรมที่จัดทำขึ้น ดังนี้

2.1 การประชุมแบบมีส่วนร่วม

2.2 กิจกรรมการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

2.2.1 กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู

2.2.2 กิจกรรมอบรมความมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย

2.2.3 กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย

2.3 การนิเทศภายใน

ขั้นตอน 3 การสังเกตการณ์ (Observation)

ผู้วิจัยและผู้ร่วมวิจัย ได้ดำเนินการสังเกตและเก็บรวบรวมข้อมูลการเข้าร่วมและการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมของกลุ่มเป้าหมาย ทั้งก่อนและหลังการปฏิบัติการ โดยดำเนินการ ดังนี้

3.1 การประชุมแบบมีส่วนร่วม เป็นการประชุมเพื่อปรึกษาหารือวางแผนติดตามผลการดำเนินงานกิจกรรมการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ร่วมกันดำเนินการจัดประชุมตามกำหนดการที่วางไว้ โดยกำหนดประชุมในวันที่ 17 พฤศจิกายน 2557 เวลา 15.30 – 16.30 น. ณ ห้องโสตทัศนศึกษา โดยประสานกับผู้อำนวยการโรงเรียน ครูหัวหน้างานระบบดูแล ครูที่ปรึกษาประจำชั้น ผู้ปกครองนักเรียน กลุ่มเป้าหมายการพัฒนาและตัวแทนคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจ ร่วมกัน วางแผนกำหนดกิจกรรมเสริมสร้างความมีวินัยของนักเรียน

จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านทรงผม เก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสังเกต การสัมภาษณ์ และการบันทึกการประชุม

3.2 กิจกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ประกอบด้วยกิจกรรม ดังนี้

3.2.1 กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู ดำเนินการเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านทรงผม โดยดำเนินการระหว่างวันที่ 18 พฤศจิกายน 2557 – 5 กุมภาพันธ์ 2558 เก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสังเกต การสัมภาษณ์ และการสอบถาม

3.2.2 กิจกรรมอบรมควมมีวินัยด้านการแต่งกาย ดำเนินการเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการเครื่องกาย ด้านทรงผม โดยดำเนินการระหว่างวันที่ 21 พฤศจิกายน 2557 – 30 มกราคม 2558 เก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสังเกต การสัมภาษณ์ และการสอบถาม

3.2.3 กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย ดำเนินการเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านทรงผม โดยดำเนินการระหว่างวันที่ 1 ธันวาคม 2557 – 29 มกราคม 2558 เก็บรวบรวมข้อมูล โดยการสังเกต การสัมภาษณ์ และการสอบถาม

ขั้นที่ 4 การสะท้อนกลับ (Reflection)

การสะท้อนกลับจะประกอบด้วยติดตามและประเมินผลการเสริมสร้างควมมีวินัยของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านทรงผม โดยดำเนินการปรับปรุงแก้ไขหลังจากที่มีการปฏิบัติการเสริมสร้างควมมีวินัยของนักเรียนเป็นระยะๆ หรือหลังจากเสร็จสิ้นแต่ละกิจกรรมแล้ว จะได้มีการดำเนินการสะท้อนกลับผลการปฏิบัติว่า มีสิ่งใดเกิดขึ้น หรือเปลี่ยนแปลง หรือพัฒนาไปบ้าง ในขั้นนี้เป็นการปฏิบัติกิจกรรม 3 ส่วนควบคู่กันไป ดังนี้

ส่วนที่ 1 การปฏิบัติกิจกรรมต่างๆ ในการเสริมสร้างควมมีวินัยของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านทรงผม ตามแผนปฏิบัติการที่กำหนดไว้ในขั้นที่ 1

ส่วนที่ 2 การติดตามและประเมินผลการเสริมสร้างควมมีวินัยของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านทรงผม ตามที่ดำเนินการเสริมสร้าง ในขั้นที่ 2 พร้อมกับส่งผลสะท้อนกลับเพื่อปรับปรุงแก้ไข

ส่วนที่ 3 ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่อง

การทำงานทั้ง 3 ส่วน มีลักษณะผสมผสานเป็นวงจรตาม

กระบวนการวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research : PAR) โดยดำเนินการ 2 วงจร แต่ละวงรอบประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 การวางแผน (Planning) ขั้นที่ 2 การปฏิบัติการ (Action) ขั้นที่ 3 การสังเกตการณ์ (Observation) และขั้นที่ 4 การสะท้อนกลับ (Reflection) ซึ่งในขั้นสะท้อนกลับนี้ให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อการปรับปรุงแก้ไขหรือพัฒนาให้ดีขึ้นในวงรอบที่ 2 และขั้นตอนนี้จะประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ ได้แก่

1. นำแผนปฏิบัติการเสริมสร้างความมีวินัยของนักเรียน จำนวน 2 ด้าน ได้แก่ ด้านการแต่งกาย ด้านทรงผม ตามแผนปฏิบัติการที่กำหนดไว้มาปฏิบัติการจริง
2. ติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลระหว่างการปฏิบัติงาน และให้ข้อมูลย้อนกลับ เพื่อประกอบการพิจารณาวางแผนปรับปรุงแก้ไขงาน หรือพัฒนางานให้ดีขึ้นโดยติดตามและประเมินผล
3. วางแผนปรับปรุงแก้ไข หรือพัฒนางานโดยปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องตามแผนปฏิบัติการที่กำหนดไว้ ถ้ามีปัญหา หรืออุปสรรคในการดำเนินการจะมีการบันทึกข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไข เพื่อให้ได้รับการพัฒนาในโอกาสต่อไปในทิศทางที่ต้องการ

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาสภาพ และปัญหา เกี่ยวกับความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3 พบว่า

1.1 สภาพเกี่ยวกับความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนส่วนหนึ่งมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในด้านความมีวินัยที่บกพร่องชัดเจน ได้แก่ 1) ด้านเครื่องแต่งกาย ไม่ถูกระเบียบและข้อบังคับของทางโรงเรียน นำเสื้อออกนอกกางเกง ไม่ปักชื่อบนหน้าอกเสื้อ ใส่ชุดพลศึกษาในวันที่ไม่ใช่ชั่วโมงเรียน ไม่ใส่เข็มขัด ไม่ใส่ถุงเท้า ใส่รองเท้าแตะ เหยียบส้นรองเท้า ใส่เครื่องประดับ 2) ด้านทรง

ผม ไว้ผมยาว รีดผม ซอยผม ทำทรงผมเลียนแบบแฟชั่น ไม่ถูกต้องตามกฎระเบียบและ ข้อบังคับของโรงเรียน ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่ไม่พึงประสงค์ของผู้เรียน

1.2 ปัญหาเกี่ยวกับความวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ได้แก่ 1) ปัจจัย ด้านโรงเรียน การดำเนินงานด้านความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ยังขาดความร่วมมือจากบุคลากรในโรงเรียนอย่างจริงจัง ครูที่รับผิดชอบยังไม่มีรูปแบบคู่มือการ เสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ที่ใช้ในการดำเนินงานเป็นแนวทาง เดียวกัน และการปฏิบัติงานด้านความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนยังขาดการมีส่วนร่วมระหว่างโรงเรียนและชุมชน 2) ปัจจัยทางครอบครัว ผู้ปกครองต้องไปทำงาน ต่างจังหวัด ต้องฝากลูกไว้กับ ปู่ ย่า ตา ยาย หรือญาติพี่น้อง ทำให้ไม่ได้ดูแลเอาใจใส่ลูก เท่าที่ควร และ 3) ปัจจัยด้านนักเรียน ไม่ตระหนักเห็นความสำคัญของความมีวินัยด้าน การแต่งกายของนักเรียน ขาดแรงจูงใจในการปฏิบัติตนให้ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับของ โรงเรียน

2. แนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 พบว่า

แนวทางในการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน มี 3 แนวทาง ประกอบด้วย 1) การประชุมแบบมีส่วนร่วม 2) กิจกรรมเสริมสร้างความมี วินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย ได้แก่ 2.1) กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู 2.2) กิจกรรม อบรมความมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย 2.3) กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย 3) การนิเทศภายใน

3. ผลการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษา ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 พบว่า

ผลการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 พบว่า บุคลากรในโรงเรียนกับชุมชนมีการร่วมมือกัน อย่างจริงจัง ผู้ปกครองดูแล เอาใจใส่บุตรหลานมากขึ้น นักเรียนเห็นคุณค่าและความสำคัญ ของวินัยด้านการแต่งกาย ทำให้นักเรียนแต่งเครื่องแต่งกาย และไว้ทรงผม ถูกต้องตาม ระเบียบข้อบังคับของทางโรงเรียน ส่งผลให้คุณลักษณะอันพึงประสงค์เรื่องความมีวินัยด้าน

การแต่งกายดีขึ้นมาก จากผลหลังการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน สูงกว่าก่อนการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

อภิปรายผลการวิจัย

การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศกนคร เขต 3 ผู้วิจัยนำผลการวิจัยมาอภิปราย ดังนี้

1. ผลการศึกษาสภาพ และปัญหา เกี่ยวกับควมมีวินัยด้านการแต่งกาย ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศกนคร เขต 3 พบว่า

1.1 สภาพเกี่ยวกับควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาศกนคร เขต 3 พบว่า นักเรียนส่วนหนึ่งมีพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในด้าน ควมมีวินัยที่บกพร่องชัดเจน ได้แก่ 1) ด้านเครื่องแต่งกาย ไม่ถูกระเบียบและข้อบังคับของ ทางโรงเรียน นำเสื้อออกนอกกางเกง ไม่ปักชื่อบนหน้าอกเสื้อ ใส่ชุดพลศึกษามาในวันที่ไม่ มีชั่วโมงเรียน ไม่ใส่เข็มขัด ไม่ใส่ถุงเท้า ใส่รองเท้าแตะ เทียบบสนรองเท้า ใส่เครื่องประดับ 2) ด้านทรงผม ไว้ผมยาว ริดผม ซอยผม ทำทรงผมเลียนแบบแฟชั่น ไม่ถูกต้องตาม กฎระเบียบและข้อบังคับของโรงเรียน ซึ่งเป็นคุณลักษณะที่ไม่พึงประสงค์ของผู้เรียน สอดคล้องกับการวิจัยของ พัชรินทร์ จันทรดาประดิษฐ์ (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนา การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านควมสะอาดและการแต่งกาย โรงเรียน ที โอ เอ (เทศบาล 1 วัดคำสายทอง) สังกัดเทศบาลเมืองมุกดาหาร พบว่า สภาพด้านการแต่งกายนักเรียนมีพฤติกรรมแต่งกายไม่ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน เช่น การสวมเสื้อที่ไม่ปักชื่อตัวเอง อักษรย่อของโรงเรียน สวมรองเท้า ถุงเท้าไม่ถูกระเบียบ ไว้ผมยาว สวมเครื่องประดับมาโรงเรียนเกิดปัญหาทำให้นักเรียนคนอื่นๆ เลียนแบบการ แต่งกายที่ไม่ถูกต้อง สอดคล้องกับการวิจัยของ ญัฐนิชา สมถาแสง (2554 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างระเบียบวินัยของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านดอนชัยวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาศกนคร เขต 2 นักเรียนยังไม่ระเบียบวินัยเท่าที่ควร โดย

เฉพาะที่เห็นชัดเจนในการแต่งกายที่ยังไม่ถูกระเบียบ การนำเสื้อออกนอกกางเกง การไม่สวมรองเท้านักเรียน มาโรงเรียน การสวมใส่เครื่องประดับมาโรงเรียน เช่น ต่างหู สร้อยคอ และสอดคล้องกับการวิจัยของสมบุรณ์ อรรถอุดม (2556 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาวิสัยทัศน์นักเรียนด้านการแต่งกายและการรักษาความสะอาด โรงเรียนหนองจรเข้เรื่อง ศิลป์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 3 พบว่า นักเรียนมักจะปล่อยเสื้อลอยชายออกนอกกางเกง นักเรียนไว้ผมยาวเกินระเบียบที่โรงเรียนกำหนด การสวมใส่รองเท้าเหยียบส้นหรือรองเท้าแตะ มาโรงเรียน และนักเรียนสวมชุดกีฬา มาเรียนในวันที่ไม่มีชั่วโมงเรียนพลศึกษา

1.2 ปัญหาเกี่ยวกับความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา สกลนคร เขต 3 พบว่า ปัจจัยที่เป็นสาเหตุ ได้แก่ 1) ปัจจัยด้านโรงเรียนการดำเนินงานเรื่องความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ยังขาดความร่วมมือจากบุคลากรในโรงเรียนอย่างจริงจัง ครูที่รับผิดชอบยังไม่มีรูปแบบคู่มือการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ที่ใช้ในการดำเนินงานเป็นแนวทางเดียวกัน และการปฏิบัติงานด้านความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนยังขาดการมีส่วนร่วมระหว่างโรงเรียนและชุมชน 2) ปัจจัยทางครอบครัว ผู้ปกครองต้องไปทำงานต่างจังหวัด ผากลูกไว้กับ ปู่ ย่า ตา ยาย หรือญาติพี่น้อง ทำให้ไม่ได้ดูแลเอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร และ 3) ปัจจัยด้านนักเรียนไม่ตระหนักเห็นความสำคัญของความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ขาดแรงจูงใจในการปฏิบัติตนให้ถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน ก่อให้เกิดปัญหาเป็นอย่างมาก สอดคล้องกับการวิจัยของ ทรงศักดิ์ สารรัตน์ (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนากระบวนการเสริมสร้างระเบียบวินัยนักเรียน โรงเรียนหนองชนพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนม เขต 2 พบว่า การดำเนินการงานเกี่ยวกับการกับกระบวนการส่งเสริมระเบียบวินัยนักเรียน ยังไม่มีการพัฒนาเท่าที่ควร ปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่จากนักเรียน การได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครองมีบ้างไม่มากนัก สอดคล้องกับการวิจัยของพัชรินทร์ จันทร์ดาประดิษฐ์ (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนา การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความสะอาดและการแต่งกาย โรงเรียนที่ ไอ เอ (เทศบาล 1 วัดคำสายทอง) สังกัดเทศบาลเมืองมุกดาหาร พบว่า ในส่วนครูประจำชั้นยังขาดความรู้ความเข้าใจในการพัฒนาการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยนักเรียนที่เป็นระบบ สอดคล้องกับการวิจัยของเพชรยุภา สุริยะกาญจน์ (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การ

พัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โรงเรียนดงเย็นพิทยาคาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวครธานี เขต 3 การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนขาดการประสานกับผู้ปกครองคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน 2) การจัดกิจกรรมเพื่อเสริมสร้างวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนขาดการต่อเนื่องและไม่บรรลุตามประสงค์ 3) ครูไม่ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีและไม่ให้ความสำคัญต่อการเสริมสร้างวินัยด้านการแต่งกาย 4) ขาดบทลงโทษที่ชัดเจนสำหรับนักเรียนแต่งกายไม่ถูกระเบียบของทางโรงเรียน สอดคล้องกับการวิจัยของภักดีชิตา เรืองรักษ์ (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาการส่งเสริมวินัยนักเรียน โรงเรียนเจริญศิลป์ศึกษา “โพธิ์คำอนุสรณ์” สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศกนนคร เขต 3 พบว่า การส่งเสริมวินัยนักเรียนขาดการประสานกับผู้ปกครองนักเรียน คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และชุมชน 2) มีการยึดหยุ่นตามสถานการณ์มากขาดความสม่ำเสมอ และความเข้มแข็ง 3) สภาพแวดล้อมภายในโรงเรียนและชุมชนไม่เหมาะสม และไม่เอื้อต่อการส่งเสริมวินัยนักเรียน 4) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่ช่วยส่งเสริมและมุ่งเน้น วินัยนักเรียน มีการอนุโลมมาก รวมทั้งการวัดและประเมินผลการเรียนยังขาดระเบียบอย่างเคร่งครัด 5) การจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมวินัยนักเรียนขาดความต่อเนื่อง และไม่บรรลุตามเป้าหมาย และ 6) ครูไม่ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดี และสอดคล้องกับการวิจัยของณัฐนิชา สมญาแสง (2554 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างระเบียบวินัยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านดอนชัยวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศกนนคร เขต 2 ปัญหาเกิดจากการที่ไม่มีระเบียบข้อบังคับที่ชัดเจนให้กับนักเรียน การเรียกร้องความสนใจ การเรียนแบบเพื่อน การไม่เห็นความสำคัญของการมีระเบียบวินัย การไม่ตระหนักเห็นความสำคัญของการรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง ผู้ปกครองขาดการเอาใจใส่ดูแลบุตรหลานอย่างใกล้ชิด ครูขาดการดูแลเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด ขาดการแรงจูงใจในการปฏิบัติตนให้ถูกระเบียบของโรงเรียน

จากการศึกษาสภาพ และปัญหา เกี่ยวกับวินัยนักเรียน ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถกล่าวได้ว่าพฤติกรรมความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนแต่ละโรงเรียน ก่อนการพัฒนาวินัยนักเรียน มีสภาพและปัญหาไม่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมไม่เหมาะสมทั้งที่โรงเรียนและที่บ้าน ทำให้มีคุณลักษณะไม่พึงประสงค์ ดังนั้น จากเหตุผลดังกล่าวทุกโรงเรียนจึงจำเป็นต้องได้รับการเสริมสร้างวินัยด้านการ

แต่งกายของนักเรียน ทั้งในโรงเรียนและที่บ้านเพื่อให้นักเรียนเป็นผู้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์มากยิ่งขึ้น

2. แนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 พบว่า

จากการประชุมผู้ร่วมวิจัยและผู้ให้ข้อมูล ได้กำหนดแนวทางการเสริมสร้างเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน จำนวน 3 แนวทาง ประกอบด้วย

- 1) การประชุมแบบมีส่วนร่วม 2) กิจกรรมเสริมสร้างควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย ได้แก่ 2.1) กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู 2.2) กิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย 2.3) กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย และ 3) การนิเทศภายใน เพื่อดำเนินการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ช่วยให้เกิดพฤติกรรมด้านการแต่งกายตามคุณลักษณะอันพึงประสงค์ สอดคล้องกับการวิจัยของทรงศักดิ์ สารรัตน์ (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนากระบวนการเสริมสร้างระเบียบวินัยนักเรียนโรงเรียนหนองชนพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนม เขต 2 โดยมีแนวทางการพัฒนากระบวนการเสริมสร้างระเบียบวินัยนักเรียน จำนวน 4 กิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมที่ 1 การประชุมชี้แจงเพื่อสร้างความตระหนัก ความเข้าใจในแนวทางดำเนินการวิจัยและเสนอสภาพปัจจุบันปัญหาข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ไข การศึกษาดูงานโรงเรียนต้นแบบ กิจกรรมที่ 2 ศึกษาเอกสารและประชุมระดมสมองเพื่อสร้างองค์ความรู้ กิจกรรมที่ 3 ดำเนินการพัฒนาและส่งเสริมตามกิจกรรมและโครงการที่กำหนดไว้ตามแผน ซึ่งได้แก่ กิจกรรมโฮมรูม กิจกรรมคัดเลือกนักเรียนดีเด่น การอบรมธรรมะ การเข้าค่ายคุณธรรม กิจกรรมเยี่ยมบ้าน และกิจกรรมการพัฒนาพื้นที่บริการ กิจกรรมที่ 4 นิเทศติดตามผลและเก็บรวบรวมข้อมูล สอดคล้องกับงานวิจัยของพัชรินทร์ จันทร์ดา ประดิษฐ์ (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนา การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความสะอาดและการแต่งกาย โรงเรียน ที่ โอ เอ (เทศบาล 1 วัดคำสายทอง) สังกัดเทศบาลเมือง โดย 1) การประชุมแบบมีส่วนร่วม จากคณะครู ผู้ปกครองและชุมชน ร่วมกำหนดแนวทางในการพัฒนาการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความสะอาดและการแต่งกาย คือกิจกรรมตาดิเศษเพื่อพัฒนาวินัยด้านความสะอาด กิจกรรมการแต่งกายถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับของโรงเรียน เพื่อพัฒนาวินัยด้านการแต่งกาย
- 2) การศึกษาดูงานโดยไปศึกษาโรงเรียนที่เป็นตัวอย่างด้านวินัย คือ โรงเรียนเซนต์ยอแซ

พมูกตาหาร 3) การพัฒนางานตามขั้นตอนการพัฒนาการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยด้าน
 ความสะอาด และการแต่งกายโดยมี 2 กิจกรรม คือ กิจกรรมตาพิเศษและกิจกรรมแต่ง
 การถูกต้องตามระเบียบและข้อบังคับของโรงเรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของเพชรยุภา
 สุริยะกาญจน์ (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัย
 ด้านการแต่งกายของนักเรียน โรงเรียนดงเย็นพิทยาคาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
 อุตรธานี เขต 3 โดยแนวทางการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน
 ประกอบด้วย 4 กิจกรรม ดังนี้ 1) กิจกรรมโฮมรูม 2) กิจกรรมประกวดการแต่งกาย 3)
 กิจกรรมอบรมเรื่องวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ทุกวันศุกร์ 4) กิจกรรมรับนักเรียน
 หน้าประตูโรงเรียน สอดคล้องกับการวิจัยของเอมอร มิกราช (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัย
 เรื่อง การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียน
 บ้านเหล่าบ้านถ่อน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต ๓ โดยใช้การวิจัยเชิง
 ปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม 4 ขั้นตอน คือ 1) ขั้นวางแผนพัฒนา 2) ขั้นดำเนินพัฒนา 3)
 ขั้นสังเกตการณ์ 4) ขั้นสะท้อนผลการพัฒนา กระบวนการพัฒนาระเบียบวินัยของนักเรียน
 โรงเรียนบ้านเหล่าบ้านถ่อน มีดังนี้ 1) การพัฒนาระเบียบวินัยด้านการแต่งกาย
 ประกอบด้วย กิจกรรมสัปดาห์ส่งเสริมการแต่งกายถูกต้องตามระเบียบ กิจกรรมอบรม
 คุณธรรม จริยธรรมทุกวันศุกร์ กิจกรรมนักเรียนตัวอย่าง กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู
 โรงเรียน สอดคล้องกับการวิจัยของณัฐนิชา สมฤาแสง (2554 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง
 การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างระเบียบวินัยของนักเรียนระดับชั้น
 มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านดอนชัยวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
 ประถมศึกษาสกลนคร เขต 2 โดยแนวทางการเสริมสร้างระเบียบวินัยของนักเรียน
 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านดอนชัยวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
 การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 2 ได้มีการประชุมร่วมกันหาแนวทางในการพัฒนา
 อย่างที่ดีมีประสิทธิภาพ และควรให้บุคลากรไปศึกษาดูงานโรงเรียนที่จัดกิจกรรมการ
 ส่งเสริมด้านระเบียบวินัยด้านการแต่งกาย การตรงต่อเวลา และความรับผิดชอบต่อหน้าที่
 ของนักเรียนเป็นที่ยอมรับแล้วนำมาเป็นแนวทางในการเสริมสร้างมาปรับใช้ ได้มีการกำหนด
 แนวทางและการวางแผนการดำเนินการเสริมสร้างระเบียบวินัยของนักเรียน ที่ได้จากการ
 สัมภาษณ์ผู้ร่วมวิจัยและกลุ่มเป้าหมาย ได้เสนอโครงการเสริมสร้างระเบียบวินัยโดยมี
 กิจกรรม ดังนี้ 1) กิจกรรมสัปดาห์เสริมสร้างระเบียบวินัยนักเรียน 2) กิจกรรมการอบรม
 คุณธรรมและจริยธรรมทุกวันศุกร์ 3) กิจกรรมเข้าค่ายอบรมคุณธรรมจริยธรรม

เสริมสร้างระเบียบวินัย 4) กิจกรรมคนดีศรีดอนชัย และสอดคล้องกับงานวิจัยของสิริกร ไชยราช (2556 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างวินัยนักเรียน โรงเรียนวังยางวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22 โดยแนวทางการเสริมสร้างวินัยนักเรียน ประกอบด้วย 1) การประชุมแบบมีส่วนร่วม 2) กิจกรรมเสริมสร้างวินัยนักเรียน ได้แก่ 2.1) กิจกรรมสัปดาห์เสริมสร้างวินัยนักเรียน 2.2) กิจกรรมอบรมคุณธรรม จริยธรรมทุกวันศุกร์ 2.3) กิจกรรมเข้าค่ายอบรมคุณธรรมจริยธรรมเสริมสร้างวินัย 2.4) กิจกรรมคนดีศรีวังยาง และ 3) การนิเทศภายใน

จากการดำเนินการตามแนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3 โดยใช้รูปแบบวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research-PAR) ตลอดงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถกล่าวได้ว่า แนวทางการดำเนินงานดังกล่าวสามารถทำให้นักเรียนมีวินัยด้านการแต่งกายมากยิ่งขึ้น และมีการพัฒนาพฤติกรรมด้านวินัยดียิ่งขึ้น

3. ผลการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขลา เขต 3 พบว่า

ผลจากการดำเนินงานตามแนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยใช้แนวทางการพัฒนา 3 แนวทาง ได้แก่ 1) การประชุมแบบมีส่วนร่วม 2) กิจกรรมเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน 3) การนิเทศภายใน โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน แบบสัมภาษณ์ผู้ร่วมวิจัยและผู้ที่เกี่ยวข้อง แบบสอบถามเพื่อประเมินพฤติกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนโดยครูและแบบสอบถามเพื่อประเมินพฤติกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนโดยนักเรียน ส่งผลนักเรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์เรื่องวินัยด้านการแต่งกายสูงขึ้นมาก จากผลหลังการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนสูงกว่า ก่อนการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของทรงศักดิ์ สารรัตน์ (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนากระบวนการเสริมสร้างระเบียบวินัยนักเรียน โรงเรียนหนองชนพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนม เขต 2 พบว่า จากการได้เข้าร่วมโครงการของนักเรียนทำให้

พฤติกรรมกรรมการปฏิบัติตามระเบียบวินัยของทางโรงเรียนด้านต่างๆ ดีขึ้นมาก ได้แก่ ด้านการแต่งกายที่ถูกต้องตามระเบียบของทางโรงเรียน และด้านความประพฤติของนักเรียน แสดงว่าโครงการพัฒนาส่งเสริมระเบียบวินัยนักเรียน ช่วยทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมด้านระเบียบวินัยดีขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของพัชรินทร์ จันทร์ตาประดิษฐ์ (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนา การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความสะอาดและการแต่งกาย โรงเรียน ที่ โอ เอ (เทศบาล 1 วัดคำสายทอง) สังกัดเทศบาลเมืองมุกดาหาร พบว่าครูประจำชั้นทุกคนมีความรู้ความเข้าใจ และได้แนวทางการพัฒนาสามารถพัฒนาการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความสะอาดและการแต่งกายได้อย่างต่อเนื่อง และเป็นระบบมากขึ้น นักเรียนมีวินัยและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมในทางที่ดีขึ้น คือ มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่ในการรักษาความสะอาดบริเวณอาคารสถานที่ และรักษาความสะอาดร่างกายเพิ่มมากขึ้น แต่งกายถูกต้องตามระเบียบข้อบังคับของทางโรงเรียนมากขึ้น กิจกรรมคนดีศรี ที่ โอ เอ สามารถกระตุ้นให้นักเรียนแต่งกายได้ถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียนปรากฏผลเป็นที่น่าพอใจ สอดคล้องกับงานวิจัยของเพชรยุภา สุริยะกาญจน์ (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โรงเรียนดงเย็นพิทยาคาร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุกดาหาร เขต 3 พบว่า 3.1) ทรงผม นักเรียนมีทรงผมถูกต้องตามระเบียบ คือ ชายจะตัดสั้นแบบลองทรงสูง ลองหวี ไม่ไว้หนวดเครา ไม่ใส่น้ำมันหรือสิ่งอื่นๆ เพื่อตกแต่งทรงผม และนักเรียนหญิงมองเห็นถึงเหตุผลดี ไม่ยาวเกินต้นคอ ไม่ตัด ไม่ซอย 3.2) การแต่งกาย นักเรียนแต่งกายชุดเครื่องแบบได้ถูกต้องตามระเบียบประจำวันที่กำหนด 3.3) การสวมถุงเท้า รองเท้า นักเรียนจะสวมถุงเท้า รองเท้าได้ถูกต้อง คือ นักเรียนชายจะสวมรองเท้าผ้าใบสีดำ ถุงเท้าสีขาว เวลาสวมจะอยู่ประมาณครึ่งแข้ง ไม่ต้องพับ และนักเรียนหญิงสวมรองเท้าแบบหุ้มส้น หุ้มปลายเท้า ส้นสูงไม่เกิน 3 เซนติเมตร ถุงเท้าสีขาวพับปลาย จากการสังเกตพฤติกรรมนักเรียนในการทำกิจกรรมยังพบว่า นักเรียนให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการทำกิจกรรมจนเกิดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านการแต่งกายและได้รับคำยกย่องชมเชยจากกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ผู้ปกครองและบุคคลภายนอก สอดคล้องกับงานวิจัยของ ภัททิษา เริ่มรักษ์ (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาการส่งเสริมวินัยนักเรียน โรงเรียนเจริญศิลป์ศึกษา “โพธิ์คำอนุสรณ์” สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุกดาหาร เขต 3 พบว่า พบว่า ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีความพึงพอใจต่อการปฏิบัติการส่งเสริมวินัยนักเรียน อยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน

พบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยด้านการมีระบบสารสนเทศข้อมูลเกี่ยวกับดำเนินงานส่งเสริมวินัยนักเรียนที่ชัดเจนเป็นค่าที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด ผลที่เกิดจากการพัฒนานักเรียน โดยการดำเนินงานตามขั้นตอนที่กล่าวมาทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียตอบสนองต่อการทำงาน ส่งเสริมวินัยนักเรียน ของโรงเรียน เจริญศิลป์ศึกษา “โพธิ์คำอนุสรณ์” คือ 1) ด้านตัวนักเรียน จำนวนนักเรียนที่ขาดเรียน หนีเรียน สูบบุหรี่ และแต่งกายไม่เรียบร้อยลดลง นักเรียนชอบมาโรงเรียนใฝ่รู้ใฝ่เรียน ชอบเล่นกีฬา และสามารถควบคุมตัวเองให้อยู่ในกฎระเบียบ ได้ดีขึ้น 2) ผู้ปกครองนักเรียน เอาใจใส่ดูแลบุตรหลานของตนเอง มากกว่าแต่ก่อน เข้ามาประสานกับครูทางโรงเรียนดีมากขึ้น ให้ความร่วมมือและเข้าร่วมกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น 3) ครูเปลี่ยนพฤติกรรมการจัดการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญมากขึ้น การประสานขอความร่วมมือจากผู้ปกครอง ง่ายขึ้นกว่าเดิมที่ผ่านมา 4) คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน และผู้นำชุมชน มีความสนใจ และคิดที่จะมาช่วยเหลือโรงเรียนมากขึ้น มองเห็นเรื่องวินัยนักเรียนเป็นเรื่องที่เป็นปัญหาร่วมกันทั้งหมู่บ้าน สอดคล้องกับงานวิจัยของเอมอร มิกราช (2553 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาระเบียบวินัยของนักเรียน โรงเรียนบ้านเหล่าบ้านถ่อน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศงขุดหลวง เขต ๓ พบว่า พฤติกรรมความมีระเบียบวินัยของนักเรียนก่อนการพัฒนาพบว่าโดยภาพรวมอยู่ในระดับน้อย และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ระเบียบวินัยด้านการแต่งกาย และด้านการรักษาความสะอาดร่างกาย อยู่ในระดับน้อยทุกด้าน ภายหลังการพัฒนาพบว่าโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยมีร้อยละความก้าวหน้า เฉลี่ย 50.00 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าระเบียบวินัยด้านการแต่งกาย และด้านการรักษาความสะอาดร่างกายอยู่ในระดับมาก ผลจากการจัดกิจกรรมพัฒนาระเบียบวินัยของนักเรียนตามขั้นตอนต่างๆ ทำให้นักเรียนซึ่งเป็นกลุ่มเป้าหมายเกิดการพัฒนานิยด้าน การแต่งกาย และรักษาความสะอาดของร่างกายเพิ่มมากขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของณัฐนิชา สมถาแสง (2554 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างระเบียบวินัยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านดอนชัยวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศงขุดหลวง เขต 2 พบว่า ผลการติดตามและประเมินผลการเสริมสร้างระเบียบวินัยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านดอนชัยวิทยา สังกัดสำนักงานศึกษาประถมศึกษาศงขุดหลวง เขต 2 จากการดำเนินโครงการเสริมสร้างระเบียบวินัยซึ่งมีกิจกรรมย่อย 4 กิจกรรม คือ กิจกรรมสัปดาห์เสริมสร้าง

ระเบียบวินัยของนักเรียน กิจกรรมอบรมคุณธรรมจริยธรรมในวันศุกร์ กิจกรรมเข้าค่าย
คุณธรรมจริยธรรมเสริมสร้างระเบียบวินัย กิจกรรมคนดีศรีดอนชัย พบว่ากลุ่มเป้าหมาย
มีพฤติกรรมด้านการรักษาระเบียบวินัย ด้านการแต่งกาย การตรงต่อเวลา และความ
รับผิดชอบต่อหน้าที่ หลังการเสริมสร้างระเบียบวินัยสูงกว่าก่อนการเสริมสร้างระเบียบ
วินัย สอดคล้องกับงานวิจัยของสมบุญ อรรถอุดม (2556 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง การ
พัฒนาวินัยนักเรียนด้านการแต่งกายและการรักษาความสะอาด โรงเรียนหนองจรเข้เรื่อง
ศิลป์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 3 พบว่า หลังจากที่ผู้วิจัย
ร่วมกับกลุ่มผู้วิจัย ได้ดำเนินการจัดกิจกรรมพัฒนาวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย และการ
รักษาความสะอาด โดยใช้กลยุทธ์กิจกรรมตรวจเครื่องแต่งกายหน้าเสาธงให้ถูกต้องตาม
ระเบียบกิจกรรมการสอนสอดแทรก กิจกรรมการเยี่ยมบ้าน กิจกรรมนักเรียนต้นแบบ
กิจกรรมพ่อครู แม่ครู และ ผู้ปกครองเครือข่าย และกิจกรรมบ่งเขตรักษาความสะอาด
ผู้วิจัยได้ประเมินพฤติกรรม ของนักเรียนด้านการแต่งกายและการรักษาความสะอาด โดย
ภาพรวมอยู่ในระดับมาก

จากผลการติดตามการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน
โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 โดย
ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม (Participatory Action Research-PAR)
โดยใช้กิจกรรมในการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ซึ่งประกอบด้วย
กิจกรรมย่อย 3 กิจกรรม เพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกาย จำนวน 2 ด้าน
ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถกล่าวได้
ว่าการดำเนินการตามโครงการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน
สามารถทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมในการปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับของโรงเรียนดี
ขึ้นมาก แสดงว่าโครงการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ช่วยทำใ้
นักเรียนมีพฤติกรรมของควมมีวินัยด้านการแต่งกายดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่องการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำไปใช้

1.1 แนวทางการพัฒนาการดำเนินงานเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน นี้ ควรขยายเวลาเพิ่มเติมให้ได้ตลอดปีการศึกษา และต่อเนื่อง เป็นแผนปฏิบัติการประจำปีของโรงเรียนต่อไป

1.2 เพื่อให้การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนมีประสิทธิภาพ ควรมีการนิเทศ ติดตาม กำกับดูแลอย่างใกล้ชิด และให้คำปรึกษา ตลอดเวลาที่เกิดปัญหา

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษา พัฒนาการดำเนินการเสริมสร้างควมมีวินัยของนักเรียนในหลาย ๆ ด้าน เช่น วินัยด้านการเรียน วินัยด้านการรักษาความสะอาด

2.2 ควรมีการประสานงานกับชุมชนสัมพันธ์ชุมชน เพื่อพัฒนาการมีส่วนร่วมของผู้ที่เกี่ยวข้อง เพื่อการจัดกิจกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยนักเรียนร่วมกันอย่างยั่งยืน

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

บรรณานุกรม

- กนกวรรณ จันทร์กลม. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านการแต่งกายโรงเรียนหนองน้ำขุ่น อำเภอสีคิ้ว จังหวัดนครราชสีมา. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2550.
- กมล สุดประเสริฐ. การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมของผู้ปฏิบัติงาน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : เจ.เอ็น.ที, 2540.
- กิตติชัย เพ็ชร์. ผู้ปกครอง. สัมภาษณ์, 7 พฤศจิกายน 2557.
- กิตติพร ปัญญาวิทยุผล. วิจัยเชิงปฏิบัติการ : แนวทางสำหรับครู. เชียงใหม่ : บริษัท นันทพันธ์พรินต์ติ้ง จำกัด, 2549
- กรองทอง จิตรเดชากุล. คู่มือการนิเทศภายในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ชารอักษร, 2550.
- จริยา แก้วศรีนวม. หัวหน้างานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน. สัมภาษณ์, 7 พฤศจิกายน 2557.
- _____. หัวหน้างานระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน. สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2558.
- เจลีเยว บุรีภักดี และคณะ. วิชาการวิจัยชุมชน. กรุงเทพฯ : เอส.อาร์.พรินต์ติ้ง แมสโปรดักส์, 2545.
- ฐราณีย์ ไทยดี. การปฏิบัติการพัฒนาบุคลากรตามทักษะการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของข้าราชการครูโรงเรียนบานทางสาย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2552.
- ณัฐนิชา สมภาแสง. การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างระเบียบวินัยของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านดอนชัยวิทยา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร : มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 2554.
- ดวง บัวนาถ. ผู้ปกครอง. สัมภาษณ์, 7 พฤศจิกายน 2557.
- ทรงศักดิ์ สารรัตน์. การพัฒนากระบวนการเสริมสร้างระเบียบวินัยนักเรียน โรงเรียนหนองชนพิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครพนม เขต 2.

- วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร : มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 2553.
- ทัศนีย์ ผินแก้ว. ครูที่ปรึกษา. สัมภาษณ์, 7 พฤศจิกายน 2557.
- _____. ครูที่ปรึกษา. สัมภาษณ์, 6 กุมภาพันธ์ 2558.
- _____. ครูที่ปรึกษา. สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2558.
- _____. ครูที่ปรึกษา. สัมภาษณ์, 26 กุมภาพันธ์ 2558.
- ธนพนธ์ โพธิสว่าง. ครูผู้สอน. สัมภาษณ์, 7 พฤศจิกายน 2557.
- _____. ครูผู้สอน. สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2557.
- _____. ครูผู้สอน. สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2558.
- บรรลุ นนทะมาตย์. การพัฒนาครูด้านการวิจัยในชั้นเรียน โรงเรียนกุดข้าวเทพพิทย
อำเภอภูหินรายณ์ จังหวัดกาฬสินธุ์. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม.
มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2552.
- บุญชม ศรีสะอาด. การวิจัยเบื้องต้น ฉบับปรับปรุงใหม่. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ :
สุวีริยาสาส์น, 2551.
- ประวิต เอราวรรณ์. การวิจัยเชิงปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้าวิชาการ, 2545.
- ปาริชาติ บุษบงศ์. ครูเวรประจำวัน. สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2558.
- ผ่องพรรณ ดรั้งมงคล และสุภาพ ฉัตรภรณ์. การออกแบบการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 7.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2555.
- พัชรินทร์ จันทร์ดาประดิษฐ์. การพัฒนาการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านความ
สะอาดและการแต่งกาย โรงเรียน ที่ โอ เอ วิทยา (เทศบาล 1 วัดคำสายทอง)
สังกัดเทศบาลเมืองมุกดาหาร. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร : มหาวิทยาลัย
ราชภัฏสกลนคร, 2553.
- เพชรบุภา สุริยะกาญจน์. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยด้านการแต่งกายของ
นักเรียน โรงเรียนดงเย็นพิทยาคาร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุพรรณบุรี
เขต 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร : มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 2553.
- เพ็ชรี ฐปะวิเชตร์. เทคนิคการจัดฝึกอบรมและการประชุม. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ :
ดวงกมลพับลิชชิ่ง, 2554.
- ไพโรจน์ ชลารักษ์. “วิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วม.” วารสารราชภัฏตะวันตก.
1(1) 17-23 ; กรกฎาคม – ธันวาคม, 2549.
- ภัททิศา เหมรักษ์. การวิจัยปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาการส่งเสริมวินัยนักเรียน

โรงเรียนเจริญศิลป์ศึกษา “โพธิ์คำอนุสรณ์” สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาสกลนคร เขต 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร : มหาวิทยาลัยราช
ภัฏสกลนคร, 2553.

ภานุพงษ์ บุญเข้า. ครูผู้สอน. สัมภาษณ์, 7 พฤศจิกายน 2557.

_____. ครูผู้สอน. สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2557.

_____. ครูเวรประจำวัน. สังกัด, 26 มกราคม 2558.

มารศรี กลางประพันธ์. ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม : โครงการ
ตำราวิชาการเฉลิมพระเกียรติ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร : มหาวิทยาลัย
ราชภัฏสกลนคร, 2550.

“ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548,”

ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 122 ตอนพิเศษ 35 ง. หน้า 18-19. 26 เมษายน 2548.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. พิมพ์ครั้งที่ 7.

กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2546.

รุจิร ภูสาระ และคนอื่นๆ. แบบเรียนแนวหน้า ชุดกระบวนการหลักสูตรใหม่ กลุ่มสร้าง

เสริมลักษณะนิสัย 6. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2547.

โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด. ระเบียบและแนวปฏิบัติสำหรับนักเรียน พ.ศ. 2556. สกลนคร
: โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด, 2556.

_____. บันทึกรายงานการประชุมคณะกรรมการประจำเดือน ปีการศึกษา 2557. สกลนคร

: โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด, 2557.

_____. แผนปฏิบัติการ ประจำปีการศึกษา 2557. สกลนคร : โรงเรียน

บ้านห้วยหินลาด, 2557.

_____. รายงานการประเมินตนเอง ประจำปีการศึกษา 2556. สกลนคร : โรงเรียน

บ้านห้วยหินลาด, 2556.

_____. สารสนเทศโรงเรียน ประจำปีการศึกษา 2556. สกลนคร : โรงเรียน

บ้านห้วยหินลาด, 2556.

วิจิตร อวาระกุล. บุคลิกภาพ : เทคนิค-หลักการพัฒนา. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย, 2546.

วิชิต อภัยศรี. ผู้ปกครอง. สัมภาษณ์, 7 พฤศจิกายน 2557.

วีระพร อุปสิทธิ์. ครูเวรประจำวัน. สังกัด, 20 มกราคม 2558.

- วุฒิไกร ไชยช่วย. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยนักเรียนด้านการรักษาความ
สะอาดต่อตนเองและส่วนรวม โรงเรียนคำเขื่อนแก้วชนูปถัมภ์ อำเภอคำเขื่อนแก้ว
จังหวัดยโสธร. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม, 2552.
- สมคิด บางโม. เทคนิคการฝึกอบรมและการประชุม. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : วิทยพัฒน์,
 2553.
- สมทรง สีลานุช. ประธานคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน. สัมภาษณ์, 7
พฤศจิกายน 2557
- สมบัติ ท้ายเรือคำ. การวิจัยทางการศึกษาเบื้องต้น. มหาสารคาม : ภาควิชาวิจัยและ
 พัฒนาการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2547.
- สมบูรณ์ อรรถ. การพัฒนาวินัยนักเรียนด้านการแต่งกายและการรักษาความสะอาด
โรงเรียนหนองจรเข้เรืองศิลป์ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา
กาฬสินธุ์ เขต 3. วิทยานิพนธ์ ค.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยราชภัฏ
มหาสารคาม, 2556.
- สาย พิมพ์. คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน. สัมภาษณ์, 7 พฤศจิกายน 2557
สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน), สำนักงาน
รายงานการประเมินคุณภาพภายนอกสถานศึกษาระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน
รอบ 2 (พ.ศ. 2549-2553) โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด. กรุงเทพฯ : สำนักงาน
รับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา, 2553.
- สำราญ กำจัดภัยและคณะ. การพัฒนาระบบติดตามและประเมินผลการพัฒนาครูและ
บุคลากรทางการศึกษาเพื่อปฏิรูปการเรียนรู้ : กรณีศึกษาโรงเรียนพรหมานุเคราะห์
อำเภอพรหมานิคม จังหวัดสกลนคร. สกลนคร : งานวิจัยคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 2547.
- สินธุ์ดี มามิมิน. ครูที่ปรึกษา. สัมภาษณ์, 7 พฤศจิกายน 2557.
 _____ . ครูที่ปรึกษา. สังกัด, 6 กุมภาพันธ์ 2558.
 _____ . ครูที่ปรึกษา. สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2558.
 _____ . ครูที่ปรึกษา. สังกัด, 26 กุมภาพันธ์ 2558.

- สิริกร ไชยราช. การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างวินัยนักเรียน
โรงเรียนวังยางวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 22.
 วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร : มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 2556.
- สุวรรณ มณีรักษ์. ผู้ปกครอง. สัมภาษณ์, 7 พฤศจิกายน 2557.
- เสรี พลาชัย. ผู้อำนวยการโรงเรียน. สัมภาษณ์, 7 พฤศจิกายน 2557.
- _____. ผู้อำนวยการโรงเรียน. สัมภาษณ์, 12 กุมภาพันธ์ 2558.
- ศึกษาธิการ, กระทรวง. คู่มือการบริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่เป็นนิติบุคคล. กรุงเทพฯ :
 โรงพิมพ์ ร.ส.พ., 2546.
- _____. ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียน พ.ศ. 2551. กรุงเทพฯ :
 โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2551.
- _____. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ :
 โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด, 2551.
- หวน พิณอุพันธ์. การบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2548.
- หวนเย็น โพธิสว่าง. ครูที่ปรึกษา. สัมภาษณ์, 7 พฤศจิกายน 2557.
- _____. ครูที่ปรึกษา. สังกัด, 6 กุมภาพันธ์ 2558.
- _____. ครูที่ปรึกษา. สังกัด, 26 กุมภาพันธ์ 2558.
- องอาจ นัยพัฒน์. วิธีการวิจัยเชิงปริมาณและคุณภาพทางพฤติกรรมและสังคมศาสตร์.
 กรุงเทพฯ : สามลดา, 2551.
- อนุพงษ์ วุฒิจิวาร. การพัฒนาการดำเนินงานเสริมสร้างวินัยของนักเรียน โรงเรียนโคราช
พิทยาคม อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา. การศึกษาค้นคว้าอิสระ กศ.ม.
 มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2549.
- อมรา พงศ์ตาพิชญ์. “ความหมายของการวิจัยเชิงคุณภาพ,” ใน การวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อ
การพัฒนา. พิมพ์ครั้งที่ 3. ขอนแก่น : สถาบันวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยขอนแก่น,
 2544.
- อรุณรุ่ง บุญรัตน์ตพงศ์. “ไม่ใช่เรื่องง่ายกับการวิจัยเชิงปฏิบัติการอย่างมีส่วนร่วม,”
วารสารวิจัยราชภัฏพระนคร, 2549.
- อาษา เขมะวิบูลย์. การพัฒนาบุคลากรในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบโครงงาน
โรงเรียนบ้านขี้ต้อน (แหล่งจะหลุง) อำเภอโชคชัย จังหวัดนครราชสีมา. การศึกษา
ค้นคว้าอิสระ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2553.

เอมอร มิกราช. การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อพัฒนาระเบียบวินัยของนักเรียน
โรงเรียนบ้านเหล่าบ้านถ่อน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสกลนคร เขต 3.

วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร : มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 2553.

อุดมวิทย์ วันกุ่มภา. วินัยนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา. เข้าถึงได้จาก :

[http://dusithost.dusit.ac.th/~studentaffairs/?name=knowledge&file=](http://dusithost.dusit.ac.th/~studentaffairs/?name=knowledge&file=readknowledge&id=3)
[readknowledge&id=3](http://dusithost.dusit.ac.th/~studentaffairs/?name=knowledge&file=readknowledge&id=3) (8 ธันวาคม 2554)

Balderson, Daniel Wesley. “The Effects of a Personal Accountability and Personal Responsibility Model on Urban Elementary Student Positive Social and Off-task Behaviors,” Masters Abstracts International. 42(03) : 746 ; June, 2004.

Enciso, Raymond Paz. “Perceptions of Student Discipline : Viewpoints of Student, Teachers, And Administrators,” Masters Abstracts International. 39(04) : 961 ; August, 2001.

Massare, Joseph Anthony. “Staff and Parent Perceptions Regarding the Effects of a Mandatory School Uniform Policy on Elementary and Middle School Students in aNew Jersey School District.” Dissertation Abstracts International. 64 (9) : 3151-A ;March, 2004.

McCaw, A. Ann. “The Implementation of the Iowa Behavioral Initiative : A Study of Processes and Perceptions,” Dissertation Abstracts International. 60 (7) : 2354-A ;January, 2000.

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ภาคผนวก ก

หนังสือขอความอนุเคราะห์ผู้เชี่ยวชาญ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ที่ ศธ ๐๕๔๒.๑๒/ว ๙๖๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

๖๘๐ หมู่ ๑๑ ถนนสกลนคร - อุดรธานี

อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไชยา ภาวะบุตร

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
 ๒. เครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
 ๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวยุวธิดา ไตรธรรม นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหาร การศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การวิจัยเชิงปฏิบัติการ แบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๓” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สายันต์ บุญใบ เป็นประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รัชชัย ไพไหล เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบ เครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์และประเมินเครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์ที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน ด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.กิตติชัย โสพันนา)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๗๔ ๓๗๓๘

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ที่ ศธ ๐๕๔๒.๑๒/ว ๙๖๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ หมู่ ๑๑ ถนนสกลนคร - อุดรธานี
อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายสุพัฒน์ พรหมวัง

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
 ๒. เครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
 ๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวยุวชิตา ไตรธรรม นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหาร การศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การวิจัยเชิงปฏิบัติการ แบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๓” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สายันต์ บุญใบ เป็นประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธวัชชัย ไพไหล เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบ เครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์และประเมินเครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์ที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคงได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน ด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.กิตติชัย โสพันนา)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๗๔ ๓๗๓๘

โทรสาร ๐ ๔๒๘๗ ๐๐๓๒

ที่ ศธ ๐๕๔๒.๑๒/ว ๙๖๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

๖๘๐ หมู่ ๑๑ ถนนสกลนคร - อุดรธานี
อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางสาวไบอ่อน แก้วพาดิ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
 ๒. เครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
 ๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวยุวธิดา ไตรธรรม นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหาร
การศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การวิจัยเชิงปฏิบัติการ
แบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๓”
ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สายันต์
บุญใบ เป็นประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธวัชชัย ไพไธล
เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ
และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบ
เครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์และประเมินเครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์ที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน
ด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.กิตติชัย โสพันนา)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๗๔ ๓๗๓๘

โทรสาร ๐ ๔๒๗๗ ๐๐๓๒

ที่ ศธ ๐๕๔๒.๑๒/ว ๙๖๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

๖๘๐ หมู่ ๑๑ ถนนสกลนคร - อุดรธานี

อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านอากาศ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. กรอบแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
 ๒. เครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
 ๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวยุวระธิดา ไตรธรรม นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหาร การศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การวิจัยเชิงปฏิบัติการ แบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๓” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สายันต์ บุญใบ เป็นประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธวัชชัย ไพไธล เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบ เครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์และประเมินเครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์ที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน ด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.กิตติชัย โสพันนา)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๗๔ ๓๗๓๘

โทรสาร ๐ ๔๒๙๗ ๐๐๓๒

ที่ ศธ ๐๕๔๒.๑๒/ว ๙๖๔

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
๖๘๐ หมู่ ๑๑ ถนนสกลนคร - อุดรธานี
อำเภอเมือง จังหวัดสกลนคร ๔๗๐๐๐

๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๗

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นายดนตรี งามสิทธิ์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. ครอบคลุมแนวคิดการวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะ
 ๒. เครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด
 ๓. แบบประเมินเครื่องมือการวิจัย จำนวน ๑ ชุด

ด้วย นางสาวยุวะธิดา ไตรธรรม นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาการบริหาร การศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์เรื่อง “การวิจัยเชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต ๓” ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) โดยมี รองศาสตราจารย์ ดร.สายันต์ บุญใบ เป็นประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธวัชชัย ไพไหล เป็นกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ได้พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถ และเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าว จึงขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการพิจารณาตรวจสอบ เครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์และประเมินเครื่องมือการทำวิทยานิพนธ์ที่ผู้วิจัยได้จัดทำขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน ด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ดร.กิตติชัย โสพันนา)

ผู้อำนวยการบัณฑิตวิทยาลัย ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดีมหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

บัณฑิตวิทยาลัย

โทร. ๐ ๔๒๗๔ ๓๗๓๘

โทรสาร ๐ ๔๒๕๗ ๐๐๓๒

ภาคผนวก ข

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

รายนามผู้เชี่ยวชาญ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไชยา ภาวะบุตร
ประธานคณะกรรมการบริหาร
หลักสูตรครุศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารการศึกษา
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
2. นายสุพัฒน์ พรหมวัง
รองผู้อำนวยการสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร
เขต 3
3. นางสาวไบ่อ่อน แก้วพาดิ
ศึกษานิเทศก์ชำนาญการพิเศษ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3
4. นายฐิติพันธ์ สารเนตร
ผู้อำนวยการเชี่ยวชาญ
โรงเรียนบ้านอากาศ
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3
5. นายดนตรี งามสิทธิ์
ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนอากาศ
อำนวยศึกษา สำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23

ภาคผนวก ค
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

แบบสัมภาษณ์

สภาพ/ปัญหา และแนวทางในการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกาย

ของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ข้อมูลเบื้องต้น

ชื่อผู้ให้สัมภาษณ์..... ตำแหน่ง.....

สถานที่สัมภาษณ์.....

สัมภาษณ์เมื่อวันที่..... เดือน..... พ.ศ..... ระยะเวลาการสัมภาษณ์.....

ผู้สัมภาษณ์..... ตำแหน่ง.....

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์มี 2 ตอน ใช้สัมภาษณ์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อศึกษาสภาพ/
ปัญหา และแนวทางในการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับกลุ่มผู้ร่วมวิจัยและกลุ่มผู้ให้ข้อมูลเป็นผู้ตอบการสัมภาษณ์
ของผู้วิจัย และผู้ร่วมวิจัยตามความเป็นจริง

**ตอนที่ 1 สัมภาษณ์เกี่ยวกับสภาพ/ปัญหา เกี่ยวกับความมีวินัยด้านการแต่งกาย
ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น**

1. ท่านคิดว่าสภาพปัจจุบันเกี่ยวกับความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาดเป็นอย่างไร

.....
.....

2. ท่านคิดว่าปัญหาเกี่ยวกับความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาดมีหรือไม่มี และปัญหาความมีวินัยด้านการแต่ง
กายที่ต้องแก้ไขเร่งด่วนที่สุดคือเรื่องใดบ้าง

.....
.....

3. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ต่อกฎ ระเบียบ ข้อบังคับของโรงเรียน

.....

.....

4. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ต่อการใส่เครื่องแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในปัจจุบันและต้องการเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาอย่างไร

.....

.....

5. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ต่อการไว้ทรงผมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียน และต้องการเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาอย่างไร

.....

.....

6. ท่านคิดว่า สภาพ/ปัญหา เกี่ยวกับความมีวินัยด้านการแต่งกายทั้ง 2 ด้านที่กล่าวมาข้างต้น ควรได้รับการแก้ไขหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

7. ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

ตอนที่ 2 สัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวทางในการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

8. ท่านมีหลักการ วิธีการ และแนวทางในการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาดอย่างไร

.....

.....

9. ท่านคิดว่าแนวทางในการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด จะประสบผลสำเร็จได้ ต้องมีปัจจัยใดบ้าง

.....

.....

10. ท่านคิดว่าการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จะเป็นแรงผลักดันสำคัญที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน และสร้างความตระหนักในการมีวินัยจนเกิดผลสำเร็จหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

11. ท่านคิดว่าการระดมความคิดในการประชุมวางแผนการดำเนินงาน มีส่วนช่วยให้สร้างความตระหนักและเกิดความเข้าใจ ในการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างไร

.....

.....

12. ข้อเสนอแนะอื่นๆ

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้สัมภาษณ์
(.....)
...../...../.....

แบบประเมินความสอดคล้องแบบสัมภาษณ์

เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ผู้เสนอความคิดเห็น.....

ตำแหน่ง.....

สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง

1. แบบประเมินชุดนี้เป็นแบบสัมภาษณ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญ เพื่อประเมินความ
สอดคล้องเพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

2. โปรดพิจารณาว่าการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน
ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น แต่ละข้อต่อไปนี้ มีความสอดคล้อง เพื่อการวิจัย เรื่อง การวิจัย
เชิงปฏิบัติการแบบมีส่วนร่วมเพื่อเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 จำเป็นต้องมีหรือไม่ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่าน
โดยกา ✓ ลงในช่อง “ระดับความคิดเห็น” ตามความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

กา ✓ ในช่อง +1 ถ้าแน่ใจ ว่ารายการข้อนั้นสอดคล้อง

กา ✓ ในช่อง 0 ถ้าไม่แน่ใจ ว่ารายการข้อนั้นสอดคล้อง

กา ✓ ในช่อง -1 ถ้าแน่ใจ ว่ารายการข้อนั้นไม่สอดคล้อง

3. การประเมินของท่านมีความสำคัญยิ่ง ต่อการพิจารณาความเที่ยงตรงตาม
เนื้อหาจึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านได้โปรดประเมินแบบสัมภาษณ์ ตามความเป็นจริง

4. กรุณาประเมินแบบสัมภาษณ์ให้ครบทุกข้อ

หรือท่านเห็นว่าควรเพิ่มเติมประการใด กรุณาเขียนข้อมูลลงในความคิดเห็น
และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เพื่อผู้วิจัยจะได้นำกลับมาปรับปรุงให้เกิดความสมบูรณ์ต่อไป
ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านเป็นอย่างสูง ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ใน
การประเมินแบบสัมภาษณ์ในครั้งนี้

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (IOC)			
	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
สภาพ/ปัญหาเกี่ยวกับความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น				
1. ท่านคิดว่าสภาพปัจจุบันเกี่ยวกับความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาดเป็นอย่างไร				
2. ท่านคิดว่าปัญหาเกี่ยวกับความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาดมีหรือไม่ และปัญหาความมีวินัยด้านการแต่งกายที่ต้องแก้ไขเร่งด่วนที่สุดคือเรื่องใดบ้าง				
3. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ต่อกฎ ระเบียบ ข้อบังคับของโรงเรียน				
4. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ต่อการสวมใส่เครื่องแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในปัจจุบันและต้องการเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาอย่างไร				
5. ท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ต่อการไว้ทรงผมของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียน และต้องการเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหายังไง				
6. ท่านคิดว่า สภาพ/ปัญหา เกี่ยวกับความมีวินัยด้านการแต่งกายทั้ง 2 ด้าน ที่กล่าวมาข้างต้น ควรได้รับการแก้ไขหรือไม่ อย่างไร				
7. ข้อเสนอแนะอื่นๆ				

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (IOC)			
	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
แนวทางในการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น				
8. ท่านมีหลักการ วิธีการ และแนวทางในการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาดอย่างไร				
9. ท่านคิดว่าแนวทางในการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด จะประสบผลสำเร็จได้ ต้องมีปัจจัยใดบ้าง				
10. ท่านคิดว่าการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จะเป็นแรงผลักดันสำคัญที่จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียน และสร้างความตระหนักในการมีวินัยจนเกิดผลสำเร็จหรือไม่ อย่างไร				
11. ท่านคิดว่าการระดมความคิดเห็นในการประชุมวางแผนการดำเนินงาน มีส่วนช่วยทำให้สร้างความตระหนักและเกิดความเข้าใจ ในการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น อย่างไร				
12. ข้อเสนอแนะอื่นๆ				

ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....
.....
.....

(ลงชื่อ).....ผู้เชี่ยวชาญ
(.....)
...../...../.....

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

**แบบสอบถามเพื่อประเมินการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกาย
เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3**

คำชี้แจง

แบบสอบถามมีทั้งหมด 2 ตอน เป็นแบบสอบถามสำหรับผู้ร่วมวิจัย ใช้สอบถามผลการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 รายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตัวเลือก หรือในช่องว่างที่ตรงกับระดับความคิดเห็นของท่านเพียงข้อเดียว ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 หมายถึง นักเรียนมีวินัยระดับน้อยที่สุด

ระดับ 2 หมายถึง นักเรียนมีวินัยระดับน้อย

ระดับ 3 หมายถึง นักเรียนมีวินัยระดับปานกลาง

ระดับ 4 หมายถึง นักเรียนมีวินัยระดับมาก

ระดับ 5 หมายถึง นักเรียนมีวินัยระดับมากที่สุด

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป สถานภาพของผู้ตอบแบบประเมิน

กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงของท่าน

1. เพศ ชาย หญิง

2. ระดับการศึกษา

ต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี

สูงกว่าปริญญาตรี

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านเครื่องแต่งกาย					
1. การแต่งกายเครื่องแบบนักเรียนถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน					
2. การแต่งกายเครื่องแบบลูกเสือเนตรนารีถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน					
3. การแต่งกายชุดพลศึกษาถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน					
4. การแต่งกายชุดกิจกรรมชุมนุมถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน					
5. สวมชุดเครื่องแต่งกายถูกต้องตามวัน ตามที่โรงเรียนกำหนด					
6. ไม่สวมเสื้อผ้าลวยชาย					
7. ใช้เข็มขัด ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด					
8. สวมถุงเท้า ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด					
9. สวมรองเท้า ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด					
10. ไม่เหยียบส้นรองเท้า					
11. ไม่สวมเครื่องประดับและของมีค่าอื่น ๆ มาโรงเรียน					
12. สวมเสื้อที่ปกอักษรย่อ สัญลักษณ์อื่นๆครบตามที่โรงเรียนกำหนด					
ด้านทรงผม					
13. ไว้ทรงผม ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด					
14. ไม่ปล่อยให้ผมยาวรุงรัง					
15. ไม่แต่งทรงผม ทำสีผม ติดเครื่องประดับผม					

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

แบบประเมินความสอดคล้องแบบสอบถาม

เพื่อประเมินการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกาย

เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ผู้เสนอความคิดเห็น.....
ตำแหน่ง.....
สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง

1. แบบประเมินชุดนี้เป็นแบบประเมินผลการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับผู้เชี่ยวชาญ เพื่อประเมินความสอดคล้องกับการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถม ศึกษา สกลนคร เขต 3

2. โปรดพิจารณาว่าผลการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกาย แต่ละด้านต่อไปนี้มี ความสอดคล้องกับการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

จำเป็นต้องมีหรือไม่ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่าน โดยกา ✓ ลงในช่อง “ระดับความ คิดเห็น” ตามความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

- กา ✓ ในช่อง +1 ถ้าแน่ใจ ว่ารายการข้อนั้นสอดคล้อง
- กา ✓ ในช่อง 0 ถ้าไม่แน่ใจ ว่ารายการข้อนั้นสอดคล้อง
- กา ✓ ในช่อง -1 ถ้าแน่ใจ ว่ารายการข้อนั้นไม่สอดคล้อง

3. การประเมินของท่านมีความสำคัญยิ่ง ต่อการพิจารณาความเที่ยงตรงตาม เนื้อหาจึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านได้โปรดตอบแบบประเมิน ตามความเป็นจริง

4. กรุณาตอบแบบประเมินผลการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายให้ครบทุกข้อ

หรือท่านเห็นว่าควรเพิ่มเติมประการใด กรุณาเขียนข้อมูลลงในความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เพื่อผู้วิจัยจะได้นำกลับมาปรับปรุงให้เกิดความสมบูรณ์ต่อไป ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านเป็นอย่างสูง ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในการประเมินแบบสอบถามในครั้งนี้

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (IOC)			
	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
ด้านเครื่องแต่งกาย				
1. การแต่งกายเครื่องแบบนักเรียนถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน				
2. การแต่งกายเครื่องแบบลูกเสือเนตรนารีถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน				
3. การแต่งกายชุดพลศึกษาถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน				
4. การแต่งกายชุดกิจกรรมชุมนุมถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน				
5. สวมชุดเครื่องแต่งกายถูกต้องตามวัน ตามที่โรงเรียนกำหนด				
6. ไม่สวมเสื้อผ้าลอยชาย				
7. ใช้เข็มขัด ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด				
8. สวมถุงเท้า ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด				
9. สวมรองเท้า ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด				
10. ไม่เหยียบส้นรองเท้า				
11. ไม่สวมเครื่องประดับและของมีค่าอื่นๆ มาโรงเรียน				
12. สวมเสื้อที่ปกอักษรย่อ สัญลักษณ์อื่นๆ ครบตามที่โรงเรียนกำหนด				

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (IOC)			
	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
ด้านทรงผม				
1. ไว้ทรงผม ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด				
2. ไม่ปล่อยให้ผมยาวรุงรัง				
3. ไม่แต่งทรงผม ทำสีผม ติดเครื่องประดับผม				

ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....ผู้เชี่ยวชาญ

(.....)

...../...../.....

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

**แบบสอบถามเพื่อประเมินการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกาย
เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3**

คำชี้แจง

แบบสอบถามมีทั้งหมด 2 ตอน เป็นแบบสอบถามสำหรับนักเรียน ใช้สอบ
ถามผลการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3
รายละเอียด ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการ
แต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตัวเลือก หรือในช่องว่างที่ตรงกับระดับ
ความคิดเห็นของนักเรียนเพียงข้อเดียว ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 1 หมายถึง นักเรียนมีวินัยระดับน้อยที่สุด

ระดับ 2 หมายถึง นักเรียนมีวินัยระดับน้อย

ระดับ 3 หมายถึง นักเรียนมีวินัยระดับปานกลาง

ระดับ 4 หมายถึง นักเรียนมีวินัยระดับมาก

ระดับ 5 หมายถึง นักเรียนมีวินัยระดับมากที่สุด

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป สถานภาพของผู้ตอบแบบประเมิน

1. เพศ ชาย หญิง

2. ระดับชั้น

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ตอนที่ 2 แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของ
นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

รายการประเมิน	ระดับความคิดเห็น				
	5	4	3	2	1
ด้านเครื่องแต่งกาย					
1. การแต่งกายเครื่องแบบนักเรียนถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน					
2. การแต่งกายเครื่องแบบลูกเสือเนตรนารีถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน					
3. การแต่งกายชุดพลศึกษาถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน					
4. การแต่งกายชุดกิจกรรมชุมนุมถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน					
5. สวมชุดเครื่องแต่งกายถูกต้องตามวัน ตามที่โรงเรียนกำหนด					
6. ไม่สวมเสื้อผ้าลวยชาย					
7. ใช้เข็มขัด ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด					
8. สวมถุงเท้า ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด					
9. สวมรองเท้า ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด					
10. ไม่เหยียบส้นรองเท้า					
11. ไม่สวมเครื่องประดับและของมีค่าอื่นๆ มาโรงเรียน					
12. สวมเสื้อที่ปักอักษรย่อ สัญลักษณ์อื่นๆ ครบตามที่โรงเรียนกำหนด					
ด้านทรงผม					
1. ไว้ทรงผม ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด					
2. ไม่ปล่อยให้ผมยาวรุงรัง					
3. ไม่แต่งทรงผม ทำสีผม ติดเครื่องประดับผม					

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี

แบบประเมินความสอดคล้องแบบสอบถาม
เพื่อประเมินการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกาย
เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ผู้เสนอความคิดเห็น.....
ตำแหน่ง.....
สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง

1. แบบประเมินชุดนี้เป็นแบบประเมินผลการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับผู้เชี่ยวชาญ เพื่อประเมินความสอดคล้องกับการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถม ศึกษา สกลนคร เขต 3

2. โปรดพิจารณาว่าผลการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกาย แต่ละด้านต่อไป นี้ มีความสอดคล้องกับการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถม ศึกษาสกลนคร เขต 3

จำเป็นต้องมีหรือไม่ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่าน โดยกา ✓ ลงในช่อง “ระดับความคิดเห็น” ตามความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

- กา ✓ ในช่อง +1 ถ้าแน่ใจ ว่ารายการข้อนั้นสอดคล้อง
- กา ✓ ในช่อง 0 ถ้าไม่แน่ใจ ว่ารายการข้อนั้นสอดคล้อง
- กา ✓ ในช่อง -1 ถ้าแน่ใจ ว่ารายการข้อนั้นไม่สอดคล้อง

3. การประเมินของท่านมีความสำคัญยิ่ง ต่อการพิจารณาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาจึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านได้โปรดตอบแบบประเมิน ตามความเป็นจริง

4. กรุณาตอบแบบประเมินผลการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายให้ครบทุกข้อ

หรือท่านเห็นว่าควรเพิ่มเติมประการใด กรุณาเขียนข้อมูลลงในความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เพื่อผู้วิจัยจะได้นำกลับมาปรับปรุงให้เกิดความสมบูรณ์ต่อไป ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านเป็นอย่างสูง ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในการประเมินแบบสอบถามในครั้งนี้

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (IOC)			
	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
ด้านเครื่องแต่งกาย				
1. การแต่งกายเครื่องแบบนักเรียนถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน				
2. การแต่งกายเครื่องแบบลูกเสือเนตรนารีถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน				
3. การแต่งกายชุดพลศึกษาถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน				
4. การแต่งกายชุดกิจกรรมชุมนุมถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน				
5. สวมชุดเครื่องแต่งกายถูกต้องตามวัน ตามที่โรงเรียนกำหนด				
6. ไม่สวมเสื้อผ้าลอยชาย				
7. ใช้เข็มขัด ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด				
8. สวมถุงเท้า ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด				
9. สวมรองเท้า ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด				
10. ไม่เหยียบส้นรองเท้า				
11. ไม่สวมเครื่องประดับและของมีค่าอื่นๆ มาโรงเรียน				
12. สวมเสื้อที่ปกอักษรย่อ สัญลักษณ์อื่นๆ ครบตามที่โรงเรียนกำหนด				

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของ ผู้เชี่ยวชาญ (IOC)			
	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
ด้านทรงผม				
1. ไว้ทรงผม ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด				
2. ไม่ปล่อยให้ผมยาวรุงรัง				
3. ไม่แต่งทรงผม ทำสีผม ติดเครื่องประดับผม				

ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....ผู้เชี่ยวชาญ

(.....)

...../...../.....

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

แบบสังเกตพฤติกรรมเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกาย
เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

คำชี้แจง

แบบสังเกตฉบับนี้ใช้สังเกตพฤติกรรมเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกาย
 ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามแนวทางการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการ
 แต่งกายของนักเรียน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

- 1.1 ผู้รับการสังเกต.....
- 1.2 ผู้สังเกต.....
- 1.3 ช่วงการสังเกต วันที่.....เดือน..... พ.ศ.เวลา.....น.
- 1.4 สถานที่สังเกต.....

ตอนที่ 2 รายการสังเกต

รายการสังเกต	การปฏิบัติ		
	ปฏิบัติ	ไม่ปฏิบัติ	ปัญหา/ อุปสรรคข้อค้นพบ /ข้อเสนอแนะ
การดำเนินกิจกรรม			
1. มีการวางแผนการดำเนินกิจกรรม			
2. ดำเนินกิจกรรมด้วยความเอาใจใส่			
3. ให้ความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรม			
4. เคารพกฎกติกาที่วางไว้			
5. ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น			

รายการสังเกต	การปฏิบัติ		
	ปฏิบัติ	ไม่ปฏิบัติ	ปัญหา/ อุปสรรคข้อค้นพบ /ข้อเสนอแนะ
การประชุมแบบมีส่วนร่วม			
6. ขั้นตอนการเตรียมประชุม			
7. ขั้นตอนการดำเนินการประชุม			
8. ขั้นตอนสรุปผลการประชุม			
กิจกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกาย			
9. กิจกรรมอบรมควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน			
10. กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู			
11. กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย			
การนิเทศภายในแบบการประชุมนิเทศ			
12. ชั้นเริ่มต้น			
13. ชั้นอภิปรายและแสดงความคิดเห็น			
14. ชั้นสรุป			
ผลการดำเนินกิจกรรม			
ด้านเครื่องแต่งกาย			
15. การแต่งกายเครื่องแบบนักเรียนถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน			
16. การแต่งกายเครื่องแบบลูกเสือเนตรนารีถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน			
17. การแต่งกายชุดพลศึกษาถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน			
18. การแต่งกายชุดกิจกรรมชุมนุมถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน			

รายการสังเกต	การปฏิบัติ		
	ปฏิบัติ	ไม่ปฏิบัติ	ปัญหา/ อุปสรรคข้อค้นพบ /ข้อเสนอแนะ
19. สวมชุดเครื่องแต่งกายถูกต้องตามวัน ตามที่โรงเรียนกำหนด			
20. ไม่สวมเสื้อผ้าลวยชาย			
21. ใช้เข็มขัด ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด			
22. สวมถุงเท้า ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด			
23. สวมรองเท้า ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด			
24. ไม่เหยียบส้นรองเท้า			
25. ไม่สวมเครื่องประดับและของมีค่าอื่นๆ มาโรงเรียน			
26. สวมเสื้อที่ปกอักษรย่อ สัญลักษณ์อื่นๆ ครบตามที่โรงเรียนกำหนด			
ด้านทรงผม			
27. ไว้ทรงผม ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด			
28. ไม่ปล่อยให้ผมยาวรุงรัง			
29. ไม่แต่งทรงผม ทำสีผม ติดเครื่องประดับผม			

ตอนที่ 3 ข้อมูลเพิ่มเติมจากการสังเกตเกี่ยวกับพฤติกรรมการเสริมสร้างควมามีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน (ถ้ามี)

.....

ลงชื่อ.....ผู้สังเกต
 (.....)
/...../.....

แบบประเมินความสอดคล้อง

แบบสังเกตพฤติกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกาย
เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ผู้เสนอความคิดเห็น.....
ตำแหน่ง.....
สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง

1. แบบประเมินชุดนี้เป็นแบบสังเกตพฤติกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้าน
การแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น สำหรับผู้เชี่ยวชาญ เพื่อประเมินความ
สอดคล้อง เรื่อง การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถม
ศึกษาสกลนคร เขต 3

2. โปรดพิจารณาว่าพฤติกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกาย แต่
ละด้านต่อไปนี้ มีความสอดคล้องกับการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างควมมีวินัยด้าน
การแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงาน
เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

จำเป็นต้องมีหรือไม่ แล้วเขียนผลการพิจารณาของท่าน โดยกา ✓ ลงในช่อง “ระดับความ
คิดเห็น” ตามความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

- กา ✓ ในช่อง +1 ถ้าแน่ใจ ว่ารายการข้อนั้นสอดคล้อง
- กา ✓ ในช่อง 0 ถ้าไม่แน่ใจ ว่ารายการข้อนั้นสอดคล้อง
- กา ✓ ในช่อง -1 ถ้าแน่ใจ ว่ารายการข้อนั้นไม่สอดคล้อง

3. การประเมินของท่านมีความสำคัญยิ่ง ต่อการพิจารณาความเที่ยงตรงตาม
เนื้อหาจึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านได้โปรดตอบแบบประเมิน ตามความเป็นจริง

4. กรุณาประเมินแบบสังเกตพฤติกรรมกรรมการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายให้ครบทุกข้อ

หรือท่านเห็นว่าควรเพิ่มเติมประการใด กรุณาเขียนข้อมูลลงในความคิดเห็น และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เพื่อผู้วิจัยจะได้นำกลับมาปรับปรุงให้เกิดความสมบูรณ์ต่อไป ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านเป็นอย่างสูง ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในการประเมินแบบสังเกตในครั้งนี้

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (IOC)			
	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
การดำเนินกิจกรรม				
1. มีการวางแผนการดำเนินกิจกรรม				
2. ดำเนินกิจกรรมด้วยความเอาใจใส่				
3. ให้ความร่วมมือในการดำเนินกิจกรรม				
4. เคารพกฎกติกาที่วางไว้				
5. ยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น				
การประชุมแบบมีส่วนร่วม				
6. ขั้นตอนการเตรียมประชุม				
7. ขั้นตอนการดำเนินการประชุม				
8. ขั้นตอนสรุปผลการประชุม				
กิจกรรมการเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกาย				
9. กิจกรรมอบรมความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน				
10. กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู				
11. กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย				

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (IOC)			
	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
การนิเทศภายในแบบการประชุมนิเทศ				
12. ชั้นเริ่มต้น				
13. ชั้นอภิปรายและแสดงความคิดเห็น				
14. ชั้นสรุป				
ผลการดำเนินงานกิจกรรม				
ด้านการแต่งกาย				
15. การแต่งกายเครื่องแบบนักเรียนถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน				
16. การแต่งกายเครื่องแบบลูกเสือเนตรนารีถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน				
17. การแต่งกายชุดพลศึกษาถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน				
18. การแต่งกายชุดกิจกรรมชุมนุมถูกต้องตามระเบียบของโรงเรียน				
19. สวมชุดเครื่องแต่งกายถูกต้องตามวัน ตามที่โรงเรียนกำหนด				
20. ไม่สวมเสื้อฟ้ายลวยชาย				
21. ใช้เข็มขัด ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด				
22. สวมถุงเท้า ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด				
23. สวมรองเท้า ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด				
24. ไม่เหยียบส้นรองเท้า				
25. ไม่สวมเครื่องประดับและของมีค่าอื่นๆ มาโรงเรียน				
26. สวมเสื้อที่ปกอักษรย่อ สัญลักษณ์อื่นๆ ครบตามที่โรงเรียนกำหนด				

ด้านทรงผม				
27. ไว้ทรงผม ถูกต้องตามแบบที่โรงเรียนกำหนด				
28. ไม่ปล่อยให้ผมยาวรุงรัง				
29. ไม่แต่งทรงผม ทำสีผม ติดเครื่องประดับผม				

ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

(ลงชื่อ).....ผู้เชี่ยวชาญ

(.....)

...../...../.....

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

แบบบันทึกรายงานการประชุม

เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ

มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด

สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ครั้งที่...../.....

เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ณ

ผู้มาประชุม.....คน

1.
2.
3.
4.
5.

ผู้ไม่มาประชุม.....คน (ถ้ามี)

1.
2.

ผู้เข้าร่วมประชุม.....คน (ถ้ามี)

1.
2.

เริ่มประชุมเวลา..... น.

ระเบียบวาระที่ 1 เรื่องที่ประธานแจ้งให้ที่ประชุมทราบ

- 1.1
- 1.2

ระเบียบวาระที่ 2 เรื่องรับรองรายงานการประชุมครั้งที่แล้ว

.....
.....

ระเบียบวาระที่ 3 เรื่องที่เสนอให้ที่ประชุมทราบ

3.1

3.2

ระเบียบวาระที่ 4 เรื่องที่เสนอให้ที่ประชุมพิจารณา

4.1

4.2

ระเบียบวาระที่ 5 เรื่องอื่นๆ (ถ้ามี)

.....
.....

เลิกประชุมเวลา..... น.

(ลงชื่อ).....ผู้ตรวจรายงานการประชุม
(.....)
...../...../.....

(ลงชื่อ).....ผู้ตรวจรายงานการประชุม
(.....)
...../...../.....

แบบประเมินความสอดคล้องแบบบันทึกรายงานการประชุม
เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ผู้เสนอความคิดเห็น.....
ตำแหน่ง.....
สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง

ขอให้ท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือแบบบันทึก
รายงานการประชุม เพื่อประกอบการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่ง
กายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ขอความกรุณาตรวจสอบเอกสารและแสดงความคิดเห็นโดยทำเครื่องหมาย ✓
ลงในช่องความคิดเห็นประเมินความสอดคล้อง ตามความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

- กา ✓ ในช่อง +1 ถ้าแน่ใจ ว่ารายการข้อนั้นสอดคล้อง
กา ✓ ในช่อง 0 ถ้าไม่แน่ใจ ว่ารายการข้อนั้นสอดคล้อง
กา ✓ ในช่อง -1 ถ้าแน่ใจ ว่ารายการข้อนั้นไม่สอดคล้อง

หรือท่านเห็นว่าควรเพิ่มเติมประการใด กรุณาเขียนข้อมูลลงในความคิดเห็น
และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เพื่อผู้วิจัยจะได้นำกลับมาปรับปรุงให้เกิดความสมบูรณ์ต่อไป

ผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณ ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านเป็นอย่างสูง ที่กรุณาให้ความ
อนุเคราะห์ในการประเมินแบบบันทึกรายงานการประชุม ในครั้งนี้

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (IOC)			
	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
หัวข้อประชุม				
1. ผู้มาประชุม				
2. ผู้ไม่มาประชุม				
3. ผู้เข้าร่วมประชุม				
4. เริ่มประชุมเวลา..... น.				
5. ระเบียบวาระที่ 1 เรื่องที่ประธานแจ้งให้ที่ประชุมทราบ				
6. ระเบียบวาระที่ 2 เรื่องรับรองรายงานการประชุมครั้งที่แล้ว				
7. ระเบียบวาระที่ 3 เรื่องที่เสนอให้ที่ประชุมทราบ				
8. ระเบียบวาระที่ 4 เรื่องที่เสนอให้ที่ประชุมพิจารณา				
9. ระเบียบวาระที่ 5 เรื่องอื่นๆ (ถ้ามี)				
10. เลิกประชุมเวลา..... น.				
11. ผู้จัดรายงานการประชุม				
12. ผู้ตรวจรายงานการประชุม				

ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

(ลงชื่อ).....ผู้เชี่ยวชาญ

(.....)

...../...../.....

แบบประเมินความสอดคล้องแบบบันทึกการนิเทศภายใน

การนิเทศแบบการประชุมนิเทศ

เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา

ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ผู้เสนอความคิดเห็น.....

ตำแหน่ง.....

สถานที่ทำงาน.....

คำชี้แจง

ขอให้ท่านในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือแบบบันทึก
การนิเทศภายใน การนิเทศแบบการประชุมนิเทศ เพื่อประกอบการวิจัย เรื่อง การ
เสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียน
บ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถม ศึกษาสกลนคร เขต 3

ขอความกรุณาตรวจสอบเอกสารและแสดงความคิดเห็นโดยทำเครื่องหมาย ✓
ลงในช่องความคิดเห็นประเมินความสอดคล้อง ตามความคิดเห็นของท่าน ดังนี้

กา ✓ ในช่อง +1 ถ้าแน่ใจ ว่ารายการข้อนั้นสอดคล้อง

กา ✓ ในช่อง 0 ถ้าไม่แน่ใจ ว่ารายการข้อนั้นสอดคล้อง

กา ✓ ในช่อง -1 ถ้าแน่ใจ ว่ารายการข้อนั้นไม่สอดคล้อง

หรือท่านเห็นว่าควรเพิ่มเติมประการใด กรุณาเขียนข้อมูลลงในความคิดเห็น
และข้อเสนอแนะเพิ่มเติม เพื่อผู้วิจัยจะได้นำกลับมาปรับปรุงให้เกิดความสมบูรณ์ต่อไป

ผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณ ผู้เชี่ยวชาญทุกท่านเป็นอย่างสูง ที่กรุณาให้ความ
อนุเคราะห์ในการประเมินแบบบันทึกการนิเทศภายใน ในครั้งนี้

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (IOC)			
	+1	0	-1	ข้อเสนอแนะ
การนิเทศภายในแบบการประชุมนิเทศ				
1. วัน เดือน ปี				
2. เรื่องที่ประชุมนิเทศ				
3. วิธีดำเนินการ				
4. ผลการประชุมนิเทศ				

ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

(ลงชื่อ).....ผู้เชี่ยวชาญ

(.....)

...../...../.....

ภาคผนวก ง
ผลการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ตาราง 12 สรุปการพิจารณาความสอดคล้องแบบสัมภาษณ์ สภาพปัญหาและแนวทางในการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 13 สรุปการพิจารณาความสอดคล้องแบบสอบถามเพื่อการประเมินการเสริมสร้าง
 ความมีวินัยด้านการแต่งกาย เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างความมีวินัยด้าน
 การแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด
 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 14 สรุปการพิจารณาความสอดคล้องแบบสอบถามเพื่อการประเมินการเสริมสร้าง
 ความมีวินัยด้านการแต่งกาย เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างความมีวินัยด้าน
 การแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด
 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 15 สรุปการพิจารณาความสอดคล้องแบบสังเกตพฤติกรรมการเสริมสร้างความมี
 วินัยด้านการแต่งกาย เพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่ง
 กายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัด
 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
21	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 15 (ต่อ)

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
22	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
23	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
24	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
25	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
26	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
27	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
28	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
29	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 16 สรุปการพิจารณาความสอดคล้องของแบบบันทึกการประชุมเพื่อการวิจัย เรื่อง
การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้นโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

ตาราง 17 สรุปการพิจารณาความสอดคล้องของแบบบันทึกการนิเทศภายในแบบการ
 ประชุมนิเทศเพื่อการวิจัย เรื่อง การเสริมสร้างความมีวินัยด้านการแต่งกายของ
 นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงาน
 เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					รวม	ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	ใช้ได้

มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

ภาคผนวก จ

คู่มือการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

ปีการศึกษา 2557

มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์

คู่มือการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน
ปีการศึกษา 2557

มหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์

โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด
เขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ระเบียบและแนวปฏิบัติของโรงเรียน

คู่มือการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน ปีการศึกษา 2557 มีระเบียบและแนวปฏิบัติ ดังนี้

ระเบียบโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด

ว่าด้วยการแต่งกายของนักเรียน พ.ศ. 2556

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 และมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติ เครื่องแบบนักเรียน พ.ศ. 2551 โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสถานศึกษา จึงวาง ระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบโรงเรียนบ้านห้วยหินลาดว่าด้วยเรื่องการแต่ง กายของนักเรียน พ.ศ. 2556”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 3 พฤษภาคม 2556 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิกระเบียบ คำสั่ง ข้อบังคับ ของโรงเรียนบ้านห้วยหินลาดที่มีอยู่ เดิม บรรดาระเบียบ ประกาศ หรือตกลงใดๆ ที่ขัดแย้งกับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ 4 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับแก่นักเรียนโรงเรียนบ้านห้วยหินลาดทุกคน

ข้อ 5 การแต่งกายของนักเรียนโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด แบ่งเป็น 2 ดังนี้

(1) เครื่องแต่งกาย

(2) ทรงผม

ข้อ 6 เครื่องแต่งกาย

การสวมใส่ชุดเครื่องแต่งกายต้องถูกต้องตามแบบและตรงตามวันที่กำหนด เครื่องแบบนักเรียนชายระดับก่อนประถมศึกษา

(1) เสื้อ ผ้าสีขาว แบบคอเชิ้ต หรือคอปกกลม แขนสั้น

(2) เครื่องหมาย ใช้ชื่ออักษรย่อของสถานศึกษา “ห.ล.” ปักที่อกเสื้อเบื้อง

ขวา บนเนื้อผ้าด้วยด้ายหรือไหม โดยใช้สีน้ำเงิน

(3) กางเกง ผ้าสีกรมท่า ขาสั้น

(4) รองเท้า หนังหรือผ้าใบสีดำ แบบหุ้มส้นหุ้มปลายเท้า ชนิดผูกหรือมี

สายรัดหลังเท้า

(5) ถุงเท้า สั้น สีขาว

เครื่องแบบนักเรียนชายระดับประถมศึกษา

- (1) เสื้อ ผ้าสีขาว แบบคอเชิ้ต เชิ้ตโปโล หรือคอปกกลม แขนสั้น
- (2) เครื่องหมาย ใช้ชื่ออักษรย่อของสถานศึกษา “ท.ล.” ปักที่อกเสื้อเบื้องขวาบนเนื้อผ้าด้วยด้ายหรือไหม โดยใช้สีน้ำเงิน

- (3) กางเกง ผ้าสี kaki แบบสุภาพ ขาสั้น
- (4) เข็มขัด หนัง สีน้ำตาล หัวเข็มขัดเป็นโลหะรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าชนิดหัวกลัด นักเรียนที่เป็นลูกเสือจะใช้เข็มขัดลูกเสือแทนก็ได้

- (5) รองเท้า หนังหรือผ้าใบ สีน้ำตาล แบบหุ้มส้นชนิดผูก
- (6) ถุงเท้า สั้น สีขาวหรือสีน้ำตาล

เครื่องแบบนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

- (1) เสื้อ ผ้าสีขาว แบบคอเชิ้ต แขนสั้น
- (2) เครื่องหมาย ใช้ชื่ออักษรย่อของสถานศึกษา “ท.ล.” ปักที่อกเสื้อเบื้องขวา บนเนื้อผ้าด้วยด้ายหรือไหม โดยใช้สีน้ำเงิน

- (3) กางเกง ผ้าสี kaki แบบสุภาพ ขาสั้น
- (4) เข็มขัด หนัง สีน้ำตาล หัวเข็มขัดเป็นโลหะรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าชนิดหัวกลัด นักเรียนที่เป็นลูกเสือจะใช้เข็มขัดลูกเสือแทนก็ได้

- (5) รองเท้า หนังหรือผ้าใบ สีน้ำตาล แบบหุ้มส้นชนิดผูก
- (6) ถุงเท้า สั้น สีขาวหรือสีน้ำตาล

เครื่องแบบนักเรียนหญิงระดับก่อนประถมศึกษา

- (1) เสื้อ ผ้าสีขาว แบบคอเชิ้ต หรือคอปกกลม แขนสั้น
- (2) เครื่องหมาย ใช้ชื่ออักษรย่อของสถานศึกษา “ท.ล.” ปักที่อกเสื้อเบื้องขวา บนเนื้อผ้าด้วยด้ายหรือไหม โดยใช้สีน้ำเงิน

- (3) กระโปรง ผ้า สีน้ำเงิน หรือสีกรมท่า แบบจีบรูปตัว หรือยาวเพียงใต้เข่า แบบจีบทบรอบเอว หรือพับเป็นจีบข้างละสามจีบทั้งด้านหน้าและด้านหลัง เมื่อสวมแล้วชายกระโปรงคลุมเข่า

- (4) รองเท้า หนังหรือผ้าใบสีดำ แบบหุ้มส้นหุ้มปลายเท้า ชนิดผูก หรือมีสายรัดหลังเท้า

- (5) ถุงเท้า สั้น สีขาว

เครื่องแบบนักเรียนหญิงระดับประถมศึกษา

- (1) เสื้อ ผ้าสีขาว แบบคอเชิ้ต คอบัว หรือคอปกกลาสีผูกด้วยผ้าผูกคอ ชายสามเหลี่ยมเงื่อนกลาสี สีดำหรือสีกรมท่า แขนสั้น
- (2) เครื่องหมาย ใช้ชื่ออักษรย่อของสถานศึกษา “ท.ล.” ปักที่อกเสื้อเบื้องขวา บนเนื้อผ้าด้วยด้ายหรือไหม โดยใช้สีน้ำเงิน
- (3) กระโปรง ผ้าสีกรมท่า แบบจีบรูปครอบตัวหรือจีบทบรอบเอวหรือพับเป็นจีบข้างละสามจีบทั้งด้านหน้าและด้านหลัง เมื่อสวมแล้วชายกระโปรงคลุมเข้า
- (4) รองเท้า หนังหรือผ้าใบสีดำ แบบหุ้มส้นหุ้มปลายเท้า มีสายรัดหลังเท้า
- (5) ถุงเท้า สั้น สีขาว

เครื่องแบบนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

- (1) เสื้อ ผ้าสีขาว แบบคอปกกลาสีผูกด้วยผ้าผูกคอชายสามเหลี่ยมเงื่อนกลาสีสีดำหรือสีกรมท่า แขนสั้น
- (2) เครื่องหมาย ใช้ชื่ออักษรย่อของสถานศึกษา “ท.ล.” ปักที่อกเสื้อเบื้องขวา บนเนื้อผ้าด้วยด้ายหรือไหม โดยใช้สีน้ำเงิน
- (3) กระโปรง ผ้าสีกรมท่า แบบสุภาพ พับเป็นจีบข้างละสามจีบทั้งด้านหน้าและด้านหลัง เมื่อสวมแล้วชายกระโปรงคลุมเข้า
- (4) รองเท้า หนังหรือผ้าใบสีดำ แบบหุ้มส้นหุ้มปลายเท้า มีสายรัดหลังเท้า
- (5) ถุงเท้า สั้น สีขาว

เครื่องแบบลูกเสือ - เนตรนารี

เครื่องแบบลูกเสือของนักเรียนชายชั้นประถม 1 - 3

- (1) เสื้อ, กางเกง , ถุงเท้า, รองเท้า เหมือนชุดนักเรียนปกติ
- (2) สวมหมวกลูกเสือ มีสัญลักษณ์หน้าเสือด้านหน้า และหมวกขลิบด้วยไหมสีเหลือง
- (3) พันผ้าผูกคอสีกรมท่าขลิบเหลืองของจังหวัดสกลนคร แล้วรวบด้วยวูอกเกินหน้าเสื่อ
- (4) เข็มขัดสีน้ำตาล พร้อมหัวเข็มขัดลูกเสือสีทอง

เครื่องแบบลูกเสือของนักเรียนหญิงชั้นประถม 1 – 3

- (1) เสื้อ, กระโปรง , ถุงเท้า, รองเท้า เหมือนชุดนักเรียนปกติ
- (2) สวมหมวกลูกเสือ มีสัญลักษณ์หน้าเสือด้านหน้า และหมวกขลิบด้วย

ไหมสีเหลือง

- (3) พันผ้าผูกคอสีกรมท่าขลิบเหลืองของจังหวัดสกลนคร แล้วรวบด้วย

ว๊อกเกินหน้าเสื่อ

เครื่องแบบลูกเสือของนักเรียนชายชั้นประถม 4 – 6

- (1) สวมชุดลูกเสือสี kaki
- (2) สวมหมวกลูกเสือสี kaki พร้อมติดสัญลักษณ์หน้าเสื่อทำด้วย

พลาสติกด้านข้างหมวก

- (3) บนเสื่อด้านขวาติดป้ายชื่อนักเรียนสีขาว ตัวอักษรสีน้ำเงิน
- (4) บนอกเสื่อด้านขวา เหนือป้ายชื่อนักเรียน ติดป้าย จงเตรียมพร้อม
- (5) สวมผ้าพันคอสีแดงเลือดหมูของจังหวัดสกลนคร รวบด้วยว๊อกเกิน

โลหะสีทองที่เป็นสัญลักษณ์ลูกเสือ

- (6) สวมเข็มขัดสีน้ำตาล พร้อมหัวเข็มขัดลูกเสือสีทอง
 - (7) สวมถุงเท้าสี kaki อ่อน รองเท้ามีเชือกสีน้ำตาลเข้ม
- เครื่องแบบลูกเสือของนักเรียนหญิงชั้นประถม 4 – 6

- (1) สวมชุดเนตรนารีสีเขียว
- (2) สวมหมวกเนตรนารีสีเขียว พร้อมติดเข็มสัญลักษณ์เนตรนารีที่

ด้านหน้าช่วงกลางหมวก

- (3) บนเสื่อด้านขวาติดป้ายชื่อนักเรียนสีขาว ตัวอักษรสีน้ำเงิน
- (4) บนอกเสื่อด้านขวา เหนือป้ายชื่อนักเรียน ติดป้าย จงเตรียมพร้อม
- (5) สวมผ้าพันคอสีแดงเลือดหมูของจังหวัดสกลนคร รวบด้วยว๊อกเกิน

โลหะสีทองที่เป็นสัญลักษณ์เนตรนารี

- (6) สวมเข็มขัดสีน้ำตาล พร้อมหัวเข็มขัดสีทองสัญลักษณ์เนตรนารี
- (7) สวมถุงเท้าสีขาว รองเท้าหนังสีดำ เหมือนที่สวมใส่กับชุดนักเรียน

ปกติ

เครื่องแบบลูกเสือของนักเรียนชายระดับมัธยม 1 – 3

- (1) สวมชุดลูกเสือสีกากี
- (2) สวมหมวกลูกเสือทรงอ่อนสีเลือดหมู ติดสัญลักษณ์หน้าเสื่อด้านข้าง

หมวก

- (3) บนไหล่ทั้งสองข้าง ติดอินทราธนูสีเลือดหมู
- (4) บนเสื่อด้านขวาติดป้ายชื่อนักเรียนสีแดง ตัวอักษรสีทอง
- (5) บนอกเสื่อด้านขวา เหนือป้ายชื่อนักเรียน ติดป้าย มองไกล
- (6) บนแขนเสื่อด้านขวา มุมบน ติดป้ายชื่อโรงเรียน
- (7) สวมผ้าพันคอสีเลือดหมูจังหวัดสกลนคร รวบด้วยว๊อกเกินโลหะสี

ทองที่เป็นสัญลักษณ์ลูกเสือ

- (8) สวมเข็มขัดสีน้ำตาล พร้อมหัวเข็มขัดลูกเสือสีทอง
- (9) สวมถุงเท้าสีกากีอ่อน สวมพู่สีเลือดหมูที่หน้าแข้งบริเวณที่พับขอบ

ถุงเท้า

- (10) สวมรองเท้ามีเชือกสีน้ำตาลเข้ม

เครื่องแบบลูกเสือของนักเรียนหญิงระดับมัธยม 1 – 3

- (1) สวมชุดเนตรนารีสีเขียว
- (2) สวมหมวกเนตรนารีสีเขียว พร้อมติดเข็มสัญลักษณ์เนตรนารีที่

ด้านหน้าช่วงกลางหมวก

- (3) บนไหล่ทั้งสองข้าง ติดอินทราธนูสีเลือดหมู
- (4) บนเสื่อด้านขวาติดป้ายชื่อ

นักเรียนสีแดง ตัวอักษรสีทอง

- (5) บนอกเสื่อด้านขวา เหนือป้ายชื่อนักเรียน ติดป้าย มองไกล
- (6) บนแขนเสื่อด้านขวา มุมบน ติดป้ายชื่อโรงเรียน
- (7) สวมผ้าพันคอสีเลือดหมูจังหวัดสกลนคร รวบด้วยว๊อกเกินโลหะสี

ทองที่เป็นสัญลักษณ์เนตรนารี

- (8) สวมเข็มขัดสีน้ำตาล พร้อมหัวเข็มขัดเนตรนารีสีทอง
- (9) สวมถุงเท้าสีกากีอ่อน สวมพู่สีเลือดหมูที่หน้าแข้งบริเวณที่พับขอบ

ถุงเท้า

(10) สวมถุงเท้าสีขาว รองเท้าหนังสีดำ เหมือนที่สวมใส่กับชุดนักเรียน
ปกติ

ชุดพลศึกษา

เสื้อสีเหลืองตราโรงเรียน

กางเกงวอร์มขายาว สีดำ

รองเท้าผ้าใบสีน้ำตาลหรือสีขาว มีเชือกผูกไม่มีลวดลาย

ถุงเท้าสีขาวไม่มีลวดลาย

ชุดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

เสื้อเชิ้ต สีม่วง มีตราโรงเรียนที่ประเป่าหน้าอกด้านซ้าย

กางเกงวอร์มขายาว สีดำ มีแถบสีม่วง

รองเท้าผ้าใบสีน้ำตาลหรือสีขาว มีเชือกผูกไม่มีลวดลาย

ถุงเท้าสีขาวไม่มีลวดลาย

ข้อ 7 ทรงผม

นักเรียน ชายชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ตัดทรงนักเรียน สั้นเกรียนรองศีรษะจนเห็นขาว ให้ด้านหน้าและด้านบน
ศีรษะ ยาวไม่เกิน 5 เซนติเมตร ห้ามแต่งทรงผมด้วยเครื่องสำอางใดๆ มาโรงเรียน

นักเรียน หญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น

ตัดตรงธรรมดา ตัดสั้นเสมอระดับตึงหู ด้านหลังยาวเสมอระดับต้นคอ
ห้ามซอยผม-รีดผม ไม่ติดเครื่องประดับทรงผม ห้ามโกนทำสีผมและแต่งทรงผมด้วย
เครื่องสำอางใดๆ มาโรงเรียน

ข้อ 8 การแต่งกายประจำวัน ให้แต่งกาย ดังนี้

วันจันทร์ สวมชุดเครื่องแบบนักเรียน

วันอังคาร สวมชุดเครื่องแบบนักเรียน

วันพุธ สวมชุดเครื่องแบบลูกเสือ เนตรนารี

วันพฤหัสบดี สวมชุดพลศึกษา

วันศุกร์ สวมชุดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

ข้อ 9 นักเรียนผู้ใดไม่แต่งเครื่องแบบตามระเบียบนี้โรงเรียนจะพิจารณา
ลงโทษทางวินัยตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา
ตามความเหมาะสม

หมายเหตุ : ภาพประกอบการแต่งกายประจำวัน มีลักษณะ ดังนี้

ชุดเครื่องแบบนักเรียน

ชุดเครื่องแบบลูกเสือ-เนตรนารี

ชุดพลศึกษา

ชุดกิจกรรมพัฒนาผู้เรียน

แนวปฏิบัติ โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด ว่าด้วยเรื่องการตัดและเพิ่มคะแนนความประพฤติ พ.ศ. 2556

เพื่อให้การควบคุมดูแลความประพฤติของนักเรียนดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย และมีประสิทธิภาพ มุ่งปลูกฝังให้นักเรียนเป็นผู้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ โดยให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ครู ผู้ปกครอง และชุมชน ร่วมมือกันพัฒนารูปแบบระบบดูแลช่วยเหลือ นักเรียนให้มีหลักเกณฑ์ในการดำเนินงานอย่างเป็นขั้นตอนและสามารถปฏิบัติได้เป็นแนวเดียวกันอย่างมีประสิทธิภาพ จึงได้กำหนดแนวปฏิบัติเกี่ยวกับคะแนนความประพฤติของนักเรียน ดังนี้

1. ให้นักเรียนทุกคนมีคะแนนความประพฤติคนละ 100 คะแนน ในแต่ละระดับชั้น ตลอดปีการศึกษาในทุกระดับชั้น
2. สิทธิการตัดคะแนนความประพฤตินักเรียน ครู ทุกคนในโรงเรียน มีสิทธิ์ตัดคะแนนความประพฤติของนักเรียน ในกรณีที่นักเรียนทำผิดระเบียบวินัย หรือมีความประพฤติไม่เหมาะสมของการเป็นนักเรียน หากนักเรียนมีความประพฤติเรียบร้อยขึ้น หรือสร้างชื่อเสียงให้แก่โรงเรียน ให้อยู่ในดุลพินิจของคณะกรรมการระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน
3. ประเภทความผิดที่จะพิจารณาตัดคะแนนความประพฤติ
 - 3.1 ความผิดที่ต้องตัดคะแนนครั้งละ 3 คะแนน
 - 3.1.1 มาโรงเรียนสาย
 - 3.1.2 แต่งกายผิดระเบียบ
 - 3.1.3 ผมผิดระเบียบ
 - 3.1.4 ฝ่าฝืนคำตักเตือนของครู
 - 3.1.5 หลบหนีชั่วโมงเรียน
 - 3.1.6 รับประทานอาหารก่อนเวลา
 - 3.1.7 เล่นหรือคุยในห้องเรียน
 - 3.1.8 ไม่ส่งใบลาหยุดเรียน
 - 3.1.9 หลบหนีการเข้าแถว
 - 3.2 ความผิดที่ต้องตัดคะแนนครั้งละ 5 คะแนน
 - 3.2.1 ออกนอกบริเวณโรงเรียนก่อนเวลา โดยไม่ได้รับอนุญาต

- 3.2.2 ชีต เขียนข้อความไม่สุภาพในที่ที่ไม่เหมาะสม
- 3.2.3 ใช้วาจาไม่สุภาพ
- 3.2.4 กลับบ้านหลังเวลา 17.30 น. โดยไม่มีครูดูแล
- 3.2.5 ขับขี่ยานพาหนะเสียงดังและนั่งเกิน 2 คน
- 3.2.6 ใส่ของมีค่า เครื่องประดับมาโรงเรียน
- 3.2.7 ชักนำหรือพาบุคคลภายนอกเข้ามาในบริเวณโรงเรียนในเวลา

ราชการโดยไม่มีเหตุอันควร

3.2.8 เจตนาไม่ปกปิดหรือปิดเบือนข้อเท็จจริงต่อผู้ปกครองครู อาจารย์ เพื่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและผู้อื่น

3.3 ความผิดที่ต้องตัดคะแนนครั้งละ 10 คะแนน

- 3.3.1 ไม่ร่วมกิจกรรมของโรงเรียน
- 3.3.2 ทุจริตการสอบ
- 3.3.3 เป็นผู้มีส่วนร่วมหรือสนับสนุนอันเป็นสาเหตุที่ก่อให้เกิดการ

ทะเลาะวิวาท

3.3.4 มีหนังสือ ภาพ สื่อลามกอนาจารไว้ในครอบครอง

3.3.5 อื่นๆ

3.4 ความผิดที่ต้องตัดครั้งละ 30 คะแนน

- 3.4.1 กระด้างกระเดื่องต่อครู
- 3.4.2 สูบบุหรี่ หรือมีไว้ในครอบครอง
- 3.4.3 ทำลายทรัพย์สินของโรงเรียน และผู้อื่น
- 3.4.4 เจตนาลักทรัพย์
- 3.4.5 ทำร้ายร่างกายเพื่อนนักเรียน
- 3.4.6 ปลอมลายเซ็น

3.5 ความผิดที่ต้องตัดคะแนนครั้งละ 40 คะแนน

3.5.1 แสดงกิริยาก้าวร้าวอย่างรุนแรงหรือทำร้ายร่างกาย ครู อาจารย์ หรือบุคลากร โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด

3.5.2 มีความสัมพันธ์กับผู้อื่นในทางชู้สาว อันก่อให้เกิดความเสื่อมเสียกับการเป็นนักเรียน

3.5.3 เสพสุราของมีนเมา

- 3.5.4 กระทำการอันเป็นลามกอนาจาร
- 3.5.5 เป็นผู้ชวนชักนำให้เกิดการทะเลาะวิวาทระหว่างสถานศึกษา
- 3.5.6 ใช้อำนาจข่มขู่ กรรโชกทรัพย์ โดยใช้กำลังบังคับ
- 3.6 ความผิดที่ต้องตัดคะแนน 60 คะแนน
 - 3.6.1 ขายหรือเสพยาเสพติด
 - 3.6.2 โจรกรรม
 - 3.6.3 มีความผิดเมื่อต้องถูกลงโทษทางกฎหมาย
 - 3.6.4 เล่นการพนันอันเป็นความผิดตามคดีอาญา
 - 3.6.5 มั่วสุมกับบุคคลที่เป็นภัยต่อสังคม
 - 3.6.6 ประพฤติผิดหรือกระทำการใดๆ ที่ก่อให้เกิดความเสื่อมเสียชื่อเสียงของโรงเรียน
 - 3.6.7 เจตนาใช้อาวุธทำร้ายร่างกายผู้อื่น
 - 3.6.8 เจตนาทำลายทรัพย์สินของโรงเรียนเสียหาย
- 4. แนวปฏิบัติในการทำโทษ และตัดคะแนนนักเรียน
 - 4.1 การแก้ไขในเบื้องต้นในกรณีเป็นความผิดสถานเบาหรือเป็นความผิดครั้งแรก ครูทุกคนมีหน้าที่ตักเตือน อบรม ทำโทษ แล้วแต่กรณี หากเห็นว่านักเรียนสมควรได้รับโทษถึงถูกตัดคะแนนความประพฤติ ให้แจ้งต่อครูที่ปรึกษาของนักเรียนชั้นนั้นๆ เพื่อบันทึกพฤติกรรมและแจ้งให้กลุ่มระบบดูแลช่วยเหลือ เพื่อรายงานให้ผู้ปกครองทราบต่อไป
 - 4.2 เมื่อนักเรียนถูกตัดคะแนนถึง 20 คะแนน จะต้องได้รับโทษทำทัณฑ์บนให้กลุ่มระบบดูแลช่วยเหลือ นักเรียนแจ้งผู้ปกครองมารับทราบปัญหาต่างๆ ของนักเรียนผู้นั้น
 - 4.3 เมื่อนักเรียนถูกตัดคะแนนถึง 30 คะแนน จะต้องได้รับโทษทำกิจกรรม บำเพ็ญประโยชน์ และให้กลุ่มระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน เชิญผู้ปกครองมารับทราบพฤติกรรม
 - 4.4 เมื่อนักเรียนถูกตัดคะแนนถึง 40 คะแนน จะต้องได้รับโทษทำทัณฑ์บน/ ทำกิจกรรม และให้กลุ่มระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน เชิญผู้ปกครองมารับทราบพฤติกรรม

4.5 เมื่อนักเรียนถูกตัดคะแนนถึง 60 คะแนน จะต้องได้รับโทษพักการเรียน/ ควบคุมความประพฤติ และให้กลุ่มระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน เชิญผู้ปกครองมารับทราบพักการเรียน

4.6 เมื่อนักเรียนถูกตัดคะแนน 80 คะแนนขึ้นไป ให้อยู่ในดุลยพินิจของโรงเรียนจะพิจารณา โดยคณะกรรมการกลุ่มระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน และผู้บริหารโรงเรียนวินิจฉัยเป็นที่สิ้นสุด

5. เกณฑ์การให้คะแนนเพิ่มนักเรียนที่ประพฤติดี

5.1 เก็บเงินได้ ตั้งแต่ 1-100 บาท ให้ 5 คะแนน มากกว่า 100 บาท พิจารณาตามความเหมาะสม

5.2 เก็บสิ่งของมีค่า พิจารณาตามความเหมาะสม

5.3 ร่วมกิจกรรมของโรงเรียนที่นอกเหนือจากกิจกรรมตามหลักสูตรให้ 10 คะแนน

5.4 ร่วมกิจกรรมอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อโรงเรียน / สังคม พิจารณาตามความเหมาะสม

หมายเหตุ

1. เมื่อสิ้นภาคเรียนที่ 1 และภาคเรียนที่ 2 ให้พิจารณาพัฒนาคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียน

2. กรณีนักเรียนกระทำความผิด แต่ต่อมาได้มีการปรับปรุงตัวให้ดีขึ้นหรือทำความดีอื่นๆ ให้คณะกรรมการกลุ่มระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนลดคะแนนความผิดที่ได้ทำไว้ตามสมควรเพื่อเป็นกำลังใจแก่นักเรียนที่กระทำความดีต่อไป

3. ในกรณีที่นักเรียนกระทำความดีให้ทางโรงเรียน และกลุ่มกิจการนักเรียน ประกาศชมเชยหรือให้รางวัลแล้วแต่กรณี

4. การลงโทษด้วยวิธีอื่นๆ ควบคู่กับการตัดคะแนนนั้นอยู่ในดุลยพินิจของคณะกรรมการกลุ่มระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียน

5. นักเรียนที่ทำความผิดอื่นๆ นอกเหนือจากระเบียบของโรงเรียน ต้องถูกลงโทษตามที่คณะกรรมการกลุ่มระบบดูแลช่วยเหลือนักเรียนเห็นสมควร

6. ให้ผู้ช่วยผู้อำนวยการที่เกี่ยวข้องเป็นผู้รักษาการตามระเบียบนี้ ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้ ให้ผู้อำนวยการเป็นผู้มีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาด หรืออนุมัติ

**ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ
ว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา**

พ.ศ. 2548

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 และมาตรา 65 แห่งพระราชบัญญัติ
คุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ จึงวางระเบียบว่าด้วยการ
ลงโทษนักเรียนและนักศึกษาไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยการลงโทษ
นักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิกระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียน หรือ
นักศึกษา พ.ศ. 2543

ข้อ 4 ในระเบียบนี้ “

ผู้บริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษา” หมายความว่า ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ผู้อำนวยการ
อธิการบดี หรือหัวหน้าของโรงเรียนหรือสถานศึกษา หรือตำแหน่งที่เรียกชื่ออย่างอื่นของ
โรงเรียนหรือสถานศึกษานั้น

“กระทำความผิด” หมายความว่า การที่นักเรียนหรือนักศึกษาประพฤติฝ่าฝืน
ระเบียบ ข้อบังคับของสถานศึกษา หรือของกระทรวงศึกษาธิการ หรือกฎกระทรวงว่าด้วย
ความประพฤติของนักเรียนและนักศึกษา

“การลงโทษ” หมายความว่า การลงโทษนักเรียนหรือนักศึกษาที่กระทำ
ความผิด โดยมีความมุ่งหมายเพื่อการอบรมสั่งสอน

ข้อ 5 โทษที่จะลงโทษแก่นักเรียนหรือนักศึกษาที่กระทำความผิด มี 4 สถาน
ดังนี้

5.1 ว่ากล่าวตักเตือน

5.2 ทำทัณฑ์บน

5.3 ตัดคะแนนความประพฤติ

5.4 กิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม

ข้อ 6 ห้ามลงโทษนักเรียน และนักศึกษาด้วยวิธีรุนแรง หรือแบบกลั่นแกล้ง หรือลงโทษด้วยความโกรธ หรือด้วยความพยาบาท โดยให้คำนึงถึงอายุของนักเรียน หรือนักศึกษา และความร้ายแรงของพฤติกรรมประกอบการลงโทษด้วย

การลงโทษนักเรียน หรือนักศึกษาให้เป็นไป เพื่อเจตนาที่จะแก่นิสัยและความประพฤติไม่ดีของนักเรียน หรือนักศึกษาให้รู้สำนึกในความผิด และกลับประพฤติตนในทางที่ดีต่อไป ให้ผู้บริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษา หรือผู้ที่ผู้บริหารโรงเรียนหรือสถานศึกษา มอบหมายเป็นผู้มีอำนาจในการลงโทษนักเรียน นักศึกษา

ข้อ 7 การว่ากล่าวตักเตือนใช้ในกรณีนักเรียน หรือนักศึกษากระทำความผิด ไม่ร้ายแรง

ข้อ 8 การทำทัณฑ์บนใช้ในกรณีนักเรียนหรือนักศึกษาที่ประพฤติตนไม่เหมาะสม กับสภาพนักเรียนหรือนักศึกษา ตามกฎกระทรวงว่าด้วยความประพฤตินักเรียน และนักศึกษา หรือได้รับโทษว่ากล่าวตักเตือนแล้ว แต่ยังไม่เข็ดหลาบ

การทำทัณฑ์บนให้ทำเป็นหนังสือ และเชิญบิดามารดาหรือผู้ปกครองมาบันทึก รับทราบความผิดและรับรองการทำทัณฑ์บนไว้ด้วย

ข้อ 9 การตัดคะแนนความประพฤติ ให้เป็นไปตามระเบียบปฏิบัติว่าด้วยการ ตัดคะแนนความประพฤตินักเรียนและนักศึกษาของแต่ละสถานศึกษากำหนด และให้ทำบันทึกข้อมูลไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ 10 ทำกิจกรรมเพื่อให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม ใช้ในกรณีที่นักเรียน และ นักศึกษากระทำความผิดที่สมควร ต้องปรับเปลี่ยนพฤติกรรม การจัดกิจกรรมให้เป็นไปตามแนวทางที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

ข้อ 11 ให้ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ รักษาการให้เป็นไปตามระเบียบนี้ และให้มี อำนาจตีความและวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ 18 มกราคม พ.ศ. 2548

อดิศักดิ์ โพธารามิก

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

แนวทางการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 มีแนวทางในการเสริมสร้าง 3 แนวทาง ได้แก่ 1) การประชุมแบบมีส่วนร่วม 2) กิจกรรมเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายนักเรียน 3) การนิเทศภายในแบบการประชุมนิเทศ มีรายละเอียดดังนี้

2.1 การประชุมแบบมีส่วนร่วม

การประชุมแบบมีส่วนร่วม เป็นแนวทางหนึ่งที่ใช้ในการดำเนินการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยการประสานกับผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครู ตัวแทนผู้ปกครองนักเรียน และคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานในการจัดประชุมเพื่อสร้างความเข้าใจ ร่วมกันวางแผนแสดงความคิดเห็น ระดมความคิดและหาแนวทางแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น และร่วมกันกำหนดกิจกรรมการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

2.2 กิจกรรมเพื่อการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน เพื่อเป็นการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนทั้ง 2 ด้าน ได้แก่ ด้านเครื่องแต่งกาย และด้านทรงผม จึงมีกิจกรรมดังต่อไปนี้

2.2.1 กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู หมายถึง การดำเนินงานเพื่อการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยกิจกรรมที่จัดขึ้นทุกเช้าของทุกวันทำการ โดยกลุ่มผู้ร่วมวิจัย และครูเวร ปฏิบัติหน้าที่ร่วมกันในการรับนักเรียนหน้าประตูโรงเรียน เพื่อสำรวจความถูกต้องในการแต่งกายและทรงผมของนักเรียน

2.2.2 กิจกรรมอบรมควมมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย หมายถึง การดำเนินการอบรมคุณธรรมจริยธรรม และชี้แจงระเบียบ และแนวทางการปฏิบัติตนของนักเรียน เพื่อให้เกิดควมรู้ ความเข้าใจ และเกิดทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับวินัยนักเรียน เป็นผู้มมีวินัยในด้านการแต่งกาย โดยจัดกิจกรรมในคาบเรียนที่ 7 เวลา 14.40–15.30 น. ซึ่งเป็นคาบเรียนจริยธรรม จัดกิจกรรมทุกวันศุกร์ ในวันทำการ

2.2.3 กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย หมายถึง การดำเนินงานเพื่อการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน โดยใช้เทคนิคการเสริมแรง ซึ่งเป็นวิธีการสำหรับใช้ในการเสริมสร้างพฤติกรรมใหม่ของนักเรียน โดยใช้การเสริมแรงหรือการใช้สิ่งเร้าหลังจากนักเรียนมีพฤติกรรมด้านวินัยเชิงบวก เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนมี

พฤติกรรมและคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามที่โรงเรียนกำหนด เพื่อยกย่องเชิดชูเป็นนักเรียนตัวอย่าง การคัดเลือกนักเรียนตัวอย่างในกิจกรรมนี้ จะแยกนักเรียนออกเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่เป็นกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา และกลุ่มนักเรียนปกติ โดยนำเอาผลการเปลี่ยนแปลงเฉพาะกลุ่มเป้าหมายในการพัฒนา มาวิเคราะห์ตามขั้นตอนวิธีการวิจัย เพื่อมอบเกียรติบัตร และรางวัล

2.3 การนิเทศภายใน

การนิเทศภายใน เป็นการส่งเสริม สนับสนุน หรือให้ความช่วยเหลือปฏิบัติงานร่วมกันของผู้ที่เกี่ยวข้องให้ประสบความสำเร็จในภารกิจการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่ง เป็นการจัดกิจกรรมให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูผู้สอนและผู้นิเทศ เพื่อเชื่อมโยงวิธีการเรียนรู้เนื้อหาทักษะพื้นฐานสิ่งแวดล้อมปัจจุบัน และแนวโน้มในอนาคต ทำให้มีความรู้ ความเข้าใจลึกซึ้ง ชัดเจน และไปใช้ในชีวิตประจำวัน และสังคมได้อย่างมีการสังเกต การพิจารณา การวางแผน การปฏิบัติจริง ตามด้วยการวิเคราะห์ปรับปรุงแนวทาง จนเกิดผลตามความต้องการ การสรุปนำไปใช้ พฤติกรรมการจัดการเรียนรู้ เพื่อมุ่งสู่การจัดการกระบวนการเรียนรู้

เอกสารอ้างอิง

- กรองทอง จิตรเดชากุล. คู่มือการนิเทศภายในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ธารอักษร, 2550.
- “พระราชบัญญัติ เครื่องแบบนักเรียน พ.ศ. 2551,” ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 125 ตอนที่ 28 ก. หน้า 44-45. 5 กุมภาพันธ์ 2551.
- “พระราชบัญญัติ ลูกเสือ พ.ศ. 2551,” ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 125 ตอนที่ 42 ก. หน้า 92-114. 4 มีนาคม 2551.
- “ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการลงโทษนักเรียนและนักศึกษา พ.ศ. 2548,” ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 122 ตอนพิเศษ 35 ง. หน้า 18-19. 26 เมษายน 2548.
- “ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียน พ.ศ. 2551,” ราชกิจจานุเบกษา. เล่ม 125 ตอนพิเศษ 195 ง. หน้า 2-9. 26 ธันวาคม 2551.
- โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด. ระเบียบและแนวปฏิบัติสำหรับนักเรียน พ.ศ. 2556. สกลนคร : โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด, 2556.

ภาคผนวก จ

โครงการการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ชื่อโครงการ โครงการเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกายของนักเรียน
 แผนงาน บริหารทั่วไป
 สอนองกฤษฎ์ ร.ร. ข้อที่ 1 , 3
 ลักษณะโครงการ (✓) ใหม่ () ต่อเนื่อง
 ผู้รับผิดชอบโครงการ นางสาวยุวระธิดา ไตรธรรม
 ระยะเวลาดำเนินการ 17 พฤศจิกายน 2557 – 28 กุมภาพันธ์ 2558

๑. หลักการและเหตุผล

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545 มาตราที่ 22 การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ ซึ่งเป็นไปตามแนวทางการปฏิรูปการศึกษาที่ได้ชื่อว่าเป็นหัวใจของการจัดการศึกษา ดังนั้นหลักสูตรการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551 จึงมีหลักส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาและเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด สามารถพัฒนาตามธรรมชาติอย่างเต็มศักยภาพเป็นแบบองค์รวมของมนุษย์ ทั้งทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม ให้เยาวชนเป็นผู้มีคุณธรรม จริยธรรม มีระเบียบวินัยและมีคุณภาพตามมาตรฐานการเรียนรู้กำหนดคุณภาพผู้เรียนด้านการเรียนรู้ ทักษะกระบวนการ คุณธรรม และค่านิยมเป็นจุดมุ่งหมายในการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์

โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3 เป็นโรงเรียนขยายโอกาสที่เปิดการสอนตั้งแต่ ระดับชั้นอนุบาล 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีผู้บริหาร 2 คน ข้าราชการครูสายงานการสอน 16 คน พนักงานราชการ 2 คน อัตราราชการ 1 คน ครูพี่เลี้ยงเด็กพิการ 1 คน ครูธุรการ 1 คน ช่างไม้ 1 คน และมีจำนวนนักเรียนทั้งหมด 344 จากรายงานผลการประเมินคุณภาพภายนอกจาก สมศ. รอบสอง พบว่า ด้านคุณภาพผู้เรียน มาตรฐานที่ 1 ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรมและค่านิยมที่พึงประสงค์ ตัวบ่งชี้ที่ 1.1 ผู้เรียนมีวินัยและความรับผิดชอบ อยู่ในระดับดี และจากข้อมูลสารสนเทศของโรงเรียนซึ่งได้มาจากการสังเกต การสัมภาษณ์ และ

แบบประเมินคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของนักเรียนในปีการศึกษา 2556 พบว่า มีนักเรียนประมาณร้อยละ 20 ที่มีปัญหาเรื่องขาดวินัยด้านการแต่งกาย โดยส่วนมากเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น นักเรียนกลุ่มนี้ควรได้รับการพัฒนาด้านนี้โดยด่วน

ดังนั้นจึงต้องมีการพัฒนางานในด้านนี้ เพื่อปรับปรุงแก้ไขพฤติกรรมให้ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรม และค่านิยมที่พึงประสงค์ ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ เพื่อให้ผู้เรียนจบการศึกษา เป็นพลเมืองที่ดีมีคุณภาพของสังคมต่อไป

2. วัตถุประสงค์

- 2.1 เพื่อเสริมสร้างให้นักเรียนมี และเห็นความสำคัญของวินัย
- 2.2 เพื่อให้มีการประสานงานร่วมมือระหว่างบุคลากรทางการศึกษา ผู้ปกครองและชุมชน
- 2.3 เพื่อให้นักเรียนมีวินัยด้านการแต่งกาย

3. เป้าหมาย

- 3.1 ผลผลิต (Outputs)
 - 3.1.1 นักเรียนได้รับการเสริมสร้างควมมีวินัย ร้อยละ 100
 - 3.1.2 บุคลากรทางการศึกษา ผู้ปกครองและชุมชน มีการประสานความร่วมมือกัน ร้อยละ 85
- 3.2 ผลลัพธ์ (Outcomes)
 - 3.2.1 นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจและเห็นความสำคัญในเรื่องของวินัย
 - 3.2.2 นักเรียนมีวินัยด้านกายแต่งกาย
 - 3.2.2 บุคลากรทางการศึกษา ผู้ปกครองและชุมชน มีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน

4. กิจกรรมการดำเนินงานและรายละเอียดการใช้จ่ายงบประมาณ

กิจกรรม/รายละเอียด	งบประ- มาณ	ระยะเวลา ปฏิบัติงาน	ผู้รับผิดชอบ โครงการ
1. เสนอโครงการเพื่ออนุมัติ	-	พฤศจิกายน 2557	นางสาวยุวระธิดา ไตรธรรม
2. แต่งตั้งคณะกรรมการ ประชุม วางแผน	-	พฤศจิกายน 2557	นายเสรี พลาชัย
3. ดำเนินงานตามแผน/กิจกรรม กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู กิจกรรมอบรมความมีวินัยนักเรียนด้าน การแต่งกาย (จัดทุกวันศุกร์) กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย	- 1,000 4,000	พฤศจิกายน 2557 ถึง กุมภาพันธ์ 2558	คณะครู นักเรียน ทุกคน
4. นิเทศ กำกับ ติดตามผล		กุมภาพันธ์ 2558	นายเสรี พลาชัย
5. สรุปและประเมินผลการดำเนินงาน		2558	น.ส.ยุวระธิดา ไตรธรรม
รวม	5,000		

5. ทรัพยากรที่ต้องการ

5.1 บุคลากร ได้แก่ ผู้บริหาร ครู บุคลากร นักเรียน ผู้ปกครอง

5.2 งบประมาณอุดหนุนการศึกษา (ใช้จ่ายทุกรายการ) จำนวน 5,000 บาท

6. การประเมินผล

ตัวชี้วัดความสำเร็จ	วิธีการประเมินผล	เครื่องมือที่ใช้
ผลผลิต (Outputs)		
1. นักเรียนได้รับการเสริมสร้างควมมีวินัย ร้อยละ 100	การสอบถาม การสังเกต	แบบสอบถาม แบบสังเกต
2. บุคลากรทางการศึกษา ผู้ปกครองและชุมชน มีการประสานความร่วมมือกัน ร้อยละ 85	การรายงานผล การดำเนินงาน	แบบประเมิน
ผลลัพธ์ (Outcomes)		
1. นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจและเห็น ความสำคัญในเรื่องของวินัย	การสัมภาษณ์ การสังเกต	แบบ สัมภาษณ์
2. นักเรียนมีวินัยด้านกายแต่งกาย	การรายงานผล	แบบสังเกต
3. บุคลากรทางการศึกษา ผู้ปกครองและชุมชน มีความสัมพันธ์อันดีต่อกัน	การดำเนินงาน	แบบประเมิน

7. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

- 7.1 นักเรียนเข้าใจ และตระหนักถึงความสำคัญของควมมีวินัย
- 7.2 มีการประสานงานร่วมมือของบุคลากรทางการศึกษา ผู้ปกครองและชุมชน
- 7.3 นักเรียนมีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงควมมีวินัยด้านการแต่งกาย

(ลงชื่อ)

ผู้เสนอโครงการ

(นางสาวยุวะธิดา ไตรธรรม)

ครู คศ.1

(ลงชื่อ)

ผู้เห็นชอบโครงการ

(นายทวนเย็น โพธิสว่าง)

หัวหน้างานบริหารทั่วไป

(ลงชื่อ)

ผู้อนุมัติโครงการ

(นายเสรี พลาชัย)

ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านห้วยหินลาด

ภาคผนวก ช

ภาพกิจกรรม การเสริมสร้างควมมีวินัยด้านการแต่งกาย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ภาพประกอบ 3 ประชุมครู ผู้ปกครอง คณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน

ภาพประกอบ 4 การประชุมแบบมีส่วนร่วม

ภาพประกอบ 5 กิจกรรมรับนักเรียนหน้าประตู

ภาพประกอบ 6 กิจกรรมอบรมความมีวินัยนักเรียนด้านการแต่งกาย

ภาพประกอบ 7 กิจกรรมประกวดการแต่งกายดีมีวินัย

ภาพประกอบ 8 มอบเกียรติบัตรประกวดการแต่งกายดีมีวินัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวยุวระธิดา ไตรธรรม
วัน เดือน ปีเกิด	5 กุมภาพันธ์ 2525
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	76 หมู่ 12 บ.วาใหญ่ ต.วาใหญ่ อ.อากาศอำนวย จ.สกลนคร 47170 โทร 08-1768-8376
ภูมิลำเนา	76 หมู่ 12 บ.วาใหญ่ ต.วาใหญ่ อ.อากาศอำนวย จ.สกลนคร 47170
ตำแหน่งปัจจุบัน	ครู คศ.1
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด หมู่ 2 ต.หนองแวง อ.วานรนิวาส จ.สกลนคร 47120
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2538	ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านวาใหญ่ ต.วาใหญ่ อ.อากาศอำนวย จ.สกลนคร
พ.ศ. 2541	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอากาศอำนวยศึกษา อ.อากาศอำนวย จ.สกลนคร
พ.ศ. 2544	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอากาศอำนวยศึกษา อ.อากาศอำนวย จ.สกลนคร
พ.ศ. 2548	ปริญญาครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) วิชาเอกคณิตศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
พ.ศ. 2558	ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร
ประวัติการทำงาน	
พ.ศ. 2549	พนักงานราชการ โรงเรียนอากาศอำนวยศึกษา อ.อากาศอำนวย จ.สกลนคร
พ.ศ. 2552	ครูผู้ช่วย โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด อ.วานรนิวาส จ.สกลนคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3
พ.ศ. 2558	อำนวยการ คศ.1 โรงเรียนบ้านห้วยหินลาด อ.วานรนิวาส จ.สกลนคร สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 3

มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี